

Dạ Chi Thương

Contents

Dạ Chi Thương	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15	33
16. Chương 16	35
17. Chương 17	38
18. Chương 18	40
19. Chương 19	43
20. Chương 20	45
21. Chương 21	48
22. Chương 22	50
23. Chương 23	52
24. Chương 24	56
25. Chương 25	58
26. Chương 26	61
27. Chương 27	63

Dạ Chi Thương

Giới thiệu

Thể loại: Võng du, đam mỹ, hiện đại vănEdit: Mui MuiBeta: Miêu Hầu, Hi-chanHỗ trợ phần dịch: V

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-chi-thuong>

1. Chương 1

Edit: Mui-Mui

Beta: Miêu Hầu

Việc học Đại học thật rất nhẹ nhàng, mọi chuyện với ta đều suông sẻ. Vào cái lết lên tận năm ba mà chưa từng bị kẹt lại môn nào, đã vậy năm ba xem chừng còn thoải mái hơn năm hai nữa. Ta cùng mấy con heo trong ký túc xá, cơ bản mỗi ngày ngoại trừ ngủ ra chính là ngâm mình trong thế giới game online.

Cuối tuần không có việc gì làm thì cùng tụi nó thức trắng đêm chơi game. Lúc nào cũng vậy, Ta cùng lão tứ, lão ngũ vào CS. Lão Bát thì chat QQ với gái, ta không thường dùng QQ, đám bạn học cấp 3 chả đứa nào ta có nick.

*CS – Game đột kích, được chia làm 2 phe, cướp – cảnh sát... Cướp có thể tàng hình, đặt bom, nhưng ko được dùng súng chỉ sài được dao. Cảnh sát, được sài súng, dao..ko tàng hình, chuyên đi tìm bom để gỡ. Chém giết qua lại trên một địa hình 3D được dàn sẵn, bên nào ngủm trước thì bị thua.

QQ: Dạng YH chat của TQ

Lão bát thích chat QQ nhất, mỗi tối liền ôm điện thoại tám chuyện với bồ nhí, triền miên suốt đêm. Có khi vừa nói vừa khóc không ngừng, làm hại bọn ta cũng không dám mở miệng nói lão nhường điện thoại. Cũng may ký túc xá có tới 2 cái điện thoại, bằng không dám chắc hai tên còn lại kia thừa dịp lão bát đang ngủ mà trói gô lão quăng xuống sông lấm a.

Hôm nay rất nhiều người online CS, chúng ta vẫn như thường lệ chọn Cướp. Nhìn danh sách, bên cảnh sát có một cao thủ, với cái tên rất kì lạ là xiaoxindemama. Vì đó không phải là tên tiếng Trung, cho nên ta đoán già đoán non, tên kia phỏng chừng là một bà mợ trẻ. Tên này vốn không xa lạ gì, vẫn thường nhìn thấy y. Mĩ nha huynh [khụ..... Bà mợ trẻ, đúng là mỹ danh nha] Quả thật rất mạnh, bắt quá ta cũng không kém, cuối cùng chỉ còn hai chúng ta một mình đấu, phân định thắng thua.

Người chơi cứ thế không ngừng thay đổi mất lượt, nhưng cái tên Mĩ nha huynh này vẫn còn ở trong chiến đấu. Hai anh em trong lý túc xá đã muốn out đi ăn mỳ ăn liền. Ta nghe bọn họ, cũng cảm thấy đói muốn chết. Chuẩn bị out, thì nhìn thấy góc bên trái Mĩ nha huynh phát một đoạn: “sky008,qqhao.”sky008 là tên của ta,sky là tên chiến đội bọn ta. Kỳ thật chiến đội cũng là lấy tên 3 đứa bọn ta mà đặt, vì ngưỡng mộ siêu thám tử 008 nên mới lấy số hiệu đó.

“sky008,qqhao.sky008,qqhao.” Cứ như vậy phát liên tục vài cái, ta nghĩ nghĩ, vẫn cảm di động ra, hiện ra cái nick QQ vô dụng đã lâu không sài kia ra send cho y. Sau đó out khỏi game lê lết đi ăn mỳ ăn liền.

Ăn mỳ xong, mở QQ ra, thấy tới 10 cái buzz, Mĩ nha huynh cứ không ngừng buzz yêu cầu ta add nick. Click đồng ý thêm đối phương vào list, Mĩ nha huynh liền gửi biểu tượng, hình một con chim cánh cụt. Ta

chưa bao giờ nói chuyện phiếm, cho nên đối với loại chuyện trao đổi này nó có phần xa lạ. Cũng may bình thường phải ngồi đánh mấy cái luận văn linh tinh gì đó, cho nên tốc độ cũng không tới nỗi chậm đến mức khiến cho đối phương cảm thấy ta lè mề, hoặc là chỉ lo chat với người khác.

Mĩ nha huynh nói cho ta biết, add nick ta là vì muốn tìm người có trực giác game tốt tốt cùng y và đám bằng hữu chơi trò game online Thiên Đường 2. Xem ta đánh CS, cảm thấy tốc độ của ta tương đối nhanh, cho nên mới hỏi QQ của ta.

Game online a, ta không có hứng thú, nhất là mấy cái loại Game dựa chừa Hàn Quốc này, Cứ mãi đi đánh quái thăng cấp..... Ta trước kia có chơi trò Truyền kỳ vài ngày, cũng là bằng hữu rủ rê chơi. Hệ thống mạng tư nhân, tốc độ thăng cấp phi thường nhanh, ta liền cảm thấy rất nhanh chán. Mỹ nha huynh nói y cùng đám bằng hữu tổng cộng 4 người, hỏi ta có muốn chơi cùng không. Sắp Open Beta, nếu được thì vào chơi, y và bạn y đã chơi bản close beta rồi, xem chừng có vẻ khá quen thuộc trò chơi, nhất định có thể tham gia vào giải đấu kịch liệt.

Lão Tứ quả thật rất mê mấy trò Game online này, trước kia lão chơi A3, cũng là game online Hàn Quốc. Nghe nói lão tứ rất lợi hại, đích thị là một yêu nhân. Bởi vì trò chơi A3 kia thiết kế có vấn đề, chức nghiệp chỉ có một giới tính. Pháp sư cùng cung thủ là nữ, chiến sĩ cùng kỵ sĩ là nam. Nhân vật của lão tứ chọn là Cung thủ, thành ra lão hiển nhiên trở thành nhân yêu. Khiến lão suốt một thời gian dài bị bọn ta cười nhạo khinh thường.

Nghe những người từng chơi Thiên Đường 2 nói, game này làm rất đẹp. Mỗi chức nghiệp đều phân nam nữ rõ ràng, hơn nữa tóc tai mặt mũi đều có nhiều loại tùy game thủ lựa chọn hình dáng. Hơn nữa cảnh vật trong game như họa, không ít game thủ nữ, thật sự là thiên đường tán gái. Nghe qua ta thực sự có điểm động tâm, không phải bởi vì có gái dễ ợt, mà chính là ta trước giờ vốn thích cái đẹp. Tuy rằng mỗi ngày đều vào CS, nhưng đối với khung cảnh y xì không đổi và một đám đàn độn kia đã khiến ta ngán lắm rồi.

Cho nên ta quyết định, theo như lời mỹ nha huynh nói. Ta phải chơi thử, có người từng bảo có thể ở trong game trở thành bá chủ một phương, thực sự rất có cảm giác anh dũng. Tuy không biết đó là loại cảm giác gì, nhưng đã sống trên đời thì phải trải nghiệm một chút.

Mấy ngày nay hiếm khi thấy ta onl QQ kiểu này, thuận tiện liền add thêm nick mấy tên chung phòng. Hôm nay đang CS, trốn sau cái thùng gỗ, nhìn chăm chăm cô phục vụ đang bưng đồ ăn phía trước cửa. Bỗng nhiên màn hình Boom lên một tiếng, đầu óc ta choáng váng vì bị mỹ nha huynh cấp cho một viên đạn chết ngắt.

“Nhanh đi đăng kí đi, có thể đi vào rồi đó!!!!” Tên đó thoát nhìn kích động, đánh n cái đầu chấm than.

“Nga nga.....” Đăng kí quả thật không khó, nhưng là sống chết thế nào cũng không đăng nhập được, tay enter không ngừng. Ta chờ không nổi, thử một hồi lại không được. Nên tiếp tục mở CS chơi típ, Chỉ có lão tứ cùng lão ngũ vẫn kiên trì không ngừng cố gắng đăng nhập.

Chờ tới lúc ta lê lét vào game, đồng hồ cũng đã điểm 3 giờ hơn. Lúc này xem chừng chỉ còn một ít người, nên mới có thể tiến vào. Hình ảnh thật đúng là không chê vào đâu được, Tổng thể quả thật không tồi, hình ảnh ôn tồn âm thanh rõ ràng mạnh mẽ không ảnh hưởng tốc độ. Tiến vào lựa chọn ngoại hình nhân vật, tổng cộng chia làm năm chủng tộc: Nhân loại, Tinh linh, Hắc ám tinh linh, Bán thú nhân cùng Người lùn. Từng chủng tộc trừ bỏ tộc người lùn ra, lại chia làm chiến sĩ cùng pháp sư, chiến sĩ chủ yếu chia làm phòng ngự cao cùng công kích cao, pháp sư chia làm Vu sư công kích cùng nhóm chuyên buff máu.

(Buff: từ chuyên dùng của game, Nghĩa là thêm máu)

Ta đem từng chủng tộc xem qua một lượt, vẫn là lựa chọn Hắc ám tinh linh vì thoát nhìn có vẻ là chủng tộc tàn bạo. Ta thích khí thế của nam nhân Hắc tinh linh, hơi hơi cúi đầu không có nghĩa là thất bại nhận thua đã vậy còn đem đến cho người ta loại cảm giác cao ngạo khinh thường. Đối với các loại game, ta vốn thích xem giới thiệu trên mạng trước. Sau khi hiểu rõ mọi thứ ta mới bắt đầu bắt tay vào chơi, như vậy khi vào game mới không bị động. Chức nghiệp ta lựa chọn là pháp sư, chủng tộc hắc tinh linh, lực công kích cao, nhưng thể chất và tỉ lệ đánh trúng mục tiêu đều rất kém. Đối với tên nhân vật, thực sâu a, mỗi lần đặt tên ta đều nghĩ tới nghĩ lui không tài nào quyết định được, vì ta muốn đặt một cái tên vừa hay vừa có ý nghĩa, lại không tầm thường, kết quả quyết định không được đành tùy tiện viết ra một cái. Lần này cũng

đầu đầu hết nửa ngày. Kết quả bị lão tam đầu độc, nói ta kêu là Mặc Tích, không bằng lấy nick là Đại Mặc Tích Vương đi. Sau đó ta liền lấy chính mình tên gọi – Mạt Mặc.

Cũng không nghĩ có nhiều người chơi như vậy, lại lựa chọn này một chủng tộc được nhiều người chọn. Bên ngoài Tân thủ thôn của Hắc ám tinh linh đều là người, căn bản là sẽ không có chuyện bọn game thủ mới chịu nhường bọn tiểu hồ cầu cho ta đánh, hại ta thiếu chút nữa bỏ luôn ý định đánh quái. Nhiệm vụ tân thủ quả thực không dễ làm mà, cũng may ta là một pháp sư, bằng không ta tự hỏi có thể đoạt quái nổi hay không nữa. Lấy được bản đồ thế giới ta liền bắt đầu nghiên cứu địa hình.

“Ca ca, có thể dẫn ta đi chung không ~” một loạt chữ hồng xuất hiện trong kênh đối thoại, đối phương tên là: Tử Sắc Vi.

“Mời ta ăn cơm ta liền mang người đi, lão tứ.” Ta không khách khí vạch trần lão.

“Dựa vào người! Người không thể phối hợp ta một chút sao.” Lão tứ thực buồn bực đánh ra một câu.

Ta quay qua trực tiếp hướng lão tứ nói: “Chắc, Sắc Vi muội muội ngưng a, vậy người kêu một tiếng BO ca, ca liền mang người đi~” Sau đó ta nghe thấy tiếng tụi trong phòng nén giọng trộm cười.

*BO: viết tắt của dude... anh bánh bao, công tử bột... BO ca hiểu theo nghĩa là đó là Anh đẹp trai or anh bánh bao. T__T (tất cả là ta đoán thôi)

“Đại gia người ~” Lão tứ một quyền đánh tới, làm ta cùng lão ngũ cười hả hê một trận.

Lão tứ vẫn tiếp tục làm yêu nhân, đang chơi nhân vật bạch tinh linh cung thủ. Ta nói lão không phải là muốn làm quen với một thằng đực rựa nào đó để tiết kiệm tiền trang bị đấy chứ. Lão nói, “Ta là loại người này sao? Ta là đàn ông chân chính nha, bất quá nhân vật nữ của bạch tinh linh rất đẹp, chỉ là chọn cái nhân vật này sẽ phải thức ngày thức đêm để cày, mệt bỏ hơi tai thôi.”

Lão tam thì chọn Nhân pháp sư, danh là Tịch Tĩnh. Lão tam bảo sẽ làm vú em, hỗ trợ sự nghiệp làm đại anh hùng trong tương lai của bọn ta. Kỳ thật ta biết lão tam chính là lười tự mình luyện thôi.

2. Chương 2

Edit: Mui Mui

Beta: Miêu Hầu

Thật vất vả mới tại cổng hắc môn tinh giành quái cướp được tới level 7. Ta bắt đầu ra ngoài đi dạo, cách phụ cận Hắc thôn không xa, có thể nhìn thấy biển, mệnh mong vô bờ vô bến. Ta liền hướng thẳng tới vì đầu phải lúc nào cũng có cơ hội đi xem biển. Trò chơi khả thể này cũng thật khiến người ta hưng phấn. Đang vui vẻ nhắm phía biển ngắm nhìn, vô tình lại trượt chân té xuống. Ta nhớ rõ hồi lão tứ còn chơi A3, biển chỉ có thể nhìn, không thể tiếp xúc. Không nghĩ tới Thiên Đường 2 lại có thể hoàn thiện đến vậy. Chẳng những có thể tiếp xúc với biển, mà hiệu quả của nước làm cũng rất thật.

Muốn leo lên lại hoàn toàn không thể, bởi bờ vực phía sau lưng cũng không quá cao nhưng vách rất dốc, nhắm chừng vô luận thế nào ta cũng không bò lên được, hơn nữa nhìn cột lam trên đầu không ngừng nhấp nháy, đại khái cái gọi là mana á, lúc mana này biến mất, chắc hẳn ta sẽ được hồi thành miễn phí.

Ngay lúc không biết phải làm gì tiếp thì không xa xuất hiện một bóng người, ta nhanh chân chạy qua, hi vọng người này có thể đem ta ra ngoài. Nhưng đi theo hần nửa ngày. Hần đột nhiên hỏi ta: “Người có biết cách nào đi lên không?”

Ta bắt lực ngồi xuống xem xét cột mana của mình, cột máu đã bắt đầu ít đi rồi. Người nọ thể nhưng lại hướng ta nói, chúng ta xem như có duyên, lần đầu tiên chết lại chết cùng một chỗ. Sau đó add friend với ta.

Nơi ta sống lại là một hang động tối om, ở trung tâm là một bàn tay rất to, trên tay còn phát ra điện quang. Thoạt nhìn vô cùng quỷ dị, xung quanh bàn tay là lưới sắt, ta đứng trên lưới sắt, điều chỉnh thị giác, nhìn

xuống phía dưới kỳ thật là một pho tượng điêu khắc lớn, tay giơ cao lên tận tám lưới sắt. Đây đại khái là nữ thần Tịch Lâm tín ngưỡng của Hắc tinh linh, là nữ thần bị trục xuất, Lúc nào cũng giam mình trong huyết động không thấy ánh sáng mặt trời này.

Người nào đó vừa chết chung với ta giờ lại xuất hiện ở trước mặt. Hắc lấy danh là Phong Chi Tử (nghĩa là người điên), sau này ta mới phát hiện hắc quả không thẹn với tên của hắc, tuyệt đối là người điên.....

Phong Chi Tử kéo ta đi theo hắc cùng luyện cấp, ta thật sự chịu không nổi nhiệt tình của hắc, đành phải theo chạy về thôn. Đến khi ta đạt tới cấp 10, Phong Chi Tử mới bảo hắc phải đi ngủ. Sau đó ta nhìn qua bọn lão tam lão tứ. Lão tam đã lên cấp 12, tuy rằng nguyên chí làm một vú em, bắt quá lúc đầu, khi chưa chính thức chọn chức nghiệp, lực công kích của pháp sư nhân loại vẫn rất lợi hại a. Lão tứ thì còn ở cấp 7, ghé qua thưởng thức nhà của tinh linh cô nương. Thôn Tinh linh rất ư là đẹp, toàn bộ thôn đều bị bao trùm bởi những cây đại thụ, rải rác những điểm ánh sáng lấp lánh. Phong cảnh ngoài thôn quả thật không khác gì tranh họa, đem hắc tinh linh thôn ra so sánh, quả thực là cách biệt một trời một đất.

Đến cấp 20 có thể chuyển giao giao đoạn 1, lựa chọn chức nghiệp, cả đám bọn ta cũng liều mạng luyện cấp. Mà bọn mi nha huynh quả không hổ là đàn anh đi trước, chỉ tốn một ngày một đêm đã có thể chuyển giao.

Mi nha huynh y lựa chọn thích khách nhân loại, lấy danh là Thương V Dạ. Y cùng vài bằng hữu dùng giống tên gia tộc, khác nhau là Thương V Bá vương, Thương V Thiên Thiên, Thương V Hồ Ly. Bá vương là ông cụ người lùn, nghe nói muốn luyện thành thợ thủ công. Tuy rằng giai đoạn trước chức nghiệp thu thập có thể kiếm tiền, có thể từ trong thi thể quái vật thu thập được rất nhiều vật phẩm cùng tài liệu. Chưa kể về sau khi cấp bậc mọi người cao hơn, mở công thành chiến, tác dụng của thợ thủ công càng nổi bật hơn. Chức nghiệp của Thiên Thiên là pháp sư nhân loại về sau dự định chuyển làm tiên tri với trạng thái phù trợ là chính, hồ ly là thích khách hắc tinh linh.

Ta thực thích danh mới của Mi nha huynh, Thương V Dạ. Vì thế liền đổi cách xưng hô gọi y là Dạ.

Dạ cũng đám bằng hữu tuy rằng đã chuyển giao xong, nhưng bởi vì luyện cấp quá nhanh, đều không có tiền để mua trang phục mới, cho nên bọn họ liền tổ đội với ba gã trong ký túc xá bọn ta rủ đi đánh quái kiếm tiền, dù sao cũng đã chuyển giao nên kỹ năng giết quái so với bọn ta tất nhiên nhanh hơn. Họ mang bọn ta đến thủy phòng trong phế tích, quái nào ở đâu, họ đều rõ như lòng bàn tay. Hai tên chết tiệt lão tam cùng lão tứ quá đối vô sỉ đứng một bên nhận điểm kinh nghiệm, ta da mặt mỏng, nên cùng bọn Dạ đánh quái, Hồ Ly luôn miệng chê quái ít, còn chạy đến những chỗ khác trong phòng tha quái về. Còn Thiên Thiên thì không ngừng giúp hồi sinh mọi người trong bang, không ngừng chạy tới chạy lui trong phế tích.

Chúng ta ở thủy phòng trong Phế tích vài ngày, mấy người bọn Dạ ai vượt qua cấp 21 đều tự sát, để trở về cấp 20, vì muốn có thể đánh được càng nhiều tiền cùng trang bị càng tốt. Đám bọn ta cũng không có tiết học nên cứ thế cày game, giằng co như thế suốt mấy ngày trời.

Một hôm vào khoảng 3 giờ sáng, lúc đó đám chúng ta đã đuối lắm rồi, liền thấy một người danh là Hoa Khôi gửi đoạn chữ vàng kêu gọi tìm tổ đội. Bình thường mọi người dùng chữ màu vàng để tìm tổ đội hoặc nói chuyện phiếm. Từ đó tới giờ, chưa có danh nào ta chưa thấy qua, chỉ là danh của người này thật lạ.

Kỳ thực đám chúng ta cũng đủ người rồi, không cần thêm bất kỳ ai vào đội, nhưng bởi vì nhàm chán quá, Hồ Ly liền hô: “Người chức nghiệp gì a? Cấp bao nhiêu? Nam hay nữ?” Cả đám chúng ta đều khinh bỉ Hồ Ly, câu cuối cùng mới là câu quan trọng nhất hử? Hồ Ly cũng không phủ nhận, “Ồ cùng đám ngốc cái người riết có thể không nhàm chán sao, ta hiện tại thực sự rất tưởng niệm các cô nàng ôn nhu a.”

Nhưng không thấy người nọ đáp lời, đến một hồi lâu mới nói, “Các ca ca tỷ tỷ có thể tốt bụng mang ta theo không, ta là người lùn a.”

Cuối cùng Hồ Ly tự nguyện chạy đi đón người tới, đó là một cô bé người lùn cấp 14, cấp bậc cùng chức nghiệp của cô bé này quả thật rất khó để tìm tổ đội, công kích cùng phòng ngự không cao, kỹ năng thu thập tuy có thể nhặt được gì đó nhưng là tất cả đều rơi vào túi của họ, không thể phân biệt được gì nên thường ở kênh đội ngũ xảy ra cãi vã cùng tranh chấp.

Acc của chúng ta không cách biệt lắm, đều đã chuyển giao cả, lão Tam ngu xuẩn thời điểm chuyển giao không hiểu nổi viết không rõ ràng lắm của lão là như thế nào a, ta hỏi lão tam người có biết chữ không? Lão tam cãi cứng, nói là chức nghiệp công kích có vẻ thích hợp với mình.

Chúng ta định rời khỏi nơi này, đang quá buồn chán thì hốt phải cô bé này.

Mà cô bé này rất hiền, sau khi trở về thành nàg liền đem mớ tài liệu thu thập được đến cửa hàng bán, đem tiền phân chia cho chúng ta. Nàng add friend chúng ta rồi rời khỏi tổ đội. Cả đám cũng mệt muốn chết rồi, đành lết về ký túc xá ngủ vùi.

Buổi sáng có tiết chuyên ngành nhưng bọn ta đi không nổi, ở ký túc xá ngủ thẳng cẳng, đến khi điện thoại réo thức ta. Vốn không muốn nghe, nhưng là đối phương lì quá gọi mãi, sau ba lượt tắt máy ta mới không kiên nhẫn mở điện thoại lên nghe.

“Này ~ Cô là giáo sư Trần. Sao hôm nay em không tới lớp? Trong người không được khỏe à?” Một giọng nữ rất dỗi ôn nhu cất lên.

Nghe được thanh âm dọa chết người khiến ta tỉnh ngủ hẳn, thật không biết phải nói thế nào cho đúng. May mà giáo sư Trần là người hiểu chuyện không hỏi thêm, bảo bọn ta qua đó ngay. Ta đem lão Tam lão Tứ kéo ra khỏi giường, nghe bọn họ lằm bằm chửi rửa ôm chậu đi rửa mặt.

Lúc tới phòng máy đám bạn sinh viên đều đang bát nháo cả lên, Ngành bọn ta học là mỹ thuật tạo hình chuyên nghiệp. Tiết chuyên ngành buổi sáng thường rất tự do, bình thường chỉ có sáng thứ hai giáo sư mới tới lớp giảng bài, những ngày khác thì cả lớp đều là tự học, giáo sư đôi lúc chỉ đến chỉ đạo một chút mà thôi. Nhưng lần này giáo sư khóa thiết kế trên máy tính lại rất chăm chỉ, mỗi ngày đều đến đúng giờ, còn lấy sổ điện thoại từng sinh viên trong lớp. Ai không đến học đều được cô điện thoại hỏi.

Giáo sư Trần tính tình rất được, thấy bọn ta đến muộn, cũng không trách cứ, phát cho mỗi đứa một tờ giấy màu vàng. Trước là căn cứ vào tính cách với phong cách của bọn ta mà sắp đặt bài tập, thật sự là dụng tâm rất nhiều a.

3. Chương 3

Edit: Mui-Mui

Beta: Miêu Hầu

Sau khi giáo sư rời đi, bọn ta mở máy tính chuyên dụng của mình lên, tiếp tục làm bài tập, nhưng mà tâm tình ta không yên, mở QQ, nhìn thấy tin nhắn của Dạ, [Đã mua trang bị cho các người, lát tối nhớ tìm ta.]

Buổi chiều là tiết văn hóa, có điểm danh nên không đi không được, mà ba bọn ta lại là điển hình cho lớp học sinh lười nhát, theo đạo lết xuống cuối phòng tìm chỗ ngồi, điểm danh xong liền ngủ gà ngủ gật. Ta bỗng nhiên rất muốn vào game chơi, lại tự hỏi không biết Dạ đã mua quần áo gì, không biết Dạ có phải là học sinh hay không, hay là cái loại cuồng game suốt ngày trốn trong nhà không một lần bước chân ra khỏi cửa. Ngắm lại mọi người chơi chung với nhau cũng hai tuần rồi, còn vào cùng một quán internet, nhưng là chưa từng gặp mặt qua. Tuy rằng nói quán internet đó khá lớn, có tới ba tầng lầu, nhưng dường như mọi người cùng thống nhất, không ai đề cập đến chuyện gặp mặt này nọ, dù sao cũng chẳng có nữ sinh, một chút hấp dẫn cũng không có.

Hết giờ học ta cùng lão Tứ bay ngay ra quán net, lão tam thì đi đón bạn gái tan học. Lão Tứ tuy rằng thích xài nhàn vật nữ, nhưng lão tuyệt đối không có nữ tính hóa, da dẻ đen xì, lại thích vận động, vóc dáng cũng rất cao, ngoài game ra lão còn thích chơi bóng rổ. Bất quá lão cũng từng nói qua, trừ bỏ việc học ra cái gì lão cũng thích. Lão Tam thì khác, thuộc tuýp các cô ưa chuộng, da dẻ trắng trẻo, không cần dưỡng cũng đủ làm các chị em phụ nữ ghen tị, diện mạo thì thanh tú, nữ sinh theo đuổi lão rất nhiều, bạn gái hiện tại của lão là sinh viên năm 3 khoa công nghệ. Tuy rằng so ra nàng lớn hơn lão Tam hai tuổi, nhưng cách ăn mặc lại rất ngây thơ, không thể nói do nàng giả bộ trẻ con được, vì bộ dạng nàng cũng rất đáng yêu rất thích hợp với cách ăn mặc kia.

Dạ chuyển cho ta hai bộ trang phục, là 2 bộ trang bị pháp cấp sư D cho ta và lão tam. Hôm qua logout bọn ta đem tiền giao hết cho Dạ, bởi vì y quen thuộc trò chơi này, nên bọn ta nhờ họ mua giúp trang phục lun.

Dạ mang cả đội đến Sài lang doanh, dặn dò bọn ta đừng chạy loạn, bảo ta không cần đánh, tạm thời đảm đương vai trò vú em là được. Bá vương dẫn quái, Dạ, Hồ ly cùng lão Tứ đánh, Thiên Thiên ở bên giúp cả đám buff máu, thêm trạng thái. Mỗi ngày có bao nhiêu mana cũng không đủ buff máu cho bọn họ.

Đánh tới 10 giờ rưỡi tối, lão tam mới đến, nghe nói bởi vì chuyện lão Tam chỉ mãi mê chơi game, mà lão cùng bạn gái đã âm ỉ một trận. Xem sắc mặt lão Tam, phỏng chừng là cãi nhau to, chơi tới 11 giờ hơn kí túc xá đã sắp đóng cửa, lão Tam sống chết muốn ở lại cà phê đêm, ta thì cùng lão Tứ trở về.

Lão tam rất lợi hại, sáng hôm sau vẫn có thể đi học đúng giờ, hơn nữa mắt cũng không có thâm quầng, thoát nhìn tâm tình cũng đã tốt hơn nhiều. Bọn ta hỏi lão có phải gặp chuyện vui gì không, lão cười nói, không thể kể cho đám sắc lang bọn ta biết. Nhìn nụ cười *** đằng kia khiến ta không nhẫn tâm để đám fan nhà lão nhìn thấy.

Tối tối tổ đội đánh quái, bọn ta mới biết lão Tam cười cười cái gì, nguyên lai người có nhiệm vụ thu thập chung tổ đội lần trước, cô bé Hoa khôi đã bồi lão cả đêm, Hoa khôi muốn chuyển giao, tự mình lại không làm nhiệm vụ được, nhiệm vụ kia thật sự rất phiền toái, cho nên ở kênh bằng hữu tìm người hỗ trợ, hơn nữa lão Tam tâm tình không tốt cũng không có tâm trạng train cấp, nên giúp Hoa khôi làm nhiệm vụ, làm nhiệm vụ xong hai người ra bờ biển nói chuyện phiếm. Lão Tam nói Hoa khôi rất hiểu suy nghĩ của lão.

Từ đó về sau, mỗi ngày Hoa khôi đều đến, khiến mặt mày lão Tam ngập tràn hạnh phúc. Ta thực lo lắng cho lão, loại tình cảm hư ảo này đa phần mọi người đều không khống chế được, dù sao lão Tam cũng đang quen Hứa Tình. Hai người bọn họ chiến tranh lạnh đã mấy ngày, có đôi khi đụng phải, ánh mắt Hứa Tình nhìn ta tựa như mang theo đao. Làm ta ghen cả lời, cứ như ta đem lão Tam phá hỏng không bằng.

Kết quả điều ta lo lắng đã ứng nghiệm, một buổi tối đang nằm trên giường, lão Tam bỗng nhiên nhẹ giọng gọi ta, hỏi ta ngủ chưa, giường ta với lão đều nằm ở tầng trên, đầu đối đầu.

“Lão Lục, hình như ta yêu Hoa khôi rồi.”

“.....”

“Người có biết, ta quen qua mấy người bạn gái, đều là bọn họ chủ động tiếp cận ta, cảm thấy được thì ta sẽ tiến tới, mọi người đều nghĩ ta không có phẩm chất, kỳ thật là ta không có động tâm.”

“Người đừng có ngốc quá được không, người biết gì về Hoa khôi nào? Nói chuyện yêu đương gì cơ chứ, đừng có đùa.”

“Người cũng cảm thấy như vậy sao? Ta còn tưởng người có thể hiểu ta.” Âm thanh của lão Tam có điểm bi thương.

“Ta, ta không phải không hiểu người, ta cũng biết chuyện tình cảm tự mình không thể khống chế được, ta chỉ muốn khuyên người, dù sao người vẫn còn có một cô bạn gái yêu người như vậy a.”

“Yêu gì cơ chứ, cô ấy theo đuổi ta đơn giản chỉ muốn chứng tỏ với những cô gái khác rằng cô ấy mạnh hơn họ, ta không phải bạn trai của cô ấy, ta chỉ là thứ tài sản để cô ấy khoe mẽ mà thôi.”

“Ai.” Ta thở dài, kỳ thật ta cũng hiểu, vì thời còn học trung học ta cũng có quen qua một người, cô gái kia, thường thích ta dẫn ra ngoài chơi, cùng đám bạn bè của nàng đến khu giải trí, mà ta thì chỉ thích cùng nàng ở một chỗ thôi. Nàng nói muốn đi xem phim, ta thuê đĩa về cho nàng, nàng lại nói ta ngay cả đến vé xem phim cũng tiếc. Rốt cục đòi chia tay với ta. Chia tay không được vài ngày đã có bạn trai mới, hơn nữa không lâu sau liền nói xấu ta, bảo ta trừ bỏ diện mạo ra thì chả có gì xài được.

Bất quá đối với tình cảm trên mạng, ta cũng không rõ lắm, nhìn bộ dạng lão bát kia mỗi ngày đều tính tình mơ mơ, ta cảm thấy chuyện này không tốt chút nào, nhưng là mỗi người có một cách nghĩ, lão tam chỉ mong được người ta đồng tình, hoàn toàn không muốn nghe bất kì lời phản đối nào.

Rốt cục, cô chị Hứa Tình cũng quang vinh hạ sà. Hơn nữa còn mất kiểm chế lưu trên khuôn mặt nỏn nà của lão Tam năm dấu tay.

Lão Tam chia tay với bạn gái, số đào hoa của lão Tứ liền tới viếng. Vào giờ thể dục, ta cùng lão dựa vào cột xà đôi, vừa nói chuyện phiếm vừa nhìn đám nam sinh đá banh, bên cạnh một đám nữ sinh riu ra riu rít, ta không khỏi quay đầu nhìn bọn họ, các nàng cứ không ngừng xô xô đẩy đẩy không biết muốn làm gì.

Một lát sau, một nữ sinh cột tóc đuôi gà đi tới, cầm một phong thư giơ lên trước mặt lão tứ: “Học trưởng, mong anh xem qua.”

Ta hứng thú đánh giá cô gái này, vóc dáng đại khái cao chừng 1m68, dáng người không tệ, trên mặt đầy vẻ tự tin.

Cô gái kia đi lâu rồi, lão Tứ mới từ từ khôi phục lại tinh thần, ta cười lão chưa trải đời.

Lão Tứ và cô gái kia rất đẹp đôi, cô nàng tên là Vu Phỉ Phỉ, khi quen biết rồi bọn ta đều gọi là Phi ngư. Sau này mỗi tối tan học lại biến thành ta cùng lão Tam ra quán net, lão Tứ đi gặp bạn gái. Bất quá, bởi vì Phi ngư tham gia câu lạc bộ truyện tranh, nên có nhiều hoạt động này nọ, cho nên lão Tứ vẫn còn nhiều thời gian chơi game.

Buổi tối cuối tuần ở kí túc xá, người khác kể cả lão Tam đều về nhà, chỉ có ta cùng lão Tứ ở lại. Lão đột nhiên hỏi ta, “Lão Lục, người có biết fangirl là gì không?”

“Gì? Nữ đồng tính luyện ái à?” Ta mờ mịt hỏi lại.

“Không phải, Phỉ Phỉ nói, ta cũng không hiểu lắm, vừa rồi ta gặp đám bạn trong câu lạc bộ truyện tranh của nàng, nghe nàng cùng đám bạn trò chuyện, lúc trước các nàng nhìn hai chúng ta ở một chỗ, cảm thấy hai ta rất xứng đôi, theo dõi ta rất lâu, sau đó từ từ Phỉ Phỉ thích ta luôn.”

“Ta choáng, ta và người xứng đôi á? Phi ngư có sở thích này sao? Ta không thích cô bạn gái thô thiển này của người!” Ta một bên uống café một bên quở trách lão Tứ.

“Ta khinh, ta so với người còn nam tính hơn, các nàng nói người rất hợp bị ta đè.” Nghe thế thiếu chút nữa ta phun café từ trong miệng ra. Lão Tứ còn tỏ ra đắc ý. Nhìn ta tức tối nổi lửa.

“Lão Tứ ~” Ta tiến tới, nắm cổ áo lão, toàn bộ cơ thể ép tới. Miệng kề gần lỗ tai lão, vừa thổi vừa nói, “Ân ~ người nói thử xem ai đè ai?”

Lão Tứ bị hành động của ta làm cho bối rối, vừa đẩy ta ra vừa nói, “Đương... Đương nhiên là ta.....”

Lời còn chưa dứt, ta liền mạnh mẽ lấy đầu gối của mình tiếp cận thân mật thẳng em của lão, làm lão cong mình ngồi chồm hổ xuống. Tổ vệ thống khổ. Ta liền leo lên giường đắp kín chăn, hướng lão Tứ kêu, “Như thế nào? Không thoải mái thì đi ngủ sớm một chút đi.”

Lão tứ thành công bị ta chọc tức, giơ ngón giữa chỉ vào ta “Dựa vào người! Lão tử cường gian người a!”

Ta chui vào trong chăn cười trộm.

4. Chương 4

Edit: Mui-Mui

Beta: Miêu Hầu

Đánh đánh nháo nháo không ngừng, cuối cùng cả đám chúng ta cũng leo tới cấp 40. Vì muốn tăng cấp thêm nữa, chúng ta đều tận lực không gây chuyện không đánh nhau. Cấp 40 có thể chuyển giao giai đoạn hai, nhiệm vụ chuyển giao cũng tương đối biến thái, không cho dùng truyền tống trận, bắt đi bộ làm chúng ta mất hết mấy ngày trời.

Thời điểm cả đám chúng ta đều hoàn thành nhiệm vụ chuyển giao giai đoạn 2, tâm tình quả thực vui sướng không thể hình dung nổi, Dạ nói vụ này làm đuối lắm rồi, muốn mang mọi người đi thư giãn một chút. Cái y gọi là thư giãn chính là không luyện cấp, đi thưởng ngoạn phong cảnh. Trò chơi Thiên Đường 2 này thiết kế rất đẹp, toàn bộ bản đồ đều liên tiếp với nhau, mỗi thành trấn đều có thể chạy qua chạy lại. Từng chỗ lại có một điểm đặc biệt riêng. Mà chúng ta toàn lo thăng cấp, quả thật có nhiều chỗ vẫn chưa nhìn qua.

Dạ chỉ huy cả đám chúng ta đi thám hiểm, đầu tiên là đến thành phố lớn Kỳ Nham, kết quả phát hiện ra cấp bậc chúng ta thật thấp bé, còn chưa tới được Kỳ Nham, phong cảnh tuy đẹp, nhưng là không có mạng để xem. Lập tức bị một con Phi Long thật lớn, đem toàn bộ đuổi về thành miễn phí.

Chúng ta ngồi ở bên hồ ngoài thành Kỳ Nham, từ xa có thể nhìn thấy bức tượng điêu khắc nhân ngư thật lớn, thật đồ sộ. Chỉ có Hồ ly rất bất mãn giới tính của bức tượng nam nhân ngư, vẫn ồn ào la làng bảo không có mỹ nữ để ngắm.

“Mọi người làm chứng, ta Tịch Tĩnh là thật lòng yêu Hoa Khôi, hy vọng em đồng ý.” Lão Tam hướng Hoa khôi quỳ gối, hành lễ.

Lão Tam ngay lúc này lại hướng Hoa khôi thổ lộ, làm toàn bộ bọn ta đều thất thần.

“.....” Toàn thể chúng ta, bao gồm cả Hoa khôi không biết phải nói gì.

Hình ảnh Hoa khôi từ từ trong suốt, sau đó biến mất, nàng logout, không nói lời nào đã rời đi.

Mọi người nhìn nhau, trường hợp này quả là xấu hổ a.

“Nàng khẳng định là rút mạng rồi.” Ta an ủi lão Tam.

“Thật biết lựa thời điểm.” Thiên Thiên không ra hiệu nhảy vô giúp vui.

[MoMo, Ta là Hoa Hoa.] Một nick mới toanh không biết từ đâu nhảy vào PM ta. Tên ta là Mạt Mặc, nhưng đám người kia đều cảm thấy thực phiền nên gọi ta là MoMo, Hoa khôi bình thường đều bị chúng ta tên là Hoa Hoa.

[Người làm cái quỷ gì vậy?] Ta có phần tức giận [Nếu người không thích lão Tam thì cứ nói rõ ra, tự nhiên biến mất làm gì, chút mặt mũi cũng không để lại cho anh em bọn ta sao?]

[Không phải đâu MoMo, thực xin lỗi a.]

[Người xin lỗi ta làm gì, lão Tam đang chờ người kia, người lên đi.]

[MoMo, người cùng Tịch Tĩnh ở chung kí túc xá, có thể cho ta xin số điện thoại không, ta có lời muốn nói với Tịch Tĩnh.]

[Vào game đi, có gì nói sau.]

Mất một lúc, nàng hướng mọi người nói rút mạng. Ta có cảm giác không tốt lắm, nghe Hoa nói, đối với lời thổ lộ của lão tam nàng cần thời gian suy nghĩ. Sau đó quay lại hỏi ta số điện thoại.

Hoa Khôi biến mất, đã mấy ngày không xuất hiện trên game. Lão Tam thì cứ như người mất hồn, biết ta cho Hoa khôi số điện thoại, mỗi ngày cứ ngơ ngẩn ngẩn nhìn cái điện thoại. Còn hỏi bọn ta, có phải Hoa Hoa đã xảy ra chuyện gì không.

Ta cũng thật không hiểu nổi, Lúc Hoa Khôi cùng lão Tam ở một chỗ, thật sự cảm thấy hai người họ rất hợp nhau, mà cho dù Hoa khôi không có ý gì, chỉ cần cự tuyệt là được, đâu cần phải chơi trò mất tích.

Hôm nay thứ bảy, lão Tam cũng không về nhà, ở ký túc xá bày bộ dạng quỷ đội mồ sống lại cho bọn ta xem. Ta cùng lão Tứ đang thương lượng xem nên đi đâu chơi. Bỗng nhiên điện thoại reng, đáng tiếc làm lão Tam thất vọng rồi, Hoa khôi còn chưa có động tĩnh gì, thì Dạ gọi đến. Y có lưu số của ta, đây cũng là lần đầu tiên y gọi.

“MoMo, lão Tam thế nào rồi? Có khỏe không?” Dạ mở miệng câu đầu tiên chính là hỏi lão tam, cũng không thèm hỏi là ai đang nghe điện thoại.

“Dạ sao?”

“À, phải rồi, quên tự giới thiệu. Ha ha, người nói cuối tuần chỉ có các người ở lại kí túc xá, hơn nữa bình thường là người nhận điện thoại, ha ha. Đang làm gì?”

“Bồi lão Tam, nhưng mà giờ có nói gì lão cũng nghe không vô, rủ ra ngoài chơi lão cũng không thèm đi.” Ta có chút bất đắc dĩ.

“Phụ nữ thật là sinh vật kỳ quái, khiến chúng ta chẳng tài nào biết được suy nghĩ của họ.”

“Ha ha, mà sao lại gọi điện thoại tới đây?”

“À, cuối tuần mà, vừa lúc đám nhóc kia rủ ra ngoài chơi, muốn hỏi các người có đi không, chúng ta chơi chung lâu như vậy, mà ở cũng gần, vậy mà chưa từng gặp mặt qua. Đúng lúc cho lão Tam ra ngoài giải sầu luôn.” Ta nghĩ nghĩ, đi ra ngoài hít thở không khí cũng tốt, liền đồng ý.

Lão Tam vốn không muốn, bắt đắc dĩ bị ta cũng lão Tứ ép, vẫn phải đi theo.

Hẹn bọn Dạ ở trước cổng trường, từ xa đã nhìn thấy đám bọn họ, trên cơ bản cũng không cần giới thiệu, căn cứ theo tính cách bình thường trong game cũng có thể nhận ra nhau. Lần đầu tiên thấy Dạ, y mỉm cười khiến cho người ta cảm thấy thật thoải mái, chính là không biết tại sao khi nhìn vào mắt y, khiến ta vô cùng kích động, trong ánh mắt tựa hồ có thứ gì đó sâu xa khó hiểu.

Dạ đã đi làm, chuyên ngành địa chất, phần lớn thời gian đều do y tự ý sắp xếp, cũng không cần ngồi ở văn phòng, khó trách y có nhiều thời gian chơi game như vậy.

Thiên Thiên là em trai của Dạ, còn Hồ ly, Bá vương đều là sinh viên y khoa năm tư.

Đi cùng bốn người họ còn có một cô bé, thoát nhìn rất nóng bỏng, rất được, từ đầu tới cuối đều đứng chung một chỗ với Dạ, thỉnh thoảng còn kéo kéo cánh tay y.

“Đây là? Bạn gái? Sao không giới thiệu cho bọn ta biết.” Ta vỗ nhẹ bả vai y. Dạ thuận tiện đem ta ôm lấy, kéo đến bên người, tay còn lại đẩy cô bé kia ra, “Nàng không phải túp người ta thích, cứ như kẻ điên, ta thích dạng ôn nhu đáng yêu cơ. Ha ha.” (Vừa gặp đã ăn đậu hủ...T___T Anh Dạ thật pro)

“Đồ xấu xa, người không cần phá hoại thanh danh ta.” Cô gái kia mắng xong liền hướng ta nói “Ta là chị họ của y, các người gọi ta là Đậu Đậu đi. Đúng rồi, các người không phải cũng chơi Thiên Đường 2 sao? Ta cũng có chơi nha, gần đây ta mới biết là thằng em họ này cũng có chơi a.”

Lão tứ cũng mang Phi ngư đi cùng, kỳ thật là Phi ngư biết bọn ta cùng vài người bạn trên game gặp mặt, vốn không muốn tới.

Đậu Đậu vừa thấy Phi ngư liền bám dính lấy, không ngừng nói, cô bé này thật tốt, cô bé này thật đáng yêu gì gì đó, làm Phi ngư ngượng ngùng không thôi. Nhưng chỉ vài phút sau, hai người cứ như hai người bạn cũ gặp lại, một mặt quay đầu nhìn chúng ta, một mặt khe khẽ thì thầm gì đó.

5. Chương 5

Edit: Mui-Mui

Beta: Miêu Hầu

Dạ đề nghị đi uống trà, Đậu Đậu muốn đi bar, Hồ ly muốn đi hát. Ôn ào một trận, cuối cùng chúng ta quyết định, đi uống trà trước, sau đó đi hát, xong ra ăn cơm chiều rồi vào bar.

Vốn tưởng vậy là ok rồi, ai biết vấn đề uống cái gì lại phải phân vân chọn lựa, cuối cùng tìm được một chỗ được được, muốn uống cái gì liền có cái đó, 2 cô gái gọi ra một đồng hồ ăn ngọt. Mọi người tìm một chỗ gần cửa sổ ngồi, bắt đầu nói chuyện qua lại. Còn bàn về chuyện trong game, Phi ngư cũng bị Đậu Đậu dụ vào game chơi. Hai người họ nói chuyện trông rất vui, còn nhắc tới cái gì hắc bạch vương đạo, công thụ linh tinh toàn những từ ngữ ta không hiểu nổi.

Ta trời sinh không hợp với chuyện ca hát, âm lượng không đầy, mỗi lần đi ktv đều chỉ ngồi chơi. Chín người chúng ta vừa chui vào một phòng cỡ trung, ta liền kiếm một góc ngồi xuống, Dạ cũng ngồi theo ta, ta không thể hát, Dạ cũng không hát ngồi nói chuyện cùng ta. Bởi vì ktv rất ồn, cho nên khi hai chúng ta nói chuyện ngồi rất gần nhau, dường như có thể cảm giác được tầm mắt của y dừng lại trên người ta.

Ngồi hát đến khuya mọi người mới chịu thôi, Dạ đi ra ngoài tính tiền, chúng ta cũng không khách sáo làm gì. Bất chợt Đậu Đậu chạy đến chỗ ta thần bí hỏi, “Mặc Mặc, người cảm thấy em họ ta sao, bộ dạng thế nào?”

“Không tệ a.” Ta thành thật trả lời.

“À, À ~” Đậu đậu đầy thâm ý gật gật đầu. “Nếu người là nữ sinh, hẳn sẽ thích tuýp người như y?”

Ta nhú nhú mày, bị vấn đề của nàng làm cho choáng váng. “Ta cũng không phải nữ sinh thì làm sao biết được. Ta đối với nam nhân không có hứng thú.”

“Chắc~” Đậu Đậu có chút thất vọng chắc một tiếng rồi chạy tới chỗ Phi ngư. Sau đó hai người bắt đầu nhìn sang chỉ chỗ lão Tam cùng Thiên Thiên.

Bọn con gái thật sự rất kỳ quái, ta không thể không nói, nhìn bộ dạng lão Tam bị Hoa khôi tra tấn, ta thật sự có phần tức giận.

Lúc vào quán bar, ta đã muốn đứng không vững, vài người liên hợp lại rót rượu chuốt ta. Dạ đi tới giúp ta một tay. Mặt y dán sát bên ta, ta cảm giác y ở bên tai ta nói gì đó, nhưng dường như nghe không rõ, đầu rất đau.

Làm sao về được kí túc xá ta cũng không rõ, chỉ biết say rượu thật sự rất mệt. Lúc tỉnh dậy trời đã xế chiều, đầu gần như muốn vỡ ra.

Điện thoại vang lên, có lẽ là Dạ, ta ngo ngoay hướng ra bàn.

“Alô, xin hỏi có Tịch Tĩnh ở đó không?”

Tìm Tịch Tĩnh? Biết số điện thoại của bọn ta, đem lão Tam gọi là Tịch Tĩnh, chỉ có Hoa khôi mà thôi, nhưng là..... “Người là Hoa khôi?” Ta thử hỏi hần, nhưng, đây rõ ràng là giọng của một cậu nhóc mà.

“Àn, là MoMo sao, ta là Hoa Hoa.”

“Người..... Người như thế nào lại..... Người không phải.....” Ta trong lúc nhất thời không biết nên dùng ngôn từ nào để hình dung sự kinh ngạc của mình.

“MoMo, Tịch Tĩnh đâu?”

Ta quay đầu nhìn lão Tam, đại khái là muốn mượn rượu giải sầu, nên ngày hôm qua lão uống cũng không ít. Vì vậy mà điện thoại reo cũng không đánh thức được lão.

Ta đứng bên cửa sổ ngơ ngác nhìn ra ngoài, lỡ tai bỗng nghe tiếng lão Tam gào thét, “Sao người có thể làm vậy, người là đồ lừa đảo!” Ta không có quay đầu nhìn lại, ta nghĩ có lẽ lão không hy vọng ta nhìn thấy biểu tình của lão lúc này. Hẳn là rất thương tâm cùng tuyệt vọng.

“Ta không tin, ta không tin!” Tiếng la thất thanh sau đó là tiếng điện thoại bị nện thật mạnh xuống, tiếp theo là thanh âm đồ đạc bị đập đổ. Ta muốn trấn an cảm xúc của lão, nhưng lão căn bản không cho ta tới gần. Bàn tử trong phòng, thứ gì có thể ném được lão đều ném hết. Ta lôi lão Tam kéo đến giường lão Tứ, trông lão như một con mèo bị thương, ta thật sự sợ lão làm tổn hại chính mình. Ta ôm lão Tam, lão dùng sức giãy dụa, tay nện trên tường, trên bức tường trắng lập tức để lại những vết máu, ta bắt lấy tay lão, kiềm hãm sự tự do của lão. Lão Tam hung hăng ở trên cổ ta cắn một mảnh, lúc ấy ta đau đến chảy cả nước mắt.

Đúng lúc đó, lão Tứ từ ngoài về, trong tay ôm một gói to, không thèm nhìn cảnh vật hỗn độn xung quanh, liền nhìn thấy lão Tam ghé vào vai ta.

“Các người đang làm gì vậy? Chơi trò Brokeback Mountain à? Vừa rồi Phỉ Phỉ kéo ta đi coi phim này xong.” Lão Tứ một câu liền đụng trúng chỗ đau của lão Tam, lão liền cầm di động ném vào lão Tứ.

Tới lúc bị di động chạm trúng đầu mới cảm thấy tình huống có gì đó không đúng. Cảm xúc vui vẻ cùng Phỉ Phỉ uống café tâm tình vừa nãy cũng vỡ vụn mất.

Lúc này khuôn mặt lão Tam đầy nước mắt, nhìn lão như vậy, ngay cả ta cũng cảm thấy đau lòng. “Mặc Mặc, vì sao chứ.” Lão Tam ở trong lòng ta khóc nức nở, ta không thích nam nhân khóc, cũng không phải

bởi vì cái gọi là “Đàn ông không dễ dàng rơi lệ”, chính là cảm thấy nữ nhân khóc rất đẹp, còn nam nhân khóc bộ dáng thực ghê tởm, bất quá lão Tam thì khác, lão khóc rất đẹp.

“Tại sao không, trò chơi cũng chỉ là trò chơi, không có thật. Trong game nhân yêu cũng có rất nhiều, người xem lão Tứ chẳng phải cũng là nhân yêu sao. Thông suốt đi.”

“Không, Mặc Mặc, vì sao, vì sao ta biết Hoa Hoa là nam nhân, nhưng ta vẫn không thể buông hẳn ra được, ta vẫn thật sự rất thích hẳn.” Nước mắt lão Tam không còn chảy nữa, mà từng giọt từng giọt nhỏ xuống.

“Hoa là nam?” Lão Tứ kêu lên một tiếng, còn muốn nói gì đó, bị ta trùng mắt một cái, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Buổi tối ba đứa bọn ta ra quán net cả đêm, lần đầu tiên ta cảm thấy tâm tình phức tạp như vậy.

Chúng ta vừa vào cửa, Dạ liền thấy bọn ta, bởi vì ngày mai thứ bảy, cho nên hôm nay có rất nhiều người chơi đêm, bọn ta đến gần chỗ Dạ tìm máy. Dạ chỉ một chỗ kế bên y bảo ta ngồi, ta cũng không có cự tuyệt.

Vào game tìm được đám bọn Dạ, còn có Đậu Đậu, nàng là một người lùn chuyên thu thập, bộ dáng thực đáng yêu. Ông xã trong game của nàng là Bá V chủ, là người có cấp bậc cao nhất server. Đã tới cấp 50. Hơn nữa nghe nói còn có phòng làm việc riêng, chuyên buôn bán tiền trong game. Chưa kể còn ở cùng thành phố chúng ta, sở hữu một gia tộc riêng, tên là [Đằng Long].

[Bộ dạng lão Tam xem ra rất khùng bố a.] Dạ ở trong game gửi mật ngữ cho ta. Tuy rằng lão Tam ngồi khá xa, nhưng là trực tiếp nói thành lời, lỗ lão nghe được thì không hay lắm.

[.....] Ta đánh một loạt dấu chấm tròn cho y.

[Người gửi mấy hạt vừng này cho ta làm gì? Xảy ra chuyện gì vậy?] Dạ nói xong, quay qua liếc ta một cái.

[Ân, Hoa Khôi gọi tới rồi, là một nam sinh.]

[Ôi trời, lừa dối tình cảm anh em ta à? Hắn thế nào, giết hắn đi!!!] Ta nhìn thấy Dạ nhú mày.

[Người bao nhiêu tuổi? Tính đóng vai còn đồ sao? Hoa Khôi ở Tứ Xuyên đó, người đi mà diệt.]

[Ai..... thì ta nói rồi đó, chỉ có đồ ngu mới muốn PK với người thật.]

[Chỉ mong thời gian có thể làm phai đi tất cả.] Ra thở dài.

“Mẹ nó! Có người cướp quái của ta. Mấy thằng ngốc [Đằng long]. Mấy anh nhanh nhanh trở về thành, lên đi!! Md, mất mặt quá.” Hồ ly mắng chửi.

Md: Mẹ ủa nó... ủa á...chó á...nói chung là chửi thề đó

6. Chương 6

Edit: Mui-Mui

Beta: Miêu Hầu

Dạ thiết lập một liên minh cấp 0 lấy tên là [Thương], tất cả chúng ta đều tham gia trong đó. Bất cứ ai cũng có thể tạo liên minh, nhưng để thăng cấp cho nó thì rất khó, khi lên được cấp 3 có thể có được huy hiệu của chính mình, thành viên trong gia tộc (clan) cũng có thể có tước hiệu khác nhau. Trước mắt trong server vẫn chưa có huy hiệu gia tộc. Mọi người đều đang liều mạng luyện cấp, đều hi vọng có thể trở thành người đứng đầu.

Bởi vì buổi chiều Hồ Ly đến sớm, cho nên tổ đội với những người khác, ở một phòng trong Khắc tháp luyện cấp. Bởi vì vú em muốn ăn cơm, cho nên mọi người đều ở cửa nghỉ ngơi ngồi chờ. Đám liên minh Đằng Long không nói lời nào đi vào bắt đầu đánh quái. Hồ Ly cùng mấy người trong đội ở bên cạnh hét, có người, làm ơn tránh ra. Nhưng đám người đó không có ý muốn nhượng bộ, vừa đúng lúc quái bên trong sử dụng

kỹ năng thôi miên khiến mấy người kia hôn mê, Bên Hồ Ly vì muốn công kích đối phương, liền chuyển nick sang màu tím. Dùng nick tím giết game thủ, sẽ không bị phạt biến thành hồng Danh. Hồ ly cùng đám đội hữu liền tiến đến giết hết bọn chúng. Kể cầm đầu bảo Hồ Ly đừng chạy, chờ đó.

Bởi vì Đằng Long được xem là gia tộc lớn nhất trong game hiện nay, mấy người trong tổ đội của Hồ Ly vì sợ phiền phức, đều đã rời đi, lúc chúng ta đến vừa lúc đến cùng Hồ Ly ở trong phòng luyện cấp.

Khoảng 10 phút sau, có 20 người của Đằng Long kéo đến, đáng tiếc những người này cấp bậc không cao, lại một lần nữa bị bọn ta giết hết. Vì thế bọn chúng nằm trên mặt đất mắng chửi không ngừng, lời nói rất khó nghe. Hồ Ly cùng đám người đó mắng chửi vài câu, liền bị Dạ ngăn lại, “Để ý bọn chúng làm gì, toàn một đám chó chết.”

Lại một lát sau, Bá Chủ dẫn theo vài người tới, nhìn chúng ta, hỏi đã phát sinh chuyện gì, Bá Chủ của bọn chúng là thủ lĩnh Đằng Long, mà chúng ta lại là bạn của Đậu Đậu, cho nên sẽ không có chuyện đánh thêm một trận nữa, Bá Chủ liền khuyên mấy thành viên gia tộc vài câu.

Bởi vì ông xã của Đậu Đậu là thủ lĩnh Đằng Long, mọi người còn nghĩ thật tốt quá, chờ liên minh của Đằng Long lên cấp 4, đến thời điểm thiết lập đồng minh, chúng ta có thể kết liên minh với bọn họ. Nào ngờ chỉ mới vài ngày đã bắt đầu có chuyện. Bất quá chúng ta cho rằng, đánh nhau thôi mà, chuyện giành phòng, cũng rất bình thường. Hơn nữa mọi người cũng không quen biết gì nhau, vì lý do gì phải nhường phòng cho nhau cơ chứ.

Chúng ta tiếp tục luyện cấp, thời gian trôi qua, chúng ta đã có thể từ lầu 1, di chuyển lên lầu 2. Tâm tình của lão Tam xem ra cũng tốt hơn nhiều, mỗi ngày cùng chúng ta cày game, nói nói cười cười.

Trò chơi Thiên Đường 2 này, có thiết bị BBS nằm bên trong hệ thống trò chơi, khi đang chơi vẫn có thể mở BBS để xem tin tức từ những game thủ khác, còn có thể trả lời, thường có rất nhiều người chơi có thói quen trong lúc chờ hồi mana mà vào đây xem tình hình.

*BBS là viết tắt của Bulletin Board Systems, 1 trong những phương pháp kết nối cộng đồng phổ biến nhất Trung Quốc. 1 trong những ứng dụng của BBS là bảng chat nhanh thường có ở đầu các 4rum.

Hôm nay, ta nhàm chán, lật lật BBS trong trò chơi ra xem, liền thấy một tin khiến ta chú ý. Một người nick là Tổ, gia tộc [Hoàng Tộc], bởi vì dùng chương trình auto, nên đã bị khóa rất nhiều tài khoản cao cấp, Hoàng Tộc vốn nổi danh ngang ngửa với gia tộc Đằng Long, có không ít game thủ cao cấp. Vì để trả thù chuyện bị khóa tài khoản, công khai yêu cầu những game thủ tự do trong server, cùng bọn họ ở Cổ trấn ngồi im ra oai, không cho ra khỏi thành. Ai ra ngoài, giết không tha!

Xem ra bọn chúng dự định đồ sát, ta có phần hưng phấn, xem ra ta thuộc tuýp người thích máu me. Dạ cũng xem qua tin tức này, y so với ta càng hưng phấn hơn, đồ sát, nhất định sẽ có người bị hồng danh.

Trong Game này, chủ động công kích game thủ khác nick sẽ chuyển thành màu tím, mà đánh trả lại nick cũng thành màu tím, khi một trong hai người chết, kẻ còn sống sẽ bị tăng 1 điểm PVP. Nếu có người động thủ, mà đối phương không đánh trả, như vậy được xem là giết game thủ nick sẽ bị chuyển thành màu đỏ, sẽ bị tăng một điểm PK, người có nick đỏ nếu bị kẻ khác đánh sau khi chết sẽ bị rơi đồ trong túi, bao gồm cả trang bị.

PVP: player VS player (người chơi đấu với người chơi)

Nếu đám người Hoàng Tộc muốn đồ sát, tất nhiên sẽ có người bị nick đỏ, mà đám nick đỏ này cũng có thể xem là Boss con, cơ hội phát tài của chúng ta tới rồi a. Vì thế 7 mạng chúng ta liền cùng nhau đi kiếm tiền. Thời điểm chúng ta đang ở ngoài thành cổ, liền nhìn thấy có khoảng 20 tên game thủ Hoàng Tộc XX gì đó đang đuổi giết một đám game thủ nick trắng. Chúng ta chạy đến đảo ngược tình thế, dưới sự lãnh đạo của chúng ta, những game thủ tự do liền chạy theo cùng bọn ta đuổi giết 20 tên nick đỏ của Hoàng Tộc đó.

Thế trận bọn Hoàng Tộc lập ra liền bị bọn ta phá hủy, đầu tiên chúng ta giết những kẻ phòng ngự thấp máu ít, sau đó toàn lực công kích Vu sư của chúng. Chiến lợi phẩm thu được đầu tiên chính là một cái ma trượng ác ma cấp C, hiện tại ta đang dùng là vũ khí cấp D nên điều đó làm ta mừng không ít. Tiếp theo, là đột thứ đao, tác tử giáp, rồi vòng cổ linh tinh cùng mớ trang bị này nọ đều chui vào túi chúng ta. Thiên Thiên dùng kỹ năng Thụ tinh chỉ tức đem bọn chúng cố định tại chỗ, muốn chạy cũng chạy không được.

Hoàng Tộc Truy Mệnh là minh chủ của Hoàng Tộc, là một RMB ám kỵ sĩ, là một người chơi hay dùng RMB để mua kim tệ và trang bị. Vì vậy trang bị của hắn so với chúng ta tốt hơn rất nhiều, toàn thân đều là trang bị cấp C. Chỉ tiếc hắn là nick đỏ, không thể đối với đám nick trắng chúng ta sử dụng kỹ năng hôn mê. Ngược lại còn bị một tên nick trắng ngầm tặng cho một cái hôn mê sâu. Mấy người chúng ta vây lấy hắn mà đánh, vừa thấy bên cạnh có một tên vú em Hoàng Tộc XX ở giúp hắn thêm máu, thế là chúng ta điên cuồng tấn công, làm bạn vú em kia đi tong, lúc này Hoàng Tộc Truy Mệnh đã tỉnh, muốn chạy, lại bị Thiên Thiên dùng Thụ tức cố định lại, kết quả bị chúng ta K loạn xạ, nằm chết giắc. Rơi ra một tấm: bản đồ Aden. Đến lúc chúng ta kiểm tra số vật phẩm thu được thiếu chút nữa chết ngất, nhân phẩm của tên tiểu tử này cũng tốt quá đi chứ.

K: kill – RMB: tiền nhân dân tệ

Chúng ta tổng cộng thu được 300W cùng rất nhiều trang bị khác, đối với chúng ta mà nói đây quả thật là một con số không nhỏ, tuy rằng không ảnh hưởng nhiều đến Hoàng Tộc Truy Mệnh, nhưng cũng đã cho hắn một trận giáo huấn rồi. Sau đó, Hoàng Tộc Truy Mệnh ở BBS phát ra thông cáo: Đuổi giết gia tộc [Thương].

Có rất nhiều game thủ tự do mắng chửi hắn không ngừng và ủng hộ chúng ta. Bất quá chúng ta cũng không phải là loại người đứng đắn gì cho cam, nên cũng không dám đem chiêu bài chính nghĩa ra nói, chẳng qua thấy đám Hoàng Tộc ỷ thế hiếp người nên không chịu nổi, hiếp người quá đáng. Mà chủ yếu cũng vì một chút tiền tài.

Lần này cùng Hoàng Tộc đánh nhau một trận, chúng ta mới phát hiện đội ngũ quả thật thiếu người, thiếu hẳn một bạn vú em thêm máu, một mình Thiên Thiên lo thêm trạng thái thêm máu quả thật là quá sức, hơn nữa cấp càng ngày càng cao, kỹ năng thêm máu của Thiên Thiên đã muốn không theo kịp chúng ta rồi, hiện tại quả thật chúng ta rất cần một vú em chuyên về buff máu: Giáo chủ. Mà cái này đều do lão Tam ngu xuẩn, lão vốn đang luyện tốt vai trò giáo chủ, khi không lại khùng điên chuyển qua luyện Tử linh pháp sư, nói là bởi vì Hoa Khôi bảo thích Tử linh pháp sư trong clip nhìn rất tuần tú.

Mà ta đối với nhân vật Vu sư hắc tinh linh chức nghiệp đan luyện này đã hoàn toàn mất hứng, dù sao ta cũng là kẻ thích náo nhiệt, cho nên ta liền bỏ cái acc gần tới cấp 50 này, bắt đầu luyện một acc mới, lấy tên là Mặc Mạt. Bởi vì lười nên ta cứ dùng tên lúc trước đã sử dụng, bọn họ cũng như thế vẫn kêu ta là MoMo.

Dưới sự hỗ trợ cũng danh thủ, ta lên luyện rất nhanh, nhanh chóng tới được cấp 30, sau đó đi theo mọi người lên lầu 2 của Khắc tháp lấy kinh nghiệm.

Dạ cũng đem gia tộc chúng ta thăng lên làm Liên minh cấp 2, thăng cấp gia tộc yêu cầu minh chủ phải hiến điểm SP của mình, điểm SP chỉ dùng tới khi học kỹ năng, không đủ điểm sẽ có rất nhiều kỹ năng không học được. Nhưng để lên được cấp 3, thì không phải chỉ tốn điểm SP thôi, còn phải có cả viên bảo thạch “Huyết chi chứng”. Để có được thứ này phải đến Long chi cốc gần thành phố Kỳ Nham, giết Huyết chi nữ vương mới mong có được, với cấp bậc hiện tại của chúng ta, vẫn chưa đủ sức.

Sp: Điểm kỹ năng

Tục ngữ có nói, “Oan gia ngõ hẹp”, hôm nay chúng ta đang ở bao phòng đánh quái, mọi người đều đã dùng hết mana, đang ngồi trước cửa nghỉ ngơi, thì một đám Hoàng Tộc kéo đến, vừa tiến vào phòng liền lao vào đánh quái. Chúng ta nói có người rồi, bọn chúng vẫn không nghe, Dạ nhảy lên khiêu khích, nhưng bọn chúng không thèm trả đũa.

Vì thế Dạ chỉ huy chúng ta lui về khu vực an toàn, rồi bảo Bá Vương dùng kỹ năng hôn mê đánh vú em của chúng, hiển nhiên có hiệu quả, không tới vài lần cả đoàn bọn chúng đều bị diệt.

7. Chương 7

Edit: Mui-Mui

Beta: Miêu Hầu

Rồi Dạ kêu chúng ta vào đánh quái tiếp, khoảng nửa giờ sau, Hoàng Tộc lại kéo 30 người tới, đứng ở trước cửa, Dạ bảo chúng ta chuyển tâm đánh quái đi, không để ý tới bọn chúng, không cần động thủ làm gì, nếu có người dám chủ động giết chúng ta, hắn sẽ bị đổi màu nick ngay.

Cứ như vậy, chúng ta tiếp tục đánh, mà bọn chúng cũng không dám chủ động đánh chúng ta, song phương cứ thế giằng co, rồi bọn chúng bắt đầu cùng chúng ta cướp quái. Chúng ta đối với quái mới xuất hiện này với bọn chúng rõ ràng hơn, bọn họ căn bản thắng không nổi, Thủ lĩnh đám người đó nói, “Có bản lĩnh thì các người đừng có đi, ta cứ dây dưa như thế.” Dạ nói, “Dây thì dây.” Cứ như vậy, bọn ta vẫn cướp đánh, bắt quá đại đa số người đứng ở cửa vẫn ngây ngốc.

Cứ như thế đánh suốt mấy tiếng đồng hồ, nhiều người trong số chúng cảm thấy nhàm chán nên cũng rời đi. Chờ phần lớn rời đi hết, chỉ còn lại vài người cũng không làm được gì, nên cũng bỏ đi luôn. Phòng lại trở về là của chúng ta. Tuy rằng bọn chúng không làm gì được chúng ta, nhưng Dạ vẫn cảm thấy nhân lực chúng ta không đủ, ít người sẽ chịu thiệt. Vì thế có ý muốn nhận thêm người, nhưng y không tính nhận bừa, nếu đã nhận tất nhiên phải nhận tinh anh.

Chúng ta vừa đánh một lát trong bao phòng kia, lại có thêm một nhóm đi vào đánh quái, ta tự hỏi, bình thường cũng đâu thấy phòng này đặc khách lắm, như thế nào hôm nay lại có nhiều người tới viếng thế.

Chúng ta giống trước nói phòng này có người rồi, nhưng tên thích khách đi đầu nhóm nói, “Phòng này cũng không phải của mình người.”

Ta tốt tính nói: “Người anh em, phòng này bọn ta tới trước mà, sao người không tìm phòng khác đi.”

Tên thích khách này lì thật, tên y như người, Cuồng Duệ (rất lì), mỗi lần nhìn thấy mấy cái tên như vậy, ta liền có một cảm giác, thiệt là oắc con. Hơn nữa còn là một thằng oắc con thú. Hắn nói với ta: “Lão tử ta với người không phải anh em, hôm qua bọn ta dùng phòng này, bằng không các người đi tìm phòng khác đi.”

Hồ Ly tính tình bộp chộp, nhảy vào động thủ, vừa lâm trận đánh nhau, đội ngũ đối phương lập tức ngum mất 3 người, chỉ còn lại một thích khách một vú em.

Tên thích khách vừa bị bọn ta giết xong thì đã được bạn vú em trong đội cứu sống. Đại khái bị chúng ta giết 4,5 lần gì đó, cộng thêm vừa rồi bị người ta đánh hội đồng, nên trong lòng mang uất hận, nhân dịp này đem chúng ta ra làm chỗ trút giận.

Liên tục bị giết 4,5 lần, Cuồng Duệ không dám động thủ nữa. Hồ Ly chạy lên giết hấn cùng bạn vú em. Tên của Hồ Ly liền bị đổi sang màu đỏ, chúng ta liền giúp hấn đánh quái tẩy nick, Game thủ bị nick đỏ chỉ có 2 phương pháp để làm trắng nick, 1 là bị giết chết, 2 là sát quái. Bạn vú em kia sau khi bị giết liền hồi thành ngay, chỉ có tên thích khách vẫn nằm lại không đi, miệng không ngừng mắng chửi Hồ Ly. Một lát sau, tên thích khách kia gọi người tới giúp, người này tất cả chúng ta đều quen thuộc, lão Tam há hốc mồm tại chỗ.

Hoa Khôi ngơ ngác đứng ở cửa, tên thích khách kêu hấn: “Bà xã lại đây giúp ta, hôm nay ta không tin...”

“Hoa..... Hấn là ông xã người?” Lão Tam đánh ra một câu.

“Tịch Tĩnh, đã lâu không gặp.” Hoa không trả lời câu hỏi của lão Tam, vào phòng, dùng Phục lập quyền cứu thích khách sống lại.

Thích khách vừa được Hoa cứu sống, lập tức lao vào tính giết Hồ Ly. Lão tam liền quăng mấy cái Tử vong chi đánh tới thích khách.

“Các người đừng đánh nữa được không?” Hoa Khôi năn nỉ.

“Bà xã đừng có quản, mặc ta!! Ta không tin không giết được hấn, CAO!”

“Mở miệng một tiếng bà xã hai tiếng bà xã, Thật nhìn không ra người có sở thích này nha? Tìm một thằng đàn ông về làm vợ cũng hay nhỉ!” Lão tam nói.

Nhìn tới những dòng này của lão, chúng ta nhìn không được quay đầu nhìn. “Có quá đáng rồi không?” Thiên Thiển kêu kêu tay lão Tam. “Tốt xấu gì cũng từng là người quen, đừng có tuyệt tình quá chứ.”

Tên thích khách kia bắt đầu mắng lão tam, “Mẹ nó, bà vợ già người mới là gay! Có gì thì kiếm ta đây này, mắc cái JB hay chi mà mắng bà xã của ta.” Cuồng Duệ tức điên.

JB: lão nhị, tiểu đệ đệ

“Ồ ~ Hoa Khôi, người thật có mỹ lực nha, giả gái rất vui sao? Thấy có những kẻ ngốc đối tốt với người. Cảm thấy rất đặc ý sao?” Lão Tam tiếp tục châm chọc chua chát Hoa Khôi.

“Lão Tam, người không cần phải như vậy?” Ta nói, ta vẫn nhớ rõ những gì lúc trước lão Tam từng nói với ta, bộ dạng lão lúc này đây, chẳng lẽ lão đối với Hoa Khôi dù chỉ một chút cũng không thể làm bạn được nữa sao?

Lão Tam không để ý đến chúng ta, còn tiếp tục ở đánh ra dòng chữ: “Hoa Khôi, người nói cho ông xã người biết đi, chính miệng người nói, người nói người là nữ, ta tuyệt đối sẽ không nói thêm gì nữa.”

“Ta là nam, là nam, thế nào? Người vừa lòng chưa! Lúc ta với người ở cùng một chỗ ta chưa từng nói ta là nữ, là chính người hiểu lầm, người thấy ta chướng mắt tới vậy sao? Người không phải muốn ép ta rời khỏi trò chơi này chứ? Ta đi là được chứ gì!” Hoa Khôi đánh xong đoạn chữ, liền hồi thành.

Cuồng Duệ cũng hồi thành, có phần cảm thấy rất mất mặt, trước khi đi còn nói vọng lại: “Các người chờ đó.”

Ta quay đầu mình lão Tam, lão gục mặt trên bàn, chúng ta cũng không dám gọi, ta có phần đoán không ra tâm tư của lão. Nhưng mà bỗng nhiên ta cảm thấy Hoa Khôi thật đáng thương. Ta PM cho hắn.

[Hoa, còn ở đó không?]

[Còn đây.]

[Ta muốn thay Tịch Tĩnh xin lỗi với người.]

[Không cần đâu, là ta không tốt, hắn nói đúng mà. Là ta đê tiện, ta chính là trời sinh chỉ thích đàn ông, ta đi là được mà.]

Sau đó ta trầm mặc, ta không biết phải nói gì cho tốt. Hoa trời sinh là gay, đại khái chính là hi vọng ở trong game, có thể có được một chút cảm giác của nữ nhân. Dù sao đây cũng là giấc mộng không thành của hắn. Ta bỗng nhiên cảm thấy hắn thật đáng thương.

[Hoa, không cần bỏ đâu, muốn chơi thì cứ chơi đi. Không cần phải để ý tới Tịch Tĩnh, đợi lát nữa ta nói chuyện với hắn.] Ta thật sự không biết nên khuyên hắn như thế nào, ta không thích hề có chuyện lại nói lời bỏ cuộc hay đại loại thế.

[MoMo, người thật tốt, kỳ thật các người không biết ta thống khổ thế nào đâu. Sở dĩ ta vẫn chơi trò chơi này, là vì ta có thể nhớ lại khoảng thời gian ở bên Tịch Tĩnh, sau này ta mới quen Cuồng Duệ, nên chơi chung với hắn, hắn thích ta, nhưng ta chưa từng đồng ý làm bà xã của hắn, nhưng mà Tịch Tĩnh cũng không nên nói ta như vậy. Tịch Tĩnh hắn.....] Hoa khôi ngừng một hồi lâu rồi mới đánh tiếp [Thì ra hắn ghét ta như vậy. Nếu sớm biết như vậy ta đã không ở lại, có thể giữ được những hồi ức đẹp trước kia là đủ rồi.]

Ta xem mà lòng rất khó chịu, chẳng lẽ nói bởi vì ta thuộc chòm sao Song Ngư, cho nên mới đa sầu đa cảm. Ai, ta gọi là lão Tam lại, đem những lời Hoa Khôi đã nói, cho lão xem.

Lão Tam xem xong trở về vị trí cũ, không nói gì, cũng không có biểu cảm gì, ta thật không biết hắn suy nghĩ cái gì nữa.

Dạ hỏi mọi người muốn luyện cấp tiếp không, chúng ta nói đi, lão Tam lại nói không đi, muốn yên tĩnh một chút.

Nhưng luyện được hai giờ đồng hồ, mọi người đều cảm thấy mệt mỏi, muốn gọi mì gói ăn. Lão Tam bỗng nhiên nói, hắn cũng muốn ăn. Thoạt nhìn trông lão cũng không phải muốn ăn lắm, ta cảm thấy ta sắp bị

lão làm cho thần kinh rồi a.

8. Chương 8

Edit: Mui-Mui

Beta: Miêu Hầu

Tối sáng rồi quán net, bọn ta tới thẳng lớp học, giáo sư nói hôm nay sẽ có mấy giáo viên nước ngoài tới giảng, bảo bọn ta tập trung lắng nghe. Trường bọn ta vốn ít sinh viên, những người có khả năng nghe hiểu tiếng anh lại càng ít, ba đứa bọn ta định trốn học về ngủ. Nhưng mới đi tới cửa chính, đã bị cô nàng Phi Ngư phát hiện, sau đó hùng hổ lôi kéo lão Tứ đi vào, chỉ có ta và lão Tam trở về ký túc xá.

Ký túc xá chỉ có hai đứa bọn ta, cả đêm đối diện với máy tính rất khó chịu, ta ra trước ban công rửa mặt. Lúc năm ba học kỳ 2 bọn ta dọn vào ký túc xá mới, trên sân thượng có phòng vệ sinh cùng bồn rửa tay, một phòng trong ký túc xá có bốn người ở, gồm 2 cái giường tầng, bên cạnh giường là 4 bàn máy tính có kệ sách, so với trước kia một phòng 8 người thật không biết đã cải thiện biết bao nhiêu rồi. Vì thế 8 mạng chúng ta lúc trước được chia thành hai phòng, ta ở cùng lão tam lão tứ lão bát, mà lão bát lại cùng một cô ẻm ra ngoài thuê nhà ở, không ở lại đây. Các trường cao đẳng nghệ thuật như chỗ chúng ta, quản lý rất thoáng, không tắt đèn cũng không kiểm tra phòng, rất nhiều người bỏ ra ngoài sống. Bên ngoài đánh giá trường bọn ta không tốt lắm. Nhưng tốt hay không, tựa hồ các quái nhân trường bọn ta không để ý lắm.

Ta đi ra ngoài rửa mặt, lão Tam cũng theo ra, dựa cửa nhìn ta.

“Sao vậy?” Ta hỏi lão.

“Lão Lục à, ta.....” Lão Tam muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Người? Thần tiên? Yêu quái? Cảm ơn!” Ta nói đùa cùng lão, kỳ thật ta biết gì cũng là nói về Hoa Khôi cả thôi.

“Lão lục, ta còn thích Hoa Khôi.” Lão Tam giống như vừa hạ quyết tâm hướng ta nói.

“Thích? Người đối với người mình thích tuyệt tình như vậy sao.”

“Bởi vì ta ghen!” Thanh âm của lão rít cao tới 2 đề-xi-ben.

Ta thấy lão Tam liếc mắt một cái, cầm khăn mặt quay vào phòng. Bắt đầu leo lên giường của lão, ta cũng chậm rãi rút vào chăn của mình rồi mới hỏi lão: “Vậy hiện tại ngươi tính sao?” Kỳ thật trông bộ dạng của lão, ta cũng đoán ra kết quả rồi. Ta tưởng bộ mặt thoải mái là không muốn làm cho lão Tam cảm thấy khấn trương. Chính là ta nghĩ, như vậy có tốt không, vốn ta đã không đồng ý cái kiểu tình yêu qua mạng này rồi, kết quả lại yêu phải một thằng con trai.

“Hôm qua khi các ngươi luyện cấp, ta với Hoa đã nói chuyện.” Lão Tam ngồi ở thành giường, tay cầm một cái chén, ngón cái đặt ở thành chén vuốt vuốt. “Tuy chính ta cũng khó tin, nhưng chuyện lần này, có muốn quên cũng không sao quên được, cho nên khi nhìn hấn ở bên người khác, bản thân có phần không khống chế nổi.”

“Ừ, người nói đi, người nói điều gì ta không biết ấy?” Ta nói.

“Ta quyết định ở bên hấn.” Lão Tam ngẩng đầu nhìn ta, sau đó lại cúi xuống.

Ta âm thầm thở dài: “Quyết định quen sao? Trong trò chơi hay ở đời thực...là bây giờ hay sau này?” Ta đối với gay không có thành kiến, trong trường ta cũng có rất nhiều gay. Sở dĩ nói nhiều, là vì những người đó không hề che giấu, không như những trường khác có cũng không dám công khai, mà sinh viên trường ta đối với những vấn đề này, đều chẳng để tâm.

“Ta cũng không biết làm sao, ta chưa từng gặp qua loại tình huống này, đây là lần đầu tiên ta để ý một người, hơn nữa cảm giác đau lòng lại thực như vậy, ta nghĩ thôi thì cứ theo cảm giác của bản thân đi.” Lão Tam cũng thở dài.

“Ừ.” Theo cảm giác của bản thân đi thật giống suy nghĩ của ta mà, nguyên tắc của ta là thuận theo tự nhiên, mà cũng có lẽ là vì ta lười a.

Buổi tối Hoa Khôi chính thức gia nhập liên minh của chúng ta, đội ngũ chúng ta hiện tại có 8 mạng, hơn nữa chức nghiệp thu thập đối chúng ta hiện tại cũng rất cần, kỹ năng thu thập của Bá Vương ở quá trình chuyển giao 2 đã đổi sang thợ thủ công sau không thể tiếp tục thăng cấp nữa, không có thu thập trong đội ngũ những thứ thu được sẽ kém rất nhiều.

BBS cũng rất náo nhiệt, anh bạn Cuồng Duệ ở BBS đăng bài không ngừng mắng chửi Hoa khô, bảo nào là gay giả thành nữ đi lừa hấn. Còn nói, hấn sẽ cùng gia tộc [Thương] đối địch, hấn là Thâm Uyên Hành Giả cấp 50 [Chính là thích khách Hắc tinh linh], muốn gia nhập, muốn giết sạch đám người của Thương.

Người hồi bài viết rất nhiều, bởi vì luyện cấp chán quá, nên mọi người đều tập trung kéo ra BBS, hơn nữa càng là đăng bài mắng chửi người khác, càng được nhiều người quan tâm.

Có người trả lời bài nói, như thế nào có thể chơi trò gay giả trang lừa người như thế, thật quá đáng, có người còn nói, bị gay lừa, thì kẻ bị lừa đúng là đồ ngốc. Còn có bài trả lời của Hoàng Tộc Truy Mệnh, đến liên minh chúng ta, PM ta, ta thu người.

Mọi người đều thấy những bài đó, bất quá Hoa Khôi nói không sao, trong họa có phúc. Bất quá lão Tam vẫn gửi một comment: [Hoa Khôi cũng không có lừa Cuồng Duệ, là hấn tự mình đa tình, Hoa Khôi chưa bao giờ có ý gì, thỉnh ai đó biết tự trọng một chút đừng đi rêu rao nói bị lừa gạt gì gì đó, hơn nữa nói đến lừa gạt, Hoa Khôi đã lừa người cái gì nào? Chẳng phải là chính người chủ động tiếp cận Hoa Khôi đó sao? Vốn ta không muốn ở nói chuyện này trên BBS, bất quá nếu người nào đó muốn nói, ta cũng không thể để cho sự trong sạch của bảng hữu bị vấy bẩn.]

Phía dưới rất nhanh cũng có những bài trả lời từ những người khác, có người nói, Hoa Hoa rất tốt a, luôn giúp đỡ người khác, cũng chưa từng nói chính mình là nữ, nam nhân chơi acc nữ cũng đâu có gì đặc biệt.

Bá V chủ mời chúng ta tham gia vào TS của bọn họ, bởi vì về sau mọi người sẽ kết minh với nhau, hiện tại cùng nhau trao đổi chút tình cảm qua lại cũng tốt.

TS tên đầy đủ là teamspeak là kênh ngữ âm đội ngũ, khi vào đó mọi người có thể cùng nhau nói chuyện phiếm, bình thường game thủ trong trò chơi dùng cái này trong các trận PK lớn hoặc Công thành chiến, Minh chủ là người điều hành phòng này.

Người trong TS ngoài chúng ta ra cũng không nhiều lắm, bởi vì không có chuyện gì, nên mọi người cùng nhau tán gẫu, Dạ cùng Hồ Ly nói chuyện với những người trong đó cũng khá nhiều. Sau có một acc cấp bậc cùng chúng ta không chênh lệch lắm bảo muốn đi luyện cấp hỏi chúng ta muốn tổ đội không, Dạ hỏi hấn chức nghiệp gì, hấn nói là Tịch lâm trưởng lão, chính là một bạn vú em hắc tinh linh, có thể buff mana. Vừa lúc bên chúng ta cần người thêm mana, không cần trở về có thể lượm được nhiều đồ vật, mà chức nghiệp này vừa lúc chúng ta đang thiếu. Đội chúng ta có 8 người, thiếu một người nữa là đủ, vì thế liền bảo hấn chạy đến chỗ chúng ta.

Hấn gọi là Quạ Đen, cấp 52, có thể đổi sang trang bị cấp B, nhưng là hấn nói không có đủ tiền để đổi, vẫn mặc bộ trang phục cấp D. Ta vẫn cảm thấy hắc tinh linh thật tàn khốc, nhưng là khi nhìn thấy bộ trang phục được hệ thống cho trên người cậu vú em kia, bộ dáng đó quả thật là siêu cấp khôi hài a.

Cấp bậc chúng ta không đến 50, ở Khắc tháp lầu 2 luyện thì còn được, cấp bậc Quạ Đen kỳ thật đã có thể chuyển đến địa phương khác, bất quá trang bị kém hai bậc, quả là một vấn đề lớn.

Dạ cảm thấy tổ đội hiện tại quả thực không tệ, vì thế bao luôn hai gian cùng một phòng nhỏ. Kết quả đánh một hồi, quái vật bạo động. Bởi vì phải thêm trạng thái cho toàn tổ, mana trên người Thiên Thiên đã dùng sạch, đành phải ngồi xuống hồi mana, tiểu giáo chủ của ta vẫn chưa chuyển giao giai đoạn hai, chỉ có thể kháng quái cùng trị thương, mana sớm cũng sẽ hết. Dạ biết cấp của ta thấp, bảo ta chạy ra cửa tránh đi, cũng may không có đổ lỗi cho ta, nên ta đành chạy ra cửa xem bọn họ đánh.

Lão Tam luyện là Tử linh pháp sư, triệu hồi một bộ xương khô, chính mình dùng Thống Khổ Chuyển Di, cho nên tuy rằng thân là pháp sư nhưng vẫn đánh như chiến sĩ. Tình huống rất nguy hiểm, Quạ Đen so với tưởng tượng của chúng ta còn lợi hại hơn rất nhiều, hắc một bên thêm máu cho chúng ta một bên dùng Thụ tinh chi trối quái. Cũng may Dạ là thích khách nhân loại bảo tàng thợ săn, chống chọi tương đối tốt, bằng không cả đám chúng ta đã kéo nhau về nhà từ lâu.

Dạ đối với thao tác của Quạ Đen vô cùng vừa lòng, ngồi cạnh ta nói, lát nữa bảo Quạ Đen gia nhập liên minh chúng ta.

9. Chương 9

Edit: mui-mui

Beta: Miêu hâu

“Dù sao cũng đều là liên minh, ở liên minh nào cũng vậy thôi.” Ta nói.

“Ha ha, hy vọng là thế.” Dạ thần nhiên trả lời.

Sau đó Quạ Đen vẫn tiếp tục theo chúng ta luyện cấp, hắc cũng mới tham gia Đăng Long không bao lâu, lúc trước Bá V chủ thu nhận hắc là bởi vì cấp bậc hắc cao, không nghĩ tới trang bị hắc lại kém như vậy, cho nên sau khi vào hội, Bá V chủ cũng không quan tâm tới hắc lắm. Vì vậy hắc muốn tìm đội cũng không dễ dàng gì, lần này gặp được chúng ta, hơn nữa Dạ nói thao tác hắc rất tốt, hắc liền bám dính lấy không rời.

Cũng không biết server này quá bé, hay đám Hoàng Tộc quá đông, hoặc bởi vì chúng ta xem chúng không vừa mắt. Tóm lại chính là luôn có cảm giác đám người Hoàng tộc cứ chỉ chít trên bản đồ, Dạ cùng Hồ Ly luôn muốn tìm cơ hội đánh đám Hoàng Tộc một trận nữa. Rốt cục chúng ta cũng đợi được cơ hội, hôm nay chúng ta không luyện cấp, mà là ở thôn Phù La Lan nhỏ xinh đẹp nằm gần thành Dịch Ấn chơi. Gần thôn này có một cái hồ nhỏ, chúng ta đang ngồi ở đó nói chuyện phiếm.

Bỗng nhiên Thiên Thiên nói, “Hình như có nick đỏ.” Nghe tới có nick đỏ thì chúng ta đều lên tinh thần. Thôn Phù La Lan vốn bị đồn là thôn nick đỏ, nơi này bình thường không ai đến. Bởi vì nick bị chuyển đỏ nên không thể trực tiếp hồi thành, vì thế các game thủ nick đỏ mới bị hệ thống đưa tới nơi này.

Cả đám bọn ta đều chạy qua, thật sự có nick đỏ, một tên Vu sư mặc trang bị cấp B, quan trọng hơn nữa, hắc là Hoàng Tộc, lúc ấy cả đám chúng ta cùng động thủ, Thiên Thiên tung ra mấy cái kỹ năng, đem hắc cố định tại chỗ, rồi tự mình cũng cầm song dao lao ra chém giết.

Một pháp sư yếu ớt như thế làm sao có thể tránh được bị một đám người quần ẩu, liền nhanh chóng nằm xuống. Sau đó liền rơi ra một bộ y phục Thanh Lang. Chúng ta lúc ấy cảm thấy thật hưng phấn a, một bộ y phục Thanh Lang, giá trị cũng khoảng 100w, chúng ta phải đánh n ngày mới mong có đủ nha.

Tên pháp sư kia bị giết xong cũng không thấy hồi thành, bởi vì bị giết mà hồi thành sẽ mất 4% điểm kinh nghiệm, ai mà chịu cho nổi, nên chúng ta phỏng chừng hắc đang kêu Giáo chủ trong liên minh đến giúp. Giáo chủ cứu người có thể khôi phục được một số điểm kinh nghiệm nhất định, cấp bậc giáo chủ càng cao, điểm kinh nghiệm thu lại được càng nhiều.

Cả đám chúng ta liền hồi thành, sau đó ngồi trong thành chờ đợi, quả nhiên một lát sau liền có một Vú em của Hoàng Tộc đi tới, chúng ta thấy hắc rời khỏi thành, liền lặng lẽ theo cửa khác trong thành ra ngoài, chờ gần chỗ tên kia bị giết. Thời điểm hắc phát hiện ra chúng ta, tuy khoảng cách vẫn còn rất xa, nhưng vừa thấy người liền quay đầu bỏ chạy, bất quá tốc độ của Vu sư làm sao nhanh bằng thích khách, Dạ dùng thuật tăng tốc, chạy tới sau lưng hắc, quăng một cái kỹ năng vào hắc, ra bạo kích, đánh hắc bất thiết học, vú em kia sót ruột, thêm máu liên tục, cuối cùng vẫn bị Hồ Ly giết.

Tên Vu sư kia có chút thẹn quá hóa giận, bắt đầu công kích Dạ, bởi vì hắn rút trang bị, tốc độ công kích liền chậm lại rất nhiều, cho nên bị giết quá dễ dàng, lại rút thêm đôi hài Thanh Lang.

Tên Vu sư kia cũng không quay về, Pm cho Dạ đòi Dạ trả lại quần áo. Tất nhiên là Dạ không trả cho hắn, bản thân hắn là nick đồ tất nhiên phải chuẩn bị tinh thần bị giết rút trang bị chứ, huống chi hắn lại là người của Hoàng Tộc. Hắn đòi không được đồ liền quay qua chửi mắng Dạ, mà Dạ cũng không thèm để ý đến hắn. Hắn cứ không ngừng PM mắng chửi Dạ cùng Hồ Ly. Ta cảm thấy hắn có phần đáng thương, nên bảo Dạ cùng Hồ Ly đừng để ý tới.

Dạ đề nghị dù sao lần này cũng là ngoài ý muốn kiếm được tiền, hơn nữa cấp bậc chúng ta cũng đều chưa tới 50, đem 2 kiện trang bị cấp B đánh rút được này, đưa cho Quạ Đen. Thiên Thiên ở một bên kháng nghị, nói chúng ta có tới 3 pháp sư, vì sao lại đem đồ đi cho người khác.

Dạ nói mất Thiên Thiên thiếu cặn. Dùng biểu tình rất khoa trương hướng chúng ta nói “Các người biết điều gì trong yếu nhất ở thế kỉ 21 này không? Đó là nhân tài!” Làm cho Thiên Thiên muốn khóc ròng một hơi.

Đến khi Quạ Đen xuất hiện, Dạ còn chưa nói gì, Thiên Thiên cùng Hồ Ly còn có lão Tứ liền tranh nhau kể chuyện lúc chiều cho hắn, làm ta với Dạ mém sắc cười. Khi chúng ta nói tới vụ đem trang bị lượm được đưa cho Quạ Đen, hắn liền cự tuyệt. Kỳ thật cái chính là vì hắn ngại, chúng ta liền khuyên hắn nhận lấy, cùng lắm sau này chúng ta không có tiền mua trang bị, hắn sẽ đi đánh kiếm tiền phụ chúng ta.

Chúng ta lại giúp Quạ Đen kiếm chút tiền mua thêm cái quần Thanh Lang, mặc vào bộ dạng rất dữ dội. Bất quá Thanh Lang là phải mặc cả bộ, nếu không có đủ toàn bộ trang phục, sẽ không phát huy đầy đủ được các kỹ năng của trang phục, nhưng hiện tại chúng ta hoàn toàn không năng lực mua mũ giáp, nói gì tới đôi găng tay Thanh Lang món quý giá nhất trong bộ này.

Quạ Đen phi thường cao hứng, nói không có gì để báo đáp, chỉ có thể lấy thân ra trả, Thiên Thiên nói, vậy thì đưa cho hắn đi, buổi tối liền sẽ có món quạ đen quay lửa hồng, tuy có hơi nhỏ, nhưng miễn cưỡng vẫn tính là đồ ăn.

Dạ PM ta hỏi ta chuyện lão Tam cùng Hoa Khôi. Ta không biết có nên nói với y hay không. Hiện tại lão Tam cùng Hoa Khôi bên ngoài nhìn vào đâu khác gì một cặp tình nhân, nhưng là mọi người đều biết Hoa Khôi là nam a.

Ta còn chưa trả lời, Dạ lại hỏi tiếp: [Hai người bọn họ có phải đã tốt hơn rồi không?]

[Cứ cho là vậy đi.] Ta trả lời mập mờ với y.

[Ha ha, người còn giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo làm gì, việc này cũng bình thường mà, ta cũng chỉ tùy tiện hỏi thôi.]

[Ủ.] Ta còn chưa biết nên trả lời thế nào thì.

[Người kỳ thị đồng tính luyến ái sao?] Dạ đột nhiên hỏi ta.

[À không, ta cảm thấy bình thường, không hẳn là thích, nhưng cũng quan tâm lắm.] Lần này ta lại trả lời rất nhanh.

[Ta cũng nghĩ vậy.....]

[Bọn ta là dân nghệ thuật mà, vốn đều là những kẻ kì quặc, nên thôi thì cứ thuận theo cảm xúc đi. Bất quá người lại học chuyên ngành kỹ thuật như thế nào lại cởi mở như vậy?]

[Uy, cái đó và vấn đề học hành có liên quan gì tới nhau chứ.] Y kháng nghị.[Bất quá.....]

[Bất quá cái gì?]

[Nếu chính bản thân người gặp phải chuyện này, người vẫn có thể nói thuận theo cảm xúc sao?] Dạ nói.

[Ta có thể a, ha ha] ta nhanh chóng tùy ý trả lời y một câu.

[Thật không..... Không sợ đến lúc đó tình nhân không thể làm, cuối cùng đến làm bạn cũng không thể.....] Dạ đánh khá nhiều..... Ta cảm thấy đại khái y đang nghĩ tới điều gì.

[Sao? Nhớ tới chuyện buồn gì sao?]

[Không, ta chỉ nghĩ tới một người bạn cũ, hắn là Gay, ở chung kí túc xá với ta, chúng ta vốn là bạn bè tốt, bất quá đến khi hắn thổ lộ với ta. Ha ha, nhớ lại khi ấy hắn quả thật rất dũng cảm, bất quá ta không chấp nhận được, ta vẫn trốn tránh hắn.]

[.....]

[Thế nào? Người không tin à?]

[Không phải, người kia sau này thế nào?] Ta có phần tò mò.

[Hắn chết rồi. Một sinh mạng tràn đầy sức sống đã ra đi mãi mãi.]

[.....]

[Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng nói với ai chuyện này, chưa tốt nghiệp đại học hắn liền cùng một ông chủ có tiền đi Quảng Đông, khi đó cha hắn không chịu nhìn nhận hắn. Sau lại bị người ta bỏ rơi, nên nhảy xuống biển tự tử, đến thi thể cũng tìm không được, cha hắn quá đau thương tâm, sinh bệnh, không lâu cũng mất luôn.]

[..... Ai.....] Ta thật sự không biết nên nói cái gì cho phải, y ngồi ngay cạnh bên ta, không khí xung quanh y tràn ngập một loại đau thương khó tả.

[Cuộc sống ngăn ngủi của hắn luôn bị thương tổn. Những bạn ở trường biết hắn là gay liền khi dễ hắn, có một lần ở trong WC lột quần đánh hắn. Ta không giúp được hắn, ta sợ người khác cũng hiểu lầm ta. Ta vẫn quên không được lúc hắn nhìn ta với bộ dạng bị thương đó.]

[Đôi khi có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, đều là số mệnh con người cả, có lẽ đây là mệnh của hắn. Người cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, đâu phải do người sai.] Kỳ thật ta muốn an ủi y một chút. Ta có cảm giác, y đang đắm mình trong hồi ức quá khứ. Tuy rằng không thể tiếp nhận tình cảm của đối phương. Nhưng là, bạn bè sớm chiều ở chung lâu như vậy hắn nếu nói không có chút tình cảm nào có lẽ là nói dối a.

[Cũng đã qua lâu rồi, có đôi khi nhớ lại, liền cảm thấy cái giá phải trả cho tình yêu quá lớn. Thứ tình cảm này thật sự là một gánh nặng.]

[Ủ, đừng nghĩ nhiều quá. Bằng không lát đi ăn khuya đi, ta mời người ~] Ta chuyển đề tài.

[Ha ha. Người nói đó nha!]

10. Chương 10

Edit: Mui-Mui

Beta: Miêu Hài

Sau đó chúng ta quyết định tiếp tục luyện cấp, để tới có thể về sớm một chút nghỉ ngơi. Thời điểm luyện cấp, trong lòng ta cứ không ngừng suy nghĩ tới chuyện Dạ đã kể.

Hoa khô PM lão Tam bảo đang cùng bằng hữu đánh vui đùa với nhau ở cửa Kỳ Nham, kết quả bị người giết. Lão Tam nổi gân xanh.

Giết Hoa khô là cái tên Vu sư Hoàng Tộc chết bầm, danh là Đả Đến Vô Ích. Bởi vì ghi hận chuyện lần trước với chúng ta, nhìn thấy Hoa Hoa là người trong liên minh của chúng ta, liền ra sức hạ sát.

Thời điểm chúng ta đến, tên Vu sư kia vẫn không đi, nằm cạnh bên thi thể của Hoa Hoa khiêu khích. Thiên Thiên kéo Hoa Hoa sống lại, Hoa vừa nhảy dựng lên liền đánh tên Vu sư kia, nhưng là hắn không đánh trả. Đánh chữ nói: “Các người có gan thì đừng có đi.”

“Hừ ~ kêu người tới sao.” Dạ hừ mũi một cái.

“Ừm, hình như liên minh bọn chúng muốn đánh chúng ta, ngay cả Truy Mệnh cũng đến.” Ta thì thầm với Dạ, sợ lơ lớn tiếng quá Hồ Ly nghe được sẽ xen mồm vào, Hồ Ly mở mồm, thường xuyên làm cho mọi người trong quán net phải ngoái lại nhìn cả đám.

“Phụt!” Dạ khực một tiếng cười lên, ta quay đầu lại nhìn, không khỏi muốn cười theo, quả nhiên Hoàng Tộc Truy Mệnh mang theo 2,30 người chạy tới.

Bọn chúng có nhiều người chúng ta cũng không sợ, Hồ Ly không đợi Dạ nói gì xông lên gây sự, nick vừa chuyển sang tím đã bị mấy người bọn chúng giết chết. Bởi vì acc giáo chủ của ta cấp bậc quá thấp, ta liền thay đổi sang acc Vu sư đứng chắn ở cửa, đám người bọn chúng liền đổi màu nick, mấy đứa chúng ta lao vào liền đem vài tên nick tím ấy giết chết, đợi đến lúc Vú em bên ấy lo kéo người sống lại, thì cả đám chúng ta đã nhanh chóng chạy về khu vực an toàn.

Thiên Thiên chạy qua kéo sống Hồ Ly, Hồ Ly vừa sống đã tiếp tục gây chuyện, mấy người bọn chúng lại hòa nhau đánh giết Hồ Ly, nhưng lần này chúng ta đã có chuẩn bị trước, Quạ Đen cùng Thiên Thiên dùng trị liệu cứu Hồ Ly, chúng ta lại như lần trước đem bọn đổi màu nick ra giết. Bọn chúng cũng dắt vú em theo, nhưng là bạn vú em này khi thêm máu luôn chậm hơn hai nhịp, cho nên 2 cô nàng giáo chủ kia toàn phải thêm máu cho xác chết thôi.

Bị chúng ta giết chết lần thứ hai, bọn chúng cũng lui về khu an toàn.

“Sao không dám chui ra hả? Buồn cười chết mất, nhiều người như vậy để làm kiểng à?” Hồ Ly nói kích bọn chúng.

“Ha ha, đánh chơi thôi, đừng có gấp.” Hoàng tộc Truy Mệnh đáp lại.

Không tới 2 phút, Hoàng Tộc lại kéo thêm hai tên giáo chủ khác tới nữa, tình hình lần này xem ra bất đồng, chúng ta đánh thêm 2 lần nhưng cũng không chiếm được chút tiện nghi nào, chỉ có thể lui về khu vực an toàn. Dạ không khỏi cảm thán trước tên giáo chủ tên là Khả Ái Đào Tử, bảo ta nên học hỏi thao tác của người ta.

Ta vẫn còn xúc động, một người nam nhân sao lại có cái tên đáng yêu như vậy, sâu nhân a.

Quạ Đen ở kênh liên minh kêu Bá V chủ dẫn người đến hỗ trợ, kết quả Bá V chủ không dẫn người tới, mà lại tự mình tới.

Đám người chúng ta bình thường có chuyện gì đều thích tự mình giải quyết, không thích đi gọi người tới hỗ trợ, trạm kia chỉ có thể phô trương thanh thế, kỳ thật đại bộ phận chẳng có tên ngốc nào dùng tới.

Bá V chủ chạy đến chỗ Hoàng tộc Truy Mệnh nhận lỗi với đối phương. Hắn nói: “Truy Mệnh, mấy người này đều là đồng minh với ta lần này là người của ta không đúng. Lần này người của bọn ta không đúng, chuyện này có thể bỏ qua hay không? Nếu người vẫn không hài lòng, ta cho người giết ta, người giết bao nhiêu lần đều được.”

Bên trong TS còn có một cô gái, tự xưng là Siêu Cấp Đăng Long, cứ luôn miệng hỏi chúng ta vì sao lại cùng người khác đánh nhau, vì sao mà đánh nhau a? Nháo rộn cả lên không chịu để yên.

Lúc ấy chúng ta đang tức nghẹn cả bụng, nhưng lại không thể phát tiết.

Đành rời khỏi quán net, Dạ đề nghị cả đám đi ăn thịt nướng, ta chạy tới kéo y ra một góc nói: “Nè, ta chỉ mời có một mình người a, người đừng có rêu rao như thế, tháng này ta hết tiền rồi đó.”

Dạ buồn cười vỗ vỗ ta: “Được rồi, hừ người thôi, tất nhiên là ta mời rồi.”

“Hừ, ta đã nói mời người thì không thể không giữ lời a.” Y cười làm ta muốn phát cáu, hừ, rõ ràng là xem thường ta nghèo mà.

Dạ cười cười lôi kéo ta, gọi cả đám người cùng nhau tìm một hàng thịt nướng rồi ngồi xuống. Gọi nào thịt nào gân, lại còn kêu thêm bia, có ăn lại có uống cứ thế cả đám không ngừng tám chuyện.

Nội dung cuộc nói chuyện phiếm thì còn việc gì ngoài việc vừa phát sinh hôm nay, mọi người đều cảm thấy rất uất ức. Dạ nói trước hết chúng ta hãy đợi đi, chờ khi có cơ hội liền tự lập môn hộ, chứ mình chủ mà hèn yếu như vậy, kết minh gia tộc cũng hùng mạnh không nổi.

Rốt cục rất nhanh sau đó chúng ta cũng có cơ hội, Bá V chủ muốn thăng cấp kết minh gia tộc, tổ chức mọi người đi Long chi cốc đánh huyết chứng nâng cấp cho kết minh gia tộc: Huyết chi chứng.

Những thành viên liên minh cấp bậc thấp có không ít, trên đường đến Long chi cốc chết rất nhiều. Những người còn lại quả thật rất vất vả mới tới được nơi đó. Với trang bị hiện nay của đội chúng ta mà nói tới đây kiếm ngọc quả thật là quá sức, cũng may thao tác của Thiên Thiên và Quạ Đen tốt, Bá V chủ bắt đầu để cho Quạ Đen tham gia cùng tổ với họ, nhưng là Quạ Đen nói bình thường vẫn cùng đội chúng ta luyện cấp, phối hợp rất tốt, cho nên không chịu đi.

Suốt một buổi sáng đánh chém không ngừng, cũng không thấy rơi gì ra, mọi người càng ngày càng mất lòng tin, suốt khoảng thời gian đó Bá Chủ cứ không ngừng thúc giục, nói là các người sốt ruột đi luyện cấp, chẳng lẽ bọn hần không sốt ruột muốn luyện cấp sao?

Đến giữa trưa, rốt cục đội chúng ta cũng là người đầu tiên đánh ra Huyết chi chứng, khi đó đúng ngay giờ ăn trưa, cho nên không có ai nhìn thấy. Vì thế Dạ nói: “Này huyết chi chứng này chúng ta giữ lại, nếu đưa Bá chủ hần sẽ lập tức thu đội, sẽ không giúp chúng ta đánh.” Vì thế chúng ta tiếp tục đánh, mãi đến 3 giờ chiều, mới đánh ra thêm một cái.

Quả nhiên, Bá Chủ lấy được Huyết chứng, lập tức thu đội hồi thành, đổi địa phương luyện cấp.

Tối tới, Dạ tìm Bá Chủ, nói chúng ta muốn tách ra, không muốn liên kết liên minh trên danh nghĩa với Đẳng Long nữa.

Bá Chủ nói: “Kỳ thật thời điểm các người đánh được Huyết chi chứng đầu tiên ta đã nhìn thấy, ta liền biết các người có ý muốn tách ra.”

“Bất quá tách ra thì tách ra, chúng ta vẫn là bạn bè, hơn nữa người vẫn là anh rể của ta.” Dạ nói.

Cứ như vậy chúng ta hoàn toàn độc lập. Dạ thăng cấp gia tộc của chúng ta, rốt cục cũng có được huy hiệu riêng, danh hiệu của chính mình, lúc ấy chúng ta đứng ở thương khố trong thành Kỳ Nham, kích động đến không thể nói nên lời, chỉ biết ngây ngô cười. Đột nhiên Dạ kéo tay cầm chuột của ta, ta quay sang nhìn y cười cười.

Bởi vì tốt xấu gì 3 đứa bọn ta cũng là dân thiết kế tạo hình, nên huy hiệu không thể qua loa được, vì thế ta xuất ra một bức đầu rồng nho nhỏ đã vẽ từ sớm, để cho Dạ truyền đi. Dạ để chúng ta được quyền tự chính sửa danh hiệu, trên đầu mỗi đứa chúng ta đều hiện ra một dòng danh hiệu màu lam. Hoa khôi buồn cười nhất: [Kiếm tiên đường ông xã], lão Tam kháng nghị nói hần không phải là một tên mặt trắng nhá. Chúng ta cười nhạo nói lão rõ ràng chính là, bộ dạng non nớt a.

Quạ Đen nói muốn gia nhập hội chúng ta, vì thế rút khỏi Đẳng Long. Ta lấy khẩu tay thực Dạ một cái nói rốt cục y cũng thực hiện được, dụ Quạ Đen về tay.

Đội đến khi mọi người đều đạt tới cấp 52, có thể mặc trang bị cấp B. Acc giáo chủ của ta cũng lên cấp 45, thời điểm làm nhiệm vụ chuyển giao cấp 2. Đáng ra bọn họ không nên đi theo giúp ta, kết quả một hàng 9 mạng chậm rãi xuất phát, như thường lệ nhiệm vụ giết quái của ta liền vì không cẩn thận biến thành sự kiện bị Ô long đánh chết.

Kỹ năng thủ công của Bá vương đã có thể chế tác trang bị cấp B, chúng ta liền tự mình đi tìm tài liệu, không đủ thì kiếm các game thủ khác thu mua, nhờ thế cả đám đều chuyển qua xài trang bị cấp B hết, bao gồm cả anh bạn Quạ Đen lúc trước vẫn thiếu 2 kiện trang bị giờ cũng được bổ xung toàn vẹn. Bất quá tạm thời vũ khí còn chưa trọn vẹn lắm, bởi vì vũ khí cấp B thật sự rất quý, nhất là chủ thủ của Ác ma Thích khách, nếu bỏ tiền thực ra mua cũng tới 1 triệu tệ, chúng ta thật sự không có nhiều tiền như vậy a. Cho nên nhóm thích khách đều phải dùng thạch anh chủ thủ cấp C. Còn thứ ta hiện tại đang mặc là đồ cũ cấp C được chuyển nhượng bởi Thiên Thiên.

11. Chương 11

Edit: Mui-Mui

Beta: Miêu Hầu

Đổi sang quần áo mới, trông mọi người đều anh tuấn hẳn lên. Phòng ngủ cũng cao hơn, rộng cực chúng ta cũng có thể đổi sang nơi khác luyện cấp.

Cuối tuần cả đám cao hứng ở lại chơi suốt một đêm, ngay cả Đậu Đậu cùng Phi Ngự cũng kéo đến, Đậu Đậu cùng Bá V chủ đã gặp mặt ngoài đời rồi, nghe nói lớn lên rất tuấn tú, không cùng tầng lớp với đám nhóc thích đánh thích nháo đẹp trai nho nhỏ như chúng ta. Chúng ta chính là cười cười bảo Đậu Đậu mê trai. Mỗi lần cả đám bọn ta ở cùng một chỗ nói nói cười cười, là Hoa Khôi liền chua xót tỏ vẻ hâm mộ.

Sáng thứ bảy mọi người từ tiệm net đi ra, Đậu Đậu nói muốn tối nay cùng đi bar, bạn của nàng vừa giới thiệu cho một chỗ không tệ, muốn nhóm bọn ta cùng đi, mọi người vì thế mạnh ai về nhà nấy ngủ, buổi tối Đậu Đậu nói sẽ gọi điện thoại liên lạc với cả đám.

Dạ nói chưa từng tới ký túc xá bọn ta lần nào, muốn đi xem ký túc xá mới của bọn ta một chút. Dù sao bà bác canh cửa ký túc xá cũng không thể nhận diện hết được, chỉ cần là bộ dạng nam sinh viên là qua được tuốt, vì vậy bọn ta mang y tới ký túc xá.

Ký túc xá của bọn ta thật sự rất sạch sẽ, nhưng tuyệt đối không chỉnh tề, ta cùng lão Tứ khá lười, vẫn chưa xếp lại chăn gối, nhưng nói chung vẫn còn biết lựa dịp nắng tốt đem chăn ra ban công đi phơi nắng a.

Lão Tam cùng lão Tứ ở tầng trên dưới cùng một giường tầng, ta thì ở tầng trên của một giường tầng khác, phía dưới là của lão bát nhưng hẳn không thường ở ký túc xá, vì vậy bọn ta để y ngủ giường của lão. Chuẩn bị xong xuôi chỗ ngủ cho Dạ, ta liền chuẩn bị leo lên chỗ của mình thì bỗng nhiên Dạ kéo ta lại.

“Sao vậy? Ngủ nhanh đi.” Ta đập vào tay y.

“Sốt ruột cái gì, nói chuyện phiếm với ta đi.”

“Ừ, vừa thức suốt một đêm a, ngươi không đuối sao? Ngươi xem lão tam lão tứ đều ngủ như chết rồi kìa.” Ta bắt đầu dĩ nhiên y.

Y không nói lời nào, bày bộ dạng đáng thương ê hề, ta đành bắt đầu dĩ gật đầu. Y vui vẻ lui vào giường vỗ vỗ, ý bảo ta nằm xuống cạnh y.

Nằm thì nằm, nhưng ta thật sự không còn sức để nói chuyện, tuy rằng ta từng đạt kỉ lục thức suốt bốn ngày không ngủ, nhưng mà như bây giờ nằm trên giường mà không được ngủ, cũng quá thống khổ a.

Chúng ta hàn huyên không tới vài câu, ta đã bắt đầu mơ mơ hồ hồ, y nói gì đó ta cũng nghe không vào, chính là vâng vâng dạ dạ vài tiếng. Y đối phản ứng của ta thập phần không hài lòng.

“Nè, không cho ngủ.” Y ghé vào tai ta nói, hơi nóng phả vào mặt ta. Ta quay người đưa lưng về phía y tiếp tục ngủ.

“Ừ, ngủ tiếp là ta chột lét ngươi đó nha.” Y vừa nói vừa giơ năm ngón tay giơ lên. Y ở trên người ta chột nhẹ vài cái, ta không có phản ứng gì, thất lưng của ta không có sợ nhột, nên không thèm để ý tới y, tiếp tục ngủ. Tay y chậm rãi từ chột biến thành vuốt ve, bàn tay thực ấm, tuy cách một lớp áo nhưng ta vẫn có thể cảm nhận được độ nóng như lửa kia.

Một cảm giác kỳ quái lan khắp người, tê tê dại dại nóng bừng cả lên. Ta giơ tay bắt lấy tay y. Y không nói gì mà ta cũng không nói, kỳ quái trầm mặc như thế, không khí bỗng nhiên trở nên có chút lúng túng.

“Còn đựng nữa là ta phản kích đó nha.” Ta xoay người trừng mắt.

“Đừng, ta sợ nhột, ngủ đi ngủ đi.” Y xoay người đối mặt với vách tường.

Buồn cười, người nói không cho thì ta sẽ không được ngủ, người nói ngủ thì cứ thế mà ngủ sao? Đây chính là địa bàn của ta nha. Nên ta cứ thế mà chột, quả nhiên Dạ rất sợ nhột, y cuộn người nén cười, vừa nhột vừa sợ làm bọn lão tam thức giấc. Ta thấy thế, càng làm càn hơn. Chúng ta đắp chung chăn, thân thể tiếp

xúc trực tiếp như thế, khiến ta có cảm giác hơi bất thường một chút. Hơn nữa sự bất thường này càng ngày càng rõ ràng hơn, ngay cả hô hấp cũng trở nên nặng nề hơn. Hai người chúng ta liền ngừng lại.

“Dạ.” Ta từ phía sau ôm lấy y. Ta không biết chính mình đang suy nghĩ cái gì, đầu óc có chút loạn, chính là xúc động nhất thời a.

“Momo..... Ngủ đi.....” Y không quay đầu lại, tự ôm lấy bả vai mình, thanh âm trầm thấp khàn khàn, tựa hồ đang ngậm chịu đựng.

“Dạ, ta.....” Bộ dáng của y càng thêm kích thích ta, ta ôm y, cố ý muốn làm cho y xoay người lại.

“Đừng chạm vào ta!” Thanh âm của y rất nhỏ, cũng rất kiên quyết.

Ta buông tay ra, xoay người, điều chỉnh hô hấp của bản thân, chậm rãi tỉnh táo lại. Nghĩ đến bộ dáng vừa rồi của mình, ta có chút hoảng, ta đang làm cái gì vậy, ai, thật mất mặt quá đi. Ngủ ngủ, ta tự nói với bản thân, mọi chuyện thành ra như vậy, hiện tại làm sao có thể ngủ được đây. Ta tin tưởng bản thân không phải Gay, cho tới bây giờ chưa từng động tâm trước người con trai nào a.

Đối với Dạ, ta thích ở cùng một chỗ với y, bởi vì y làm cho ta cảm thấy rất an tâm, nhưng chỉ là bạn bè, ta chưa từng có tư tưởng muốn vượt quá tình bạn với y. Nhưng vừa rồi thân thể phản ứng tốt như vậy, thiếu điều chút nữa là đã mở miệng nói ra, [Ta muốn.....]. Chẳng lẽ là do lâu quá không có bạn gái sao.....

“Ai” Bỗng nhiên ta nghe Dạ thở dài một tiếng, “Momo, ngủ rồi sao?” Tiếng y rất nhỏ.

Ta không trả lời, cố gắng điều hòa hơi thở nhẹ nhàng lại, làm cho y tưởng ta đã ngủ rồi.

“Momo.” Y chạm vào tay ta, nắm một chút rồi lại buông ra.

Ta không biết mình ngủ lúc nào, ta chỉ nhớ rõ thời điểm bị đánh thức thực sự rất khó chịu, tự nhiên có cảm giác muốn đánh người a.

“Đi nào đi nào.” Có người đánh vào mặt ta, ta giãy dụa mở mắt ra, phát hiện trong phòng có hai cô nàng.

“Người..... Người..... Các người.....” Ta ngồi dậy chỉ vào các nàng. Đậu Đậu cười thực vui vẻ, Phi Ngư cau mày, ba tên đực rựa còn lại trong phòng xem chừng đã mặc quần áo xong xuôi hết, chỉ còn chờ mỗi mình ta.

Ta buồn bực buồn bực a, tại ký túc xá của mình mà phải chui rút trong chăn thay đồ sao, hai cô nàng này chẳng chịu ra khỏi phòng, không biết bà bác canh cửa ký túc xá có phải hay không đến cả nhận biết đâu là nam đâu là nữ cũng khó khăn, sao lại để hai sắc nữ mê trai tiến vào cơ chứ.

Chúng ta ra đến cổng trường, liền thấy đám Hồ Ly đang sốt ruột đứng đó chờ, sau đó ta trở thành đầu sỏ gây chuyện bị mọi người ra sức phê phán.

Chúng ta nhiều người, chia làm hai chiếc xe taxi, Đậu Đậu cùng Phi Ngư suốt đoạn đường đều tỏ ra cao hứng đến bất thường, lộ ra một nụ cười có phần không mấy thuần khiết lắm.

Đi hết nửa giờ đồng hồ chúng ta mới tới được nơi ấy, ta vốn bị say xe, nếu biết đi xa như vậy, ta đã uống thuốc chống say xe rồi. Trong lòng có cảm giác muốn ói, Dạ đưa tay vỗ vỗ lưng ta, hỏi ta bị làm sao vậy. Biết ta bị say xe, liền đưa ra một vỉ kẹo bạc hà cho ta ngậm. Bộ dáng của y trông rất đối tự nhiên rất đối bình thường, làm cho ta có cảm giác chuyện xảy ra ở ký túc xá vừa rồi chỉ là mơ a.

Quán bar kia mở cửa khá muộn tới 9 giờ mới bắt đầu hoạt động, lúc bạn của Đậu Đậu giới thiệu chỗ này cho nàng, đã quên nói điểm ấy. Cũng may kể quán bar có tiệm net, chúng ta cũng xem như có chỗ để giết thời gian.

Người rất nhiều, máy không đủ, ta không chơi, tìm một cái ghế đầu ngồi phía sau lão tam xem. Cảm giác say xe vẫn chưa hết, ta chạy vào buồng WC, muốn đem những gì trong dạ dày phun ra.

Cúi đầu nhìn cánh cửa buồng WC, viết: Tuy rằng ta là con trai, nhưng là ta yêu ông xã của ta, cả đời này ta sẽ ở cùng một chỗ với hắn. Trên cửa còn có một dòng nhãn khác, trong đó viết: Ta là 0, tìm tình một đêm, liên hệ đi động số 138xxxxxxx. 0 là gì ta biết, cô nàng Phi Ngư đã từng bỏ túi cho đám người trong

ký túc xá nhà ta biết cái loại tri thức này, nói là vì hạnh phúc của lão tam, còn bảo ta nghe luôn cũng không sao đâu.

Những dòng chữ trên cửa khiến ta xấu hổ vô cùng, có cảm giác chính mình vừa tới một nơi rất kì quái a.

12. Chương 12

Quán bar tên là “Một thước ba” Một cái tên rất dễ nhớ nha, nghe tựa như thân cao 1 thước 8 vậy. Một người mặc đồng phục bộ dạng thanh tú đi tới, hỏi chúng ta có bao nhiêu người, sau đó dẫn chúng ta vào. Ta vừa đi vừa nhìn bốn phía đánh giá, ánh đèn trong quán bar này có vẻ ám muội, trung tâm nơi này là một sàn nhảy cùng một cái bàn chữ T, chung quanh là chỗ ngồi, cạnh sàn nhảy là mấy cái bàn tròn hiện có vài người đang đánh bài, mấy người đó không gọi đồ uống, chỉ uống nước trà, còn kêu phục vụ thêm nước sôi cho hần, hần là cái khách quen a. Còn có một gã mặc đồ nữ, đứng ở bên cạnh xem bọn hần đánh, thỉnh thoảng nói vài câu chuyện phiếm, nếu không phải lúc đi ngang qua nghe hần nói chuyện, ta thật sự không biết người mặc đồ phụ nữ đó là đàn ông a.

Hai cô nàng Đậu đậu cùng Phi ngư này, quả nhiên mang cả đám chúng ta đến động Gay. Đáng ra lúc này trên xe thấy hai người bọn họ cười cười không được CJ cho lắm ta đã phải nghĩ tới rồi chứ. Bá vương ra cửa nghe điện thoại, xong bảo là có việc gấp phải đi trước, còn kéo Thiên Thiên cùng đi, hai người họ thật may mắn a. Từ cửa vào tới đây, Cô nàng Đậu đậu kia liền bám dính lấy Phi ngư.

CJ: thuần khiết

Thời điểm phục vụ hỏi đám chúng ta muốn uống cái gì, Đậu đậu còn vô cùng ghê tởm hỏi Phi ngư: “Bảo bối nhi ngươi muốn uống cái gì nào ~” Ôi trời, ta muốn ới, rốt cục nhìn không được phải quay đầu đi chỗ khác.

Bản thân ta chỉ đến chơi cho vui thôi, cũng không phải sâu rượu gì cho cam. Vì thế chúng ta gọi bia, cùng một ít đồ ăn nhẹ.

Hai cô nàng Đậu đậu cùng Phi ngư vừa gọi đồ uống xong liền vọt ra sàn nhảy. Đám còn lại bọn ta thì vừa uống vừa nói chuyện phiếm, mà mấy tên này không phải bị thần kinh chứ, toàn bộ đều tỏ vẻ tự nhiên, Hồ ly còn có phần khoa trương, có một gã dễ thương tiến lại cùng hần nói chuyện, hần liền ôm người ta ra khiêu vũ. Ta chảy mồ hôi hột hướng Dạ nói: “Hồ ly là tiểu cường sao? Khả năng thích ứng thiệt mạnh.” Dạ chỉ biết cười trừ.

*Tiểu cường: Con gián ^^!

Lão Tam không có phản ứng gì, không ngừng nói Hoa hoa của lão đáng yêu thế này, Hoa hoa của lão đáng yêu thế kia. Sắc mặt không tốt nhất xem chừng chỉ có lão Tứ, bất quá ai bảo lão có một cô bạn gái biến thái như vậy chứ, chính là tự mình chịu đi.

Hai lang nữ đến kéo chúng ta cùng đi khiêu vũ, ta vẫn cảm thấy say xe, cho nên không đi, nên ngồi lại ngắm đồ đùa bọn họ. Bất quá ngồi một mình ở đây thật là nhàm chán, ta lại bắt đầu nhìn bốn phía đánh giá, trang hoàng cũng không tệ lắm, khá lịch sự tao nhã, tuy rằng giữa sàn nhảy chiếu rất nhiều đèn màu, nhưng là không khiến cho người ta có cảm giác khó chịu.

Cách ta không xa có một cặp nữ, hai người ngồi rất gần nhau, các ghế bên trong quán bar đa phần đều là ghế dài chữ U lưng ghế lót da mềm mại, vây quanh bởi một cái bàn thủy tinh. Trong đó một cô nàng tóc dài dựa đầu vào cô tóc ngắn. Nàng bộ dạng trông rất được, không biết đang nói cái gì, cô tóc ngắn cúi đầu xuống hôn nàng. Ta thẳng thừng nhìn chằm chằm bọn họ, may mà ánh đèn ở đây khá ám muội, nên không có ai chú ý tới ta. Bất quá nhìn đến hai người họ kiss nhau, ta có điểm hơi ngượng ngùng, quay đầu nhìn đi hướng khác.

“Một mình sao?” Một gã con trai đi tới bên cạnh ta ngồi xuống.

“Không phải.” Ta lạnh lùng nói.

“Ha ha, lần đầu tiên đến đây à? Chưa thấy qua người.” Hấn dường như không có ý định rời khỏi.

“Ừ.” Người này cười, làm cho ta cảm giác không tốt.

“Ta mời người uống rượu nhé. Muốn uống gì không?” Hấn hướng ta gần hơn một chút. Bị đàn ông bắt chuyện thế này quả thật là lần đầu ta gặp qua. Bất quá nếu nơi này là động gay thì, bị một gã con trai tiếp cận thế này đúng thật là không bình thường a. Bất quá..... Tên này thoạt nhìn rất cường tráng nha. Nếu vậy thì..... thoạt nhìn ta giống thụ lắm sao?

“Cám ơn nhưng không cần đâu.” Hướng gã nở một nụ cười, ta cảm thấy có chút buồn cười.

Kết quả gã con trai này dường như được cổ vũ, kéo tay ta đang đặt ở sofa nói, “Người rất đẹp.”

Ta nhú mày, rút tay về hướng mắt về phía sàn nhảy, ở trong đó tìm bọn họ, liền nhìn thấy Dạ đang nhìn về hướng ta, bộ dạng xem chừng muốn chạy qua, nhưng bên cạnh bị Đậu đậu cùng Phi ngư đang lôi kéo không chịu buông.

Hai cô ngốc này, khẳng định là sớm đã thấy ta, nhưng lại không cho Dạ tới giúp. Muốn được miễn phí xem một cảnh người thật việc thật, không có cửa đâu.

“Ngại quá ta muốn đi toilet.” Ta đứng lên đi ra ngoài. Có chút lo lắng không biết người nọ có đuổi theo vào toilet không, cũng may không có. Ta chỉ rửa mặt, rồi đi ra, lại nhìn thấy Dạ cùng kia gã kia nói chuyện, chẳng lẽ gã muốn hấp dẫn Dạ sao? Cười chết ta, ta ôm một bụng náo nhiệt, bước nhanh trở về.

“Ông xã người rất tuần tú nha, ha ha, chơi vui nhé.” Gã con trai kia nói xong, liền đứng dậy rời đi.

“Người làm cái gì a? Nói cái gì với hấn?” Ta hỏi Dạ.

“Ai, ta thật sự là rất vĩ đại, cam tâm làm lá chắn cho người, sao ta lại có thể vĩ đại như vậy chứ.....” Dạ tỏ vẻ khoa trương. Bị ta đâm cho một cú vào bụng.

“Ui, người mưu sát chồng à?” Dạ kháng nghị.

“Họ hàng gì người, đừng có ăn nói lung tung.” Ta vội vàng nói.

“Ai nha, tưởng ta đùa người sao?” Dạ ghé sát vào mặt ta, “Mặt sao lại đỏ như vậy. Ày, mị lực của ta lớn quá, thật có lỗi a.” Dạ nhìn ta chằm chằm.

“Nóng quá, người đừng có ở đó tự mình đa tình.” Ta tự cảm thấy mặt mình như phát sốt rồi nha.

“Hai người bọn họ đang liếc mắt đưa tình kia.” Đậu đậu đã trở lại.

“Ừ ~ có JQ.” Phi ngư phụ họa.

*JQ: gian tình

“JQ là ý gì a?” Ta hỏi.

“Đứa nhỏ ngây ngô.....” Đậu đậu lắc đầu, Phi ngư cười trộm.

“Hừ, bực mình rồi nha, các người đều đem ta ra đùa giỡn. Về sau không đi chơi cùng các người nữa.”

“Ha ha, JQ chính là ý nói có gian tình đó.” Dạ ở ta bên tai nói, mặt của ta càng nóng hơn.

Ta nói phải về, Dạ bảo không cần chờ Hồ ly, ta hỏi vì sao, Dạ không trả lời.

Cuối cùng trốn về ký túc xá, có thể thở phào một tiếng, hôm nay quả là một ngày vô cùng quý dị. Lão Tam cười ta rốt cục cũng đi lên con đường này, ta lười cùng lão Tam nói. Chính là cần phải suy nghĩ a, có lẽ nên tìm bạn gái thôi.

Tới khi vào lại game, ở BBS liền nhìn thấy một mớ comment: [Đằng Long lão đại bán acc, acc Bá chủ cấp 55, trao đổi thêm qua QQXXXXXX]. Phía dưới còn có comment hỏi giá, hỏi vì sao lại bán acc, kêu hấn ở lại. Chúng ta cảm thấy khá kỳ quái, hấn sao lại muốn bán acc. Dạ PM Đậu đậu, bình thường Đậu đậu đều onl ở nhà, không ra quán net.

[Mấy hôm trước hần nói việc buôn bán của hần thất bại. Nhưng không nói nhiều lắm.] Đậu đậu hồi âm nói.

[À.] Dạ đáp lại rất ngắn, y đối với Bá V chủ ấn tượng không tốt, cho nên cũng lười hỏi nhiều, không thích chơi nữa thì thôi.

Qua vài ngày, acc Bá V chủ phát trên kênh thể giới nói đã đổi người, ở BBS cũng gửi rất nhiều comment thông báo, acc đã đổi người chơi, mong được chiếu cố nhiều hơn cái gì gì đó.

Đậu đậu PM Dạ nói: [Việc làm Ấn bên ngoài của Bá chủ thật sự có vấn đề rồi, thiếu người khác 2W tệ, hiện tại chấp vá lung tung cũng chỉ có 14000 tệ, còn thiếu hơn 5000 tệ.]

*2W tệ: ko rõ nhưng theo về sau có thể nhầm là trên 20.000 tệ. Nhờ kitkent tra thì ra là 255000 tệ

[Người muốn làm gì? Người đừng quản việc này, nghe không.] Dạ nói.

[Nhưng hần thực đáng thương a, ngày đó hần hẹn gặp ta, cảm giác hần tiều tụy đi rất nhiều a.]

[Nhưng người cũng đừng vì vậy mà cho hần mượn tiền, người trong game không nên quá tin như thế, coi chừng một chút.] Dạ nhắc nhở Đậu đậu.

[Sao lại nói như vậy a, không phải cũng giống người cùng bọn Momo cả ngày cùng chơi đó sao?] Đậu đậu mất hứng.

[Làm sao giống nhau được, cái tên Bá chủ kia ta thấy không được, người đừng lo cho hần.] Dạ có chút sốt ruột.

[Ta nói sẽ gom tiền giúp hần, hần cũng không chịu, người sao lại nói hần như vậy? Ta không cần người quản, người đừng xen vào là tốt rồi.] Đậu đậu tức giận.

[Chuyện của người ta nhất định phải quản. hần thật sự không tốt đâu, người khuyên hần thì được, nhưng không được cho hần mượn tiền!] Dạ cũng bắt đầu tức giận.

[Không cần người quản!!]

Khi Dạ tính hồi âm tiếp, thì hệ thống thông báo: [Đối phương ngăn cản tin nhắn của bạn.] Dạ lập tức lấy điện thoại gọi cho Đậu đậu, đối phương tắt máy.

13. Chương 13

Edit: Mui-Mui

Beta:Kitkentt

“Nè, làm sao vậy?” Ta thấy mặt Dạ tối sầm, vỗ vỗ vai y hỏi.

“Bá chủ rõ ràng muốn lừa tiền Đậu đậu, chẳng chết bầm.” Dạ đám một đòn trúng bàn phím. “Tốt thôi, ta mặc kệ, sau này nàng ta đừng có mà khóc lóc chạy tới tìm ta.” Dạ hờn dỗi nói. Ta khuyên Dạ không cần tức, có lẽ Bá chủ cũng không tới mức tệ như chúng ta nghĩ đâu.

“Ai ~ người không biết đâu Momo, Đậu đậu chưa từng nói chuyện Bá chủ với người, nhưng ta thì nghe không ít rồi, ta nghe rất nhiều chuyện về hần, đối với người như vậy ta tin tưởng không nổi, đậu đậu lại cảm thấy lãng tử hồi đầu cái gì đó, còn nói Bá chủ đối nàng tốt lắm.” Dạ thở dài.

Ta lại PM cho Đậu đậu, hệ thống thông báo game thủ không có trên tuyến. Dạ bảo để về nhà xem thử, nên đã đăng xuất rồi đi. Ta không khỏi có chút lo lắng, nhưng lại không biết phải làm gì, dù sao cũng là chuyện nhà người ta, lời của người ngoài như ta không có giá trị.

Tối hôm sau lúc chúng ta ra quán net chơi game, Dạ cũng đến.

“Không có việc gì chứ?” Ta hỏi y.

“Ừ, Đậu đậu hứa với ta sẽ không cho hấn mượn tiền. Hơn nữa cũng không tức giận gì ta cả, ha ha.” Dạ cười nói.

“Ừ, vậy thì tốt rồi.” Ta hướng y cười một cái.

Đặng long lão đại bán acc, chúng ta còn tưởng hội Đặng Long sẽ giải tán. Nhưng là Đặng Long tân lão đại nói, bản thân hấn có thể khiến cho Đặng long trở nên cường đại hơn, nếu ai muốn đi thì cứ đi hấn sẽ không giữ, nhưng một khi ở lại thì sẽ là huynh đệ, về sau mọi người cùng nhau cố lên. Có chút người ly khai Đặng long, bất quá đại bộ phận nguyên lão của Đặng long đều không có rời đi.

Dạ cũng không buông tha cơ hội để liên minh của mình lớn mạnh hơn, với lại bởi vì trước kia ở phòng TS của Đặng long chơi đùa vài ngày, cho nên có một số người biết Dạ, có không ít người nguyện ý đến liên minh của chúng ta. Trong đó có Danh Yêu vũ là Kiếm nhẫn vũ giả xin gia nhập chúng ta, kiếm nhận vũ giả là một kiểu chiến sĩ phụ trợ, khi hấn khiêu vũ có thể giúp người trong đội gia tăng thuộc tính, nào là phòng ngự công kích gì đó, bất quá thời gian hữu hiệu của vũ đạo chỉ có 2 phút, cho nên trước thời điểm hết phụ trợ hấn phải tiếp tục múa, đây cũng là một loại chức nghiệp phiền phức.

Bởi vì acc thợ thủ công của Bá vương đã qua cấp 52, khiến cho Dạ trở thành trùm của khu chợ Kỳ nham thành, nhờ đó mà đem về cho chúng ta không ít tiền, một bên mở một phòng chuyên thu phí gia công trang bị cấp B, còn nhân tiện bán bán những loại vũ khí gia tăng lực công kích như Linh hồn đản cùng Ma linh đản. Sau đó để Yêu vũ gia nhập đội ngũ chúng ta.

Đội ngũ sau khi bổ thêm vũ đạo lại càng dũng mãnh hơn, Dạ đề nghị mọi người đến Ngạo mạn chi tháp luyện cấp, Ngạo mạn tháp nằm ở gần Á đỉnh thành, mà Á đỉnh lại được xưng là vương thành, Á đỉnh không náo nhiệt như Kỳ nham, nhưng có phần vương giả hơn rất nhiều. Những trấn cận kề Á đỉnh thành cũng vô cùng hùng vĩ, chung quanh phủ kín các loại hoa xinh đẹp. Có thể trở thành Á đỉnh thành chủ, thì đúng là vương giả chân chính rồi a.

Tầng 5 của Ngạo mạn chi tháp, quái vật sẽ rơi ra linh kiện của hắc quang trang sức, là trang sức cao cấp cấp B, có thể phòng ngự công kích của pháp sư ma pháp. Dù chỉ là linh kiện, nhưng bán ra cũng rất được giá. Người lùn còn có thể ở trong này thu được trang bị chế tác thuộc da cao cấp, trên thị trường cũng khá đắt tiền.

Đi đến tầng 5 của Ngạo mạn chi tháp tìm một gian phòng mà người ta vẫn gọi là Boss phòng. Tiểu Boss nơi đó phi thường lợi hại, hơn nữa đám tiểu quái đi theo cũng rất kinh người, cái đầu rất lớn, cùng đôi cánh đỏ lừ, thoát nhìn cũng rất dọa người a. Chúng ta dự định là, để cho Dạ dẫn quái chạy, chúng ta nhân cơ hội đó mà đi qua, sau đó Dạ sử dụng kỹ năng liều chết để lừa quái, lại dùng Tĩnh hành kỹ năng chạy tới tìm chúng ta.

Con tiểu Boss này lúc trước chúng ta đã từng gặp qua, nhưng là khi đó cấp bậc không cao, Dạ không may khiêu chiến nó, kết quả làm cả nhóm bị diệt. Lần này chúng ta đến cửa, phát hiện ra quái ở đây so với những gì ta nhớ còn kém rất nhiều.

“Kỳ lạ, dường như ít đi rất nhiều.” Dạ cũng thì thầm một câu.

Sau khi chuẩn bị xong hết, Dạ liền vọt lên dẫn quái chạy, chúng ta nhân cơ hội đó mà phóng qua, vốn hết thấy đều rất thuận lợi, nhưng bỗng nhiên ta phát hiện ra vì sao quái trở nên kém như vậy, bởi vì đã có một đội đến trước dẫn quái chạy, nhưng lại không phối hợp tốt, đã bị giết vài người, còn lại một Tiên tri đang cố định quái, bên cạnh còn có một giáo chủ vừa chạy vừa thêm máu. Giáo chủ kia chính là người chúng ta từng gặp qua, Khả ái đào tử của Hoàng tộc. Dạ từng nói thao tác của hấn rất tốt, còn bảo ta nên học hỏi hấn.

Mất thấy tiên tri ngã xuống, ta còn nghĩ rằng, tiên tri không phải còn có kỹ năng hồi thành trong một giây sao? Tất nhiên trực tiếp hồi thành, cũng không bị mất 4 điểm giá trị kinh nghiệm. Kết quả giáo chủ kia không ai thêm máu nữa, chỉ đành bỏ chạy, đoán chừng hấn đã dùng hết mana, ta chợt có ý tốt giúp hấn thêm máu.

“Momo!!!” Âm thanh quái dị của Hồ ly chui vào lỗ tai ta.

Sau đó liền thấy đám quái đều hướng về phía ta mà.... Tấn công tới...

“Momo người là đồ ngốc à, người cứu tên Hoàng tộc kia làm gì chứ!!” Hồ ly oán giận kêu gào.

Cũng may bọn họ đứng xa không có bị hại cùng, mà đám quái kia giết ta xong vẫn cứ quanh quẩn ở đó không đi. Tên giáo chủ được ta cứu, tìm tới khu vực an toàn ngồi xuống.

Hồ ly mở Tĩnh hành chạy đến chỗ đám quái vật chuẩn bị dùng Phục hoạt quyển đem ta kéo về, nhưng dùng Phục hoạt quyển cứu sống người quả thật rất chậm, không thể bằng được với kỹ năng sống lại của nhóm vú em a.

“Người đừng kéo hần!!” Khả ái đào tử đang ngồi dưới đất nói, “Ta dùng kỹ năng kéo hần.” Hồ ly nhấn nút Esc, hủy bỏ lệnh sống lại.

Dạ thoát khỏi đám quái bên kia, trở lại đem mớ quái đang quanh quẩn bên ta dẫn dụ tiếp, sau đó Khả ái đào tử tiến lại dùng kỹ năng đem ta kéo về, hoàn hảo ở chỗ là ta không phải mất bao nhiêu điểm kinh nghiệm cả. Ta nói tiếng cảm ơn hần.

“Cảm ơn làm chi? Nếu không phải cứu hần thì người đâu có chết.” Hồ ly kháng nghị. “Hần nên cảm ơn người!”

Đào tử không có cảm ơn, thậm chí không nói thêm gì nữa, nhưng lại add friend ta, sau đó đem mấy người bạn bị chết lúc này trong đội của hần cứu sống lại. Rồi cả đội kéo nhau lên tầng 5 tìm phòng. Ta click vào Khả ái đào tử, thấy hần là người của gia tộc [Thủy quả lam tử], là đồng minh của [Hoàng tộc].

“Nguyên lai này Đào tử không phải là người của Hoàng tộc, là chỉ là đồng minh a?” Ta trước giờ chính là nhìn các kí hiệu liên minh đều giống nhau, không chú ý lắm.

“Mặc kệ hần có liên minh hay không, dù sao cũng đều là người của Hoàng tộc.” Hồ ly không cho là đúng.

“Trông ta rất có hứng thú với hần sao?” Ta nửa thật nửa đùa nói.

“Xong rồi, ly hôn.” Lão Tam nói.

“Tỷ nào người đi, lão Tam người bớt nói hươu nói vượn cho ta.” Ta có chút buồn bực, tại sao mọi người cứ đem ta với y hợp thành một chỗ chứ. Rõ ràng chúng ta không có quan hệ kia, ta thực lo nếu cứ đùa quá trớn kiểu này, cả hai người chúng ta sẽ cảm thấy rất xấu hổ.

“Uy, các người đừng loạn nữa, Hồ ly xem trong bao của người đi!” Bỗng nhiên Dạ nói.

“A a a a a!!! Mạo hiểm cung!!!!!!” Hồ ly kích động..... Cả quán net sôi nổi hần lên.....

14. Chương 14

Edit: Mui-Mui

Beta:Kitkentt

Lão Tứ không có vũ khí thích hợp, tuy là cung thủ nhưng vẫn phải dùng đao để giết quái với chúng ta. Mạo hiểm cung là vũ khí cấp B, thật rất thích hợp với chức nghiệp của lão Tứ. Tổ đội đánh được trang bị vũ khí bình thường đều sẽ chia đều cho mọi người, cho nên chúng ta đem tiền chia cho Vũ đạo mới gia nhập đội gần đây, còn cây cung liền đưa cho lão Tứ. Sau đó lão Tứ muốn tự mình luyện cấp nên tìm tổ đội khác.

Đội ngũ chúng ta có chỗ trống, vừa lúc cần thêm ca thủ, mà ca thủ cùng vũ đạo không khác biệt gì lắm, đều là hỗ trợ chiến sĩ, cũng kỹ năng của Vũ đạo bù đắp cho nhau. Ta lên kênh BBS gửi comment: [Đội có năng suất kiếm tiền tốt đang tìm ca thủ cấp 52 trở lên tổ đội lâu dài, đến Pm ta.]

*BBS là viết tắt của Bulletin Board Systems, 1 trong những phương pháp kết nối cộng đồng phổ biến nhất Trung Quốc. 1 trong những ứng dụng của BBS là bảng chat nhanh thường có ở đầu các 4rum.

Một lát sau có một Danh là Tiệp thuật thi nhân nhân Pm ta. Tên chức nghiệp ca sĩ này thật làm cho ta xấu hổ, Danh hẳn đang dùng là lấy từ đồng âm của Kiếm thuật thi nhân a. Ta bảo hẳn đợi ở dưới Ngạo mạn chi thấp chờ, sau đó phái Dạ dắt hẳn lên.

Bởi vì Danh của hẳn rất quái dị, cho nên ta hỏi hẳn muốn chúng ta gọi thế nào, hẳn chỉ nói sao cũng được, sau đó cũng ít khi nói thêm điều gì. Tuy rằng trầm lặng, nhưng lại rất chuyên nghiệp, luôn đảm bảo tùy thời đều có thể duy trì tình trạng ca hát, mà thời gian login cũng trùng với chúng ta, cho nên hẳn chính thức gia nhập với nhóm.

Ngày cứ thế yên bình trôi qua, bởi vì trạng thái được cung cấp đầy đủ, nên vị trí giáo chủ của ta cũng khá an nhàn. Ta liền mở BBS ra xem, ở BBS nhìn thấy comment của Đậu đậu: [Bá chủ ta biết người vẫn còn ở trong game này, hy vọng người đem thứ đó trả lại cho ta, thứ đó tuy không đáng giá nhưng rất quan trọng với ta. Cũng hy vọng ai nhìn thấy Bá chủ hãy liên lạc với ta, dưới bụng hẳn có một vết sẹo.] Ta nhìn thấy phía dưới có rất nhiều người comment, có người nói, người như thế nào biết bụng người ta có sẹo? Các người đã làm gì vậy?

Ta lắp bắp kinh hãi, chạy đi kiểm Dạ. Thật không biết Đậu đậu cùng Bá chủ đã phát sinh chuyện gì rồi. Dạ xem xong mở comment liền tức giận rời đi.

Buổi tối trở về ký túc xá ta gọi điện thoại cho Dạ, y nói không có việc gì, bảo ta đừng lo, rồi cúp máy.

Hôm sau bọn ta ra tiệm net, không thấy Dạ cùng Thiên Thiên đâu, chỉ có hồ ly cùng Bá vương ở đó, ta hỏi Hồ ly phát sinh chuyện gì, Hồ ly nói Dạ không cho hẳn nhúng tay vào, nên hẳn cũng không có hỏi.

Ta đăng nhập vào game, ta liền thấy comment của Đậu đậu gửi càng ngày càng nhiều, có người còn mở topic mới nói Đậu đậu bị Bá chủ lừa tiền lừa sắc.

Ta gọi điện cho Dạ, tâm tình y rất kích động, nói sẽ không tha cho tên Bá chủ chết tiệt đó.

Liên tục vài ngày Dạ không tới, ta lại gọi điện thoại nhưng y không nghe nên đành lê lét ra quán net. Ta không biết đã xảy ra chuyện gì, có phần lo lắng cho Dạ, thật không biết tâm tình y kích động thế liệu có xảy ra chuyện gì không.

Tối một giờ tối hôm kia, ta đang ngủ say, di động bỗng nhiên vang lên, là Thiên Thiên gọi tới, bảo ta đến quán net Long đằng ở XX đường Chữ thập, giọng điệu nghe chừng rất sốt ruột. Ký túc xá của bọn ta 11 giờ đã đóng cửa, bất đắc dĩ ta đành chạy lên WC tầng 2, theo cửa sổ lần ra phòng bảo vệ ở tầng 1, sau đó bò xuống, lấy xe đạp chạy tới chỗ Thiên Thiên nói.

Vừa đến nơi liền thấy 1 đám người đang đánh nhau, trong đó có Bá vương, Hồ ly cùng đối phương đánh qua đánh lại, Thiên Thiên đứng đó không đánh, chỉ ở một bên lôi kéo tay đối phương không buông. Mà người của đối phương so với bọn họ đông hơn, đám người của Dạ tất nhiên chống không lại.

“Dạ! Cẩn thận!” Ta hô to một tiếng, sau đó vọt qua, giúp Dạ đỡ một gậy phía sau. Một trận đau nhức, làm ta hoài nghi tự hỏi không biết tay ta có phải đứt ra rồi không. Người nọ một lần nữa lại giơ gậy đập tới, ta cũng không thêm khách khí đập cho một cước, người nọ bị ta đá vào bụng, văng ra ngoài.

Mấy tên bên cạnh thấy vậy liền nhảy tới tiếp đón, ta cũng không phải dễ ăn hiếp, nghiêng người né một gậy, đá một cú vào mặt đối phương. Nhưng bọn họ đông quá, làm ta bị dính vài đòn.

“Lưu mặc?” Bỗng nhiên có người kêu tên ta. “Dừng tay lại hết!” Sau đó đám người kia thật sự nghe lời dừng tay lại.

Chúng ta đều tò mò ngẩng đầu nhìn thử, người vừa nói quả thật nhìn rất quen mắt, “Lí.....” Ta cố gắng lục lại trí nhớ. “Lí vĩ?” Hình như là bạn học hồi trung học của ta.

“Thật là người ư, sao người lại tới đây? Bọn họ là bạn của người?” Lí vĩ hỏi ta.

“Là bạn của ta, sao các người lại làm thế? Vì cái gì mà đánh nhau?” Ta hỏi Dạ.

“Bá chủ, tiền chúng ta không cần, người đem nhẫn của Đậu đậu trả lại đây.” Dạ trừng mắt với Lí vĩ, ánh mắt bốc hỏa tựa hồ muốn xé xác đối phương.

“Người nói trả liền trả? Hừ, nể tình bạn học cũ, tha cho các người một mạng.” Lí vĩ mang theo người của hắn rời đi.

“Đứng lại! Trả lại đồ cho ta!” Dạ hướng tấm lưng của hắn gọi to. Bất quá Lí vĩ không quay đầu lại, mang người rời đi.

Ta kéo Dạ ra góc đường ngồi xuống, may mà chỉ bị thương ngoài da.

“Momo a, may mà người đến, nếu không ta cũng không thể giải quyết được bọn họ.” Thiên Thiên thở nhẹ, “Momo phiền toái cho người a, người đưa anh của ta về được chứ, ta phải về nhà trước, tránh cho mẹ ta sốt ruột.”

Ta lấy xe đưa Dạ về, trên đường y cũng không nói gì. Đến khi vào nhà, Dạ mới đem sự tình kể lại cho ta. Nguyên lai ở ngoài mặt Đậu đậu hứa với y không cho Bá chủ mượn tiền, nhưng thực tế vẫn đưa tiền cho bọn Bá chủ, những 3000 tệ. Xong Bá chủ hẹn Đậu đậu đi ăn cơm, kết quả dây dưa tới tối, rồi viện cớ đi thuê phòng, kỳ thật trong lòng Đậu đậu đã thích Bá chủ, bằng không sẽ không đi thuê phòng với hắn. Nhưng tới sáng hôm sau Đậu đậu mới phát hiện tiền trong người, điện thoại cùng những thứ đáng giá trên người đều bị Bá chủ lấy mất, đến chiếc nhẫn mang theo bên mình cũng bị mất. Bất đắc dĩ Đậu Đậu đành gọi điện thoại cho Dạ.

Chiếc nhẫn kia là của bạn trai cũ Đậu đậu tặng, tuy rằng đã chia tay, nhưng Đậu đậu vẫn chưa quên, mang theo bên mình xem như bảo bối. Sau khi bị Bá chủ lấy đi, nàng biết có gọi điện thoại cho Bá chủ cũng chẳng được, nên mới ở BBS gửi comment, bởi vì nàng có cảm giác Bá chủ vẫn còn chơi trong đó.

Sau khi biết vụ này Dạ tức muốn chết, tìm người hỏi han vài ngày, mới biết được liên minh Đằng long đều hay ra quán net đó chơi, mà quán net đó cũng tên là Long đằng. Lại biết Bá chủ mấy năm nay vẫn hay chơi trong đó. Vì thế Dạ liền tự mình chạy tới quán net Long đằng, ở trong đó tìm được Bá chủ, muốn đòi lại nhẫn của Đậu đậu, kết quả liền bị đánh cho một trận.

Ta khuyên Dạ đừng tức giận, chúng ta sẽ cùng nghĩ cách, đám người trong quán net đó xem chừng đều là dân du đảng, hơn nữa cái tên bạn học hồi trung học cùng ta, cũng không vừa gì. Hồi học trung học xong hắn liền vào trường dạy nghề, học được vài tuần liền bị đuổi khỏi trường.

Ta cầm khăn tính lau mặt cho Dạ, y tránh né, ta lại chìa tay ra lần nữa, Dạ liền bắt lấy tay ta, vừa hay chộp ngay tay lúc này bị gây nện vào, khiến ta không khỏi rên rỉ một tiếng. Dạ buông tay ra, kéo cánh tay ta lên nhìn.

“Bị bầm rồi.” Dạ vuốt ve cánh tay ta nói.

“Ừ, có rất nhiều chỗ bị bầm. Người cũng vậy kìa, tím bầm một cục, đi tắm đi, cho máu lưu thông.” Ta vừa nói vừa kéo y.

“Vậy người đi tắm đi ta chờ được.” Dạ không đứng dậy.

“Vậy được rồi, ta không có khăn mặt, dùng của người nhé.” Ta cầm khăn mặt của Dạ đi vào nhà tắm.

Bình thường mỗi lần tắm rửa ta đều mở nước thật nóng, cảm giác lỗ chân lông mở ra thật thoải mái, bất quá hiện tại trên người đầy thương tích, tuy rằng không có rách loét gì, nhưng vẫn rất đau, ta thở hổn hển cắn cắn răng.

Cửa bị đẩy ra, ta biết đó là Dạ, tưởng y sốt ruột, nên thuật miệng nói, “Ta xong liền đây, người chờ một chút.”

Bất quá Dạ không rời đi, ta quay đầu lại nhìn, thấy y chỉ còn mặc mỗi chiếc quần lót, dáng người rõ ràng được luyện tập đầy đủ, thực rất cân đối, làn da lúa mạch đều hiện ra những khối xanh tím. Y đứng ở cửa phòng tắm nhìn ta chăm chăm, bất giác ta cảm thấy thật không tự nhiên, thật xấu hổ. Ta xoay người đi không dám lại nhìn y, thậm chí nghĩ tắm cho xong rồi đi ra ngoài.

15. Chương 15

Edit: Mui-Mui

Dạ tiến tới, ôm lấy ta từ phía sau, cơ thể ta nhất thời cứng ngắc, ngay cả một chút phản kháng cũng không có. Tay Dạ khẽ trượt xuống cánh tay ta, một tay xoa ngực, một tay dừng lại bên hông. Dạ so với ta cao hơn, y hôn lên vai ta, sau đó từ từ dời xuống cổ. Nước vậy khắp người chúng ta, rất nóng, khiến ta có phần không rõ tất cả là do thân nhiệt của đối phương ấm hay là do nước ấm.

Môi Dạ ở cổ ta hôn hít, nhưng tay lại không ngừng sờ soạng khắp người, ta bắt lấy tay y muốn ngăn, lại khiến động tác của y có phần nhanh hơn. Khi y chạm tới bộ ngực trần cảm của ta, nhẹ nhàng vuốt ve. Hô hấp ta càng trở nên dồn dập hơn, thân thể đã bắt đầu bồn chồn, bàn tay đang giữ cánh tay của y càng ngày càng trở nên vô lực.

“Mặc, ta thích người.” Dạ dán vào tai ta nói, ngậm lấy vành tai, dùng đầu lưỡi mân mê liếm lộng.

“Àn ~” Ta nhẹ nhàng rên rỉ, bất giác tự giạt mình vì những tiếng rên rỉ ám muội phát ra từ miệng của chính mình. “Dạ, không nên. Người đừng như vậy!” Ta bắt đầu giãy dụa. Ta rất sợ, ta sợ chính ta cũng không hiểu nổi ta, ta không nghĩ ta sẽ đối với Dạ có loại tình cảm này, nếu đã không có tình cảm thì không nên để y gần gũi như vậy. nhưng là ta cũng không biết từ khi nào bản thân đã tiếp nhận, thậm chí, còn có cảm giác dường như ta đang mong chờ điều gì đó.

“Dạ, tắm rửa xong đi, đừng quậy nữa.” Ta dùng sức túm lấy tay y. Dạ buông ta ra, ta vội lấy khăn tắm treo ở cửa rồi chạy ra khỏi phòng, tìm đập thành thịch.

Dạ ở một mình, cho nên đem tivi đặt trong phòng. Bởi vì đã từng tới đây, nên khá quen thuộc, vì thế ta mở tivi ngồi trên giường xem, trong lòng rất loạn, trái tim còn đang vì chuyện vừa rồi mà đập không ngừng, ta nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, Dạ vẫn đang tắm. Không biết một hồi y đi ra phải đối mặt thế nào với y đây, mà trong lòng lúc này như có một loại cảm giác mong chờ nào đó.

Ấn ấn remote, có một đài chiếu phim vô lâm, Hồ thập nương câu dẫn Bạch triển đường, Thập nương cùng lão Bạch xướng khúc: “Lang quân..... Người không phải đối đến hoảng a..... Nếu đối như thế..... Hãy để Thập nương ta nói.....” Lão Bạch kia thất khẩu đều rớt cả máu mà vẫn hát tốt ghê a.

Chính lúc này, Dạ từ phòng tắm đi ra, thân trên trống không, chỉ quấn một chiếc khăn quanh hông. Ánh mắt của ta không biết phải đặt ở đâu, có phần kích động muốn chuyển chủ đề.

“Dạ, tắm xong rồi hả, đến xem tivi a, rất buồn cười.” Ta làm động tác trong TV, học bộ dáng Thập nương hát: “Lang quân..... Người không phải đối đến hoảng a..... A.....” Còn chưa hát xong, đã bị Dạ đặt trên giường.

“Nương tử, ta đói bụng, muốn ăn người.” Dạ nhìn chăm chăm ta.

“Dạ.....” Ta đưa tay đẩy y, liền bị bắt lấy kéo qua đầu, “Mặc, ta thật sự thích người.” Dạ chậm rãi cúi người hôn ta, ta nhắm chặt hai mắt lại. Dạ hôn thực ôn nhu, đầu lưỡi lướt qua môi ta, chậm rãi tiến vào vòm họng, khiêu khích đầu lưỡi của ta. Ta bắt đầu đáp lại nụ hôn của y, hô hấp càng ngày càng dồn dập, lại một tiếng rên rỉ rất nhỏ theo miệng ta truyền ra.

Dạ từ từ chuyển qua cổ, vừa hôn vừa cắn nhẹ, khiến ta run lên từng trận, “Không cần.” Theo bản năng ta cự tuyệt. Nhưng ngay cả ta nghe cũng cảm thấy cái câu ‘Không cần’ đó như đang biểu đạt ý muốn ngược lại.

“Mặc, ngày đó ở ký túc xá, người ở phía sau ôm ta, câu nói chưa hết đó có phải là ‘Ta muốn’?” Dạ bỗng nhiên ở bên tai ta hỏi.

“Ừm.” Ta thành thật trả lời.

“Ta chỉ biết, ngày đó người là đối với ta có cảm giác, ta thật sự rất kích động, nhưng ta sợ đó chỉ là cảm xúc nhất thời của người, ta sợ chúng ta ngay đến tình bạn cũng giữ không được.” Dạ ở bên tai ta thì thầm, nhưng động tác vẫn không dừng lại, tay từ từ sờ xuống, đem khăn tắm quấn quanh người ta kéo ra. Ta bởi

vì không thích mặc quần lót cũ, nên lúc tắm đã đem nội y giặt chung với quần áo. Cho nên sau khi chiếc khăn tắm bị kéo ra, ta chỉ có thể trần như nhộng mặc cho Dạ ôm trong lòng.

Ngón tay Dạ không ngừng vân vê điểm nổi trước ngực ta, khiến cơ thể ta không khống chế được, cảm giác tê dại lan tràn khắp thân thể, dục vọng cũng muốn ngẩng đầu thức dậy. Ta cảm thấy giờ phút này cái gì cũng không thêm nghĩ, chỉ cần cứ vậy trầm luân là tốt rồi.

Tắm khăn quấn quanh thắt lưng Dạ không biết từ lúc nào cũng biến mất dạng, ta cảm giác được ngọn lửa dục vọng của Dạ nhô cao chạm vào bụng, khiến ta bất giác ngại ngần quay đầu đi. Dạ kéo đầu ta lại, đặt lên môi ta một nụ hôn sâu, tay giữ lấy dục vọng của ta, không ngừng di động, khiến ta cơ hồ thở không nổi. Dạ ở trên cổ ta mút mát để lại một ấn kí, ta từng ngậm từng ngậm thở phì phò, khiến động tác trên tay Dạ càng lúc càng nhanh.

“Ân..... Ân.....” Ta kiềm chế thanh âm của mình, khiến Dạ càng muốn kích thích ta mãnh liệt hơn, đầu lưỡi Dạ liếm xuống bụng của ta. “A.....” Ta nhịn không được mà phóng thích trong tay Dạ.

“Dạ.....” Ta cố khống chế tấm thân vô lực nhìn về phía Dạ. Thời điểm Dạ hướng bàn tay muốn đưa tới miệng y, ta liền chớp lấy cánh tay đó, rút hộp khăn giấy ở đầu giường ra lau cho y.

Dạ nhìn ta dùng giấy cùng khăn mặt giúp y lau những thứ dính trên tay, sau đó bắt lấy khăn mặt bỏ qua một bên, ôm lấy ta, ở bên tai nói, “Mặc, đến lượt ta.”

Dạ lại ôm ta đặt lên giường, đầu gối như muốn đẩy hai chân ta ra. Hiển nhiên ta biết y đang muốn làm cái gì, ta gắt gao khép chặt hai chân: “Mặc, ta sẽ không thương tổn người.” Hơi thở của Dạ phả vào mặt ta.

“Ta..... Ta sẽ giúp người.” Xoay người đem Dạ đặt dưới thân, lấy tay động thủ, rốt cục cũng khiến Dạ phòng thích trong tay ta.

Ta lẳng lẳng nằm xuống, cánh tay Dạ khoát lên người ta, môi y chạm vào trán ta, nằm bên cạnh ta. Mọi chuyện xảy ra đều quá đột ngột đối với ta, hồi tưởng lại màn vừa rồi, ta có chút không thật. Dạ không ngừng hôn lên trán, lên mặt ta. Ta thích cảm giác này a.

“Dạ, vì cái gì Đậu đậu lại để ý tới cái nhẫn của bạn trai cũ như vậy?” Ta bỗng nhiên mở miệng phá tan sự yên tĩnh.

“Bởi vì Đậu đậu thật sự thương hần.” Dạ dừng lại một chút, như muốn sắp xếp lại suy nghĩ, rồi tiếp tục nói: “Hần đối với đậu đậu tốt lắm, mọi người đều nghĩ nếu có phải nói lời chia tay cũng không phải từ hần, nhưng cuối cùng lại do hần mở miệng trước, điều đó khiến Đậu đậu cũng không tin được. Hần nói bởi vì hần muốn xuất ngoại, Đậu đậu bảo có thể chờ hần trở về, nếu hần không muốn trở về, nàng cũng có thể tìm cơ hội qua đây với hần. Nhưng hần nói không cần, bởi vì kỳ thật hần đã thích người khác rồi. Không bao lâu thì hần xuất ngoại, sau cũng không có tin tức gì. Lâu sau đó, có bạn bè quen biết kể, nghe nói hần ra nước ngoài là để chữa bệnh, hần bị một căn bệnh vô cùng hiểm lạ vạn người mới có một, nhưng là thật hay giả, không ai biết được, không ai liên lạc được với hần. Mà Đậu đậu dường như xem tiểu thuyết tình cảm với phim truyền hình quá nhiều, nên cho rằng đối phương hần là vì không muốn làm mình bị liên lụy nên mới chia tay. Liền đeo miết không buông cái nhẫn, lúc nào cũng đem bên mình.”

“Vậy người cảm thấy người kia là thay lòng đổi dạ, hay là thật sự sinh bệnh?” Ta hỏi Dạ.

“Nếu là thay lòng đổi dạ, thì lưu luyến hần làm gì nữa, còn nếu đúng là có bệnh, thì người còn lại hần phải cố mà sống thật tốt, mới không phụ tâm tư của hần.”

“Ân, ta cũng cảm thấy như vậy.” Ta đồng ý gật gật đầu.

“Bất quá, đây là lựa chọn của Đậu đậu, Bá chủ không có quyền lấy cái nhẫn, ta nhất định phải lấy trở về.” Dạ cau mày nói. Ta biết nói gì cũng vô dụng, cũng không muốn nhiều lời.

Sau một lúc nói chuyện trên trời dưới đất, cuối cùng cũng từ từ rơi vào giấc ngủ. Buổi sáng rời giường, ta còn gối đầu trên tay Dạ, không biết tay y có bị tê buốt không nữa. Y còn chưa tỉnh, ta liền kéo tấm khăn nằm ở trong góc quần ngang hông, đi vào phòng tắm lấy đồ lót, lại phát hiện Thiên thiên đang ngồi trên sofa đọc sách.

“Thiên..... Thiên thiên.....” Ta không ngờ Thiên thiên lại có chìa khóa nhà Dạ, nhất thời cảm thấy cực kì xấu hổ, không biết hấn đến từ lúc nào. Không biết hấn có nhìn thấy tư thế ngủ vô cùng mờ ám của chúng ta hay không.

“Momo. Người tỉnh a, ta có mua điểm tâm, người với ông anh ta cùng ăn đi.” Thiên thiên bày bộ mặt chả có chuyện gì cả cứ thể bảo ta ăn sáng.

Ăn sáng xong, ta nói với Thiên thiên cùng Dạ, bảo Dạ đừng làm chuyện sằng bậy, sau đó nói trường học có việc, ta phải về một chuyến, kêu Dạ ở nhà chờ ta, đừng chạy loạn, còn nhỏ giọng nói với y, nếu dám chạy loạn liền tuyệt giao.

16. Chương 16

Edit: Mui-Mui

Beta: Kitkantt

Lúc ta chạy tới phòng học giáo sư vẫn chưa đến, nhẹ cả lòng. Lão Tam vừa thấy ta, liền chạy tới hỏi: “Hồi tối đang ngủ sao lại biến đâu mất vậy, làm gì thế.”

“Có chút việc, bị Thiên thiên kêu đi ra ngoài.”

“Thiên thiên nửa đêm tìm người làm gì? Trên cổ người bị sao vậy?” Lão Tam nhìn chăm chăm cổ ta, còn vương tay muốn sờ.

“Cái gì a, người làm gì vậy?” Ta lúi lúi tránh móng vuốt lão Tam, bỗng nhiên nhớ tới, trên cổ, hình như là kiss mark của Dạ. Theo bản năng chạm vào nơi ấy, nhớ lại chuyện xảy ra tối qua, mặt đỏ bừng lên.

“Ể, sao mặt người đỏ vậy?” Lão Tam nghiêng đầu diếp mắt nhìn ta.

“Nóng, có thể do muỗi cắn.” Ta ngượng ngùng kéo kéo cổ áo, đáng tiếc áo ta đang mặc không có cổ a.

Lão Tam tới gần thì thào vào tai ta: “Mặc Mặc, người nghĩ ta cũng là xử nam giống người sao?” Hấn đẩy tay ta ra đụng vào dấu hôn ngân: “Người đừng có đánh trống lảng. Ta hỏi người ai tạo ra cái dấu này? Không phải là Thiên Thiên chứ? Hôm qua rốt cuộc là ai gọi người ra ngoài, Dạ sao?” Lão Tam tuy rằng hỏi ta, nhưng khẩu khí rất khẳng định, dường như đã đoán ra được.

“Lão Tam người đừng hỏi nữa, lát chiều ta lại chạy đi tiếp, tiết Văn hóa nhờ các người nha, người cùng lão Tứ điểm danh dùm ta, lúc trở về ta sẽ kể cho các người nghe?” Ta không muốn nói gì thêm, trong đầu không ngừng tính toán xem chiều nay phải thế nào.

“Không được, người đi ra đây cho ta.” Lão Tam ngại phòng học nhiều người, kéo ta ra góc hành lang.

“Mặc mặc, rốt cuộc là có chuyện gì, người không nói rõ ra thì đừng mong bọn ta giúp người.” Lão Tam nói.

“Người đừng nghiêm túc như vậy được không, ha ha.” Ta chột chột mặt lão: “Người không hợp với bộ dạng này nha.”

“Đừng có nói xàm, đêm qua người đi làm cái gì, người đừng tưởng ta nhìn không ra trên người người có vết bầm, còn có hôn ngân, là ai làm. Người không..... Bị người ta.....ooxx đó chứ.....” Bộ dạng của lão Tam càng ngày càng khoa trương.

“Người đi chết đi!” Ta buồn bực “Hôm qua Dạ đánh nhau với người ta, Thiên thiên nhờ ta hỗ trợ, cũng không đánh đấm gì nhiều, bởi vì đối phương là bạn học hồi sơ trung của ta, chính là Bá chủ trong game.” Ta đem toàn bộ trước sau nói hết với lão.

“À.” Lão Tam trầm mặc một hồi, “Vậy người đưa Dạ về nhà, và hai người các người?” Không đợi ta trả lời, lão Tam còn nói: “Vậy tối nay chừng nào về?”

“Chắc là không về đâu.”

“Đi đêm tiếp?” Lão Tam thở dài, “Đem điện thoại liên lạc, có chuyện gì thì gọi cho bọn ta.”

Giữa trưa ta ra cổng trường, chạy xe đứng trước cửa Long đẳng. Tiệm internet này có 3 lầu, Tầng một dùng để chơi game, muốn tới khu café internet phải đi qua khu chơi game, thực ồn ào. Ta lên tầng 3, nhưng không tìm được Bá chủ, ta hỏi quản lý tiệm café internet. Bởi vì hắn thường xuyên chơi ở đây, cho nên quản lý cũng biết hắn, quản lý nói bình thường hắn không chơi ở đây mà chơi ở khu vực game phía dưới, phòng game kia chính là địa bàn của Bá chủ.

Ta lờ mờ tìm kiếm nửa ngày trong phòng game, rốt cục cũng thấy Bá chủ đang ôm một cô nàng rất mốt vừa nói vừa cười.

“Lí vĩ.” Ta gọi hắn một tiếng, hắn hiển nhiên bị ta làm hoảng sợ, ngây ra một lúc.

“Người tới đây làm gì?” Hắn nhìn chằm chằm ta, tuy rằng hỏi, nhưng xem chừng cũng hiểu được có sự.

“Ha ha, có thời gian không, ta mời người ăn trưa.” Ta hướng hắn cười cười.

“Vừa ăn xong, muốn gì thì nói đi.” Bá chủ lạnh lùng nói.

“Ta có việc tìm người, tìm một chỗ đi, ở đây ồn quá.” Ta vẫn duy trì bộ dạng tươi cười.

Bá chủ xoay người nói với cô gái kia: “Người nói với Cửu Cửu, ta đi ra ngoài một chút, bảo bọn họ có việc gì thì đến Huỳnh huynh tìm ta.” Nói xong, vỗ mông cô nàng, cô nàng nghiêng đầu nhìn ta từ trên xuống dưới đánh giá, sau đó hừ một cái, xoay người đi.

Bá chủ dẫn ta vào một quán cafe, tiệm này không lớn lắm, chủ quán là một phụ nữ cỡ chừng 30 tuổi, Bá chủ gọi nàng là Huỳnh huynh.

Ta cùng Bá chủ bước vào ngồi xuống không nói gì, ta suy nghĩ không biết phải mở miệng thế nào, còn hắn đại khái là chờ ta nói trước.

Bá chủ cùng ta là bạn hồi sơ trung, bắt quá hắn lớn hơn ta nhiều, bởi vì bộ dạng hắn trưởng thành tốt, nữ sinh theo đuổi hắn rất nhiều, người không vừa mắt hắn cũng rất nhiều, hắn không quậy ở đây, thì cũng đánh phá ở kia, chẳng chịu học hành gì, ở lại vài năm, cuối cùng học chung lớp với chúng ta. Mà ta cũng thích đánh nhau, lại hay ăn hiếp người. Bất đồng là ta học khá, hồi thi vào sơ trung thành tích của ta đứng thứ năm toàn trường. Cuối cùng là vì ta hay ăn hiếp bạn ngồi cùng bàn, nên thầy giáo hết cách với ta, liền an bài Bá chủ và ta ngồi chung bàn. Ngày đầu tiên hai chúng ta bởi vì buồn chán quá tranh đoạt diện tích bàn ghế mà đánh nhau, bởi vì kinh nghiệm hành nghề du dương của hắn lâu năm hơn, đấu so với ta cũng cao hơn, mà khi đó có rất ít người có thể hạ chông vó được ta nên thời điểm ấy ta thấy phục hắn lắm.

Sau đó chúng ta thành bạn thân, ngoài ra còn cùng những người thích ầm đá trong khối tụ tập, đánh nhau gây sự, còn ở bên ngoài cướp uy danh cùng tiền bạc, lúc đó chúng ta hoàn toàn không cảm thấy đây là chuyện xấu như thế nào.

Lúc ấy [Cổ hoặc tử*] đang được lưu hành, đám nhóc con bọn ta hoàn toàn bị cảm giác đó mê luyến, còn mua dao gọt dưa hấu giả làm khảm dao*, 10 đứa chúng ta sắp xếp thứ tự, tự xưng “Thập lang”, Hiển nhiên Bá chủ là lão đại của chúng ta, chúng ta đều gọi hắn Bư ca. Bởi vì quen gọi hắn là Bư ca, thành ra cuối cùng tên thật hắn là gì ta cũng chẳng nhớ nữa.

*Người trong giang hồ: Phim XHD của hồng kong. Muốn biết thêm tra Gogô

*Khảm đao: Dao bầu, coi trog mí phim XHD là biết, bự bự dài dài...

Thầy giáo nhiều lần đến tìm ta, bảo ta đừng giao du với bọn Bá chủ, lúc đó ta đang đảm đương vai trò ủy viên ban tuyên truyền vì khả năng vẽ vời tốt của mình. Mà ban cán sự lúc nào cũng ra ngoài đánh đám thì, thầy giáo cảm thấy vậy rất mất mặt, nhưng bởi ta vẽ rất khá, lại làm tốt phận sự, cho nên thầy không muốn đuổi ta khỏi ban.

Có một lần tại đại hội thể dục thể thao, Bá chủ thần bí bảo chúng ta tới nhà hắn, nói có thứ tốt để xem. Đại hội thể dục thể thao ai cũng bận, thầy giáo cũng không rảnh ngó ai với ai. Vì vậy chúng ta liền trốn đi, tới nhà Bá chủ.

Hắn cầm ra một băng video màu vàng, nói là của ba hắn giấu trong nhà, trong lúc vô ý phát hiện được. Hình ảnh cùng nội dung trong đó chúng ta chưa từng xem qua, đối với đám oắc con mới phát dục như chúng ta là quá đổi kích thích, chúng ta vừa xem vừa trợn mắt há hốc mồm.

Bá chủ tiến lại ôm lấy ta, ở trên người ta sờ loạn, trong lòng ta có chút ngứa ngáy, liền cùng hắn ôm ấp, vừa sờ vừa thở hồng hộc, bất quá cũng chỉ sờ qua sờ lại mà thôi. Lúc ấy chúng ta cũng không có bất kì thứ tình cảm hỗn tạp gì, chỉ thuần túy an ủi, trẻ con sơ trung, đối với sự tò mò khát phái cũng e ngại, cho dù là Bá chủ thay bồ như thay áo, cũng chỉ phát triển đến kiss là cùng.

Khi về tới nhà, nghĩ lại ta mới cảm thấy việc chúng ta làm thật ghê tởm. mà sau khi đại hội thể dục thể thao kết thúc, thầy giáo lại đổi chỗ ngồi, cho ta với lớp trưởng ngồi cùng bàn, ta biết thầy giáo không muốn bỏ rơi ta. Ta bắt đầu cố ý bất hòa với bọn Bá chủ, thân cận với lớp trưởng hơn. Làm lớp trưởng vì ta mà đánh nhau với bọn họ. Cũng vì thế mà ta và họ cãi một trận to, vài ngày liền không nói chuyện.

Cũng bởi vì cãi nhau, chiều thứ tư bọn họ đánh nhau, không có gọi ta, ta có nhìn thấy bọn họ cầm dao, nhưng ta không hỏi. Tối chủ nhật lúc đang ăn cơm với bà nội, ông cậu làm cảnh sát cho ta biết, vừa bắt vài học sinh trường ta, bởi vì đánh hai học sinh trường khác trọng thương, người nhà gọi cảnh sát, sau hai ngày tra án, thì biết kẻ cầm đầu chính là Lý vĩ.

Sau Bá chủ với một đứa cùng trường bị đưa vào trường nghề, những người khác đều được lưu lại trường chờ xem xét xử phạt. Mà ta lại bị thầy giáo cử tham gia đoàn, trở thành cán bộ đoàn, từ đó về sau cắt đứt hoàn toàn quan hệ với bọn họ.

“Người không phải tới vì cái nhẫn sao? Ngồi đó nghĩ ngợi cả buổi làm gì?” Bá chủ mở miệng trước.

“Ân, có thể trả lại cho Đậu đậu không?” Ta thực thành nói.

“Dạ bảo người đến?” Bá chủ khinh thường hỏi.

“Không có, tự ta muốn tới, Bưu ca, kỳ thật Đậu đậu đối với người rất thật tâm, mới có thể tin tưởng người như vậy, hơn nữa, nhẫn kia cũng không đáng giá.” Ta cố ý gọi hắn Bưu ca, hy vọng hắn có thể nhớ tình bạn cũ mà đem đồ trả lại, tuy rằng việc hắn làm thật khiến ta kinh thường, bất quá mục đích hiện tại là lấy chiếc nhẫn về.

“Ha ha, đã lâu không có ai gọi ta như vậy, Mặc mặc, người biết không, năm đó khi rời khỏi trường nghề, ngày nào ta cũng bị cha ta mắng chửi, cũng không trường học nào chịu nhận ta, không tìm được việc gì làm, thật sự rất thảm. Đâu giống người, sinh viên a.” Bá chủ nhìn ta, nhưng ánh mắt xa xăm, “Chiếc nhẫn kia, Đã lấy đi sao dễ dàng trả lại? Ta chính là chán ghét Dạ, bộ dạng tự cho là đúng, vốn ta cũng không xem cái nhẫn ấy ra gì, bất quá nếu nó khiến Dạ khó chịu, ta càng muốn lấy.”

“Người chán ghét Dạ, cũng đâu nhất thiết phải đối với một cô gái như vậy, Đậu đậu là vô tội.”

“Cái gì mà vô tội, ai bảo cô ta là chị gái của Dạ?” Bá chủ thu hồi ánh mắt, trừng mắt nhìn ta, “Quan hệ của các người như thế nào mà lại ra mặt giúp y?” Bá chủ nhìn dấu hôn ngân trên cổ ta, “Người bị y thượng?”

“Không có!” Ta vội vàng nói, “Bưu ca, nếu người thật sự cần tiền như người nói, ta có thể giúp người gom góp, nhẫn kia, tặng cho ta được không?”

“Dựa vào cái gì tặng cho người, người cũng không phải đàn bà của ta.” Bá chủ nóng nảy quát, “Lúc trước bạn bè đến thăm ta, cũng không thấy mặt người, ta đây chẳng cần đám đó đến thăm viếng, nhưng lại muốn được gặp người, tốn công ta xem người là anh em, người ở đâu? Hắn là người không muốn vứt bỏ tất cả để làm bạn với một đứa như ta?”

“Không phải.” Ta không có cách nào khác giải thích.

“A ~ coi như xong, ta cũng không trách người, cũng là chuyện thường tình thôi.” Giọng nói của hắn mềm lại, “Cho người cũng được, nhưng ta không muốn làm chuyện lỗ vốn, người lấy cái gì để đổi?”

“Người muốn cái gì?”

“Người.” Bá chủ đặt tay trên đùi ta, “Để ta thượng người một lần, ta liền cho người.”

“Không có khả năng.” Ta nghĩ cũng không nghĩ liền cự tuyệt, tâm ta cũng không tốt như vậy, hy sinh đến bước này a.

“Thật không?” Bá chủ lấy chiếc nhẫn trong túi ra, dùng 2 ngón tay ấn mạnh, nhẫn bị bóp dẹp, hắn lại đem nhẫn giật ra, chiếc nhẫn vàng gãy thành hai nửa. “Trả lại người.” Hắn đem nhẫn ném lên bàn trà.

Ta cầm lấy hai phần chiếc nhẫn, siết chặt trong lòng bàn tay, toàn thân phát run lên. Ta đứng dậy tính rời đi, thì bị bá chủ cầm tay.

“Con mẹ nó, cái gì cũng đều của Dạ, ta hôm nay sẽ có người.” Bá chủ đem ta kéo lại ghế sofa, một tay bắt lấy cổ tay ta, tay kia kéo thắt lưng ta. Mà ta cũng không phải nữ nhi yếu đuối, liền rút mạnh tay đẩy hắn rồi rời đi. Khi đứng trước cửa, thời điểm lại bị hắn bắt lấy, ta một cước đá tới, nhưng bị hắn tránh được. Hắn ở má trái cho ta một đấm, ta cũng không khách khí đáp lễ hắn một quyền, hắn lui về phía sau hai bước, ta nhân cơ hội chạy ngay ra ngoài. Ngoắc một chiếc taxi, đi xa rồi, ta mới nhẹ nhàng thở ra.

Ta mở tay, trong lòng bàn tay bị mảnh gãy của nhẫn làm trầy, máu dính trên chiếc nhẫn trắng đục, khiến trong lòng khó chịu, chiếc nhẫn Đậu đậu quý như vậy bị gãy làm hai, phải làm sao trả lại cho nàng đây.

17. Chương 17

Trở lại nhà Dạ, Đậu đậu cùng Thiên Thiên đều ở đó, bất giác ta tự hỏi không biết có nên lấy cái nhẫn ra không. Tâm tình Đậu đậu xem chừng không tệ, ta không biết có phải nàng đang giả bộ vui vẻ hay không nữa.

“Momo người tới rồi, đã lâu không gặp, nhớ ta không?” Đậu đậu nhảy ra trước mặt ta cọt nhả hỏi.

Ta còn chưa kịp trả lời, Dạ liền chạy tới đem ta giữ chặt, “Người đã đi đâu, sao không mở di động, người muốn dọa chết ta sao?”

“Đi học a, sợ giáo sư mắng không dám mở di động.” Ta cũng không muốn nói dối, nhưng là ta phải tự cho bản thân thời gian để nghĩ xem phải nói thế nào, làm sao để trả lại chiếc nhẫn.

“Momo, ta cũng không muốn nói người a, bắt điện thoại một tí cũng sợ bị phát hiện sao?” Thiên Thiên nói.

Đậu đậu thu lại nụ cười, nghiêm chỉnh nói với ta, “Momo, mấy ngày nay ta suy nghĩ rất nhiều, ta thật ngốc, bị Bá chủ lừa ta thật sự rất thương tâm, bất quá ta sẽ không vì việc này mà mất đi tinh thần, đây không phải phong cách của Đậu đậu ta. Kỳ thật nhẫn kia với ta mà nói, chỉ là một loại an ủi, cái gì nên buông thì phải buông, đúng không?”

“Đúng vậy. Người có thể nghĩ như vậy là tốt rồi.” Ta trong lòng bội phục Đậu đậu, đúng là một cô gái kiên cường.

“Vậy nên các người cũng đừng lo chuyện lấy lại chiếc nhẫn kia nữa, cũng không cần đi tìm Bá chủ được chứ? Cái gì qua thì để nó qua đi. Momo, ta không làm thông được tên Dạ ngốc nghếch kia, người giúp ta nói với y đi.” Đậu đậu bắt đầu dĩ nhiên vai.

“Ta không ngốc! Đậu đậu, người có thể thông suốt thì tốt rồi, bất quá như vậy thì dễ dàng cho Bá chủ quá.”

“Ta nói người ngốc người còn không thừa nhận, việc này là ta tự nguyện, hắn cũng không ép ta, bị gạt là ta tự chịu. Ta cũng không hy vọng các người vì ta mà xảy ra chuyện gì, cảm giác đó so với hiện tại còn hơn gấp 100 lần, biết không?” Đậu đậu nói xong bỗng nhiên lại đổi sang bộ mặt cọt nhả, cười nói, “Coi như ta gọi trai bao đi, bá chủ ngoại hình cũng đâu có tệ, hàng tốt hàng tốt a. Ha ha”

Dạ chịu thua Đậu đậu, bày bộ dạng ta mặc kệ người.

“Đậu đậu, cái này, thật có lỗi.” Ta vươn tay, trong lòng bàn tay là cái nhẫn bị gãy.

Đậu đậu ngậy ra một lúc, sau đó cầm lên, “Momo, cảm ơn người.” Nàng cầm nhẫn đi đến cửa sổ, dùng sức ném ra ngoài, ta cũng cảm thấy thoải mái rất nhiều.

Dạ sờ mặt của ta, “Mặt người là bị hấn đánh?”

“Đúng vậy, bất quá ta cũng đánh hấn, bộ ăn hiếp ta dễ lắm sao?” Ta đem móng vuốt của Dạ đang trên mặt kéo xuống.

“Ta lo lắng cho người a.” Móng vuốt y lại với trở lên.

“Sợ cái gì, hấn cũng đâu dám giết ta.” Ta vặn lại.

“Ta sợ hấn đem người ăn mất.”

“Người cho là ai cũng giống người?” Ta không định đem chuyện Bá chủ làm với ta nói với Dạ, mắc công lại sinh thêm chuyện khác. Kết quả quay đầu lại thấy Đậu Đậu cùng Thiên thiên đang đứng kế bên hóng lỗ tai cười gian.

“Khụ.....” Ta cảm thấy có chút xấu hổ, muốn chạy biến đi, “Ta về ký túc xá trước, buổi chiều không có tiết, nhưng tiết buổi tối phải đi điểm danh, ông thầy này có chút biến thái nên không đi không được.”

“Ta đưa người đi.” Dạ nói xong quay đi vào phòng thay đồ.

Ta giữ chặt y: “Người đi làm chi? Đưa cái gì mà đưa, ban ngày ban mặt.”

“Người ta lo lắng người a ~” Đậu đậu ở một bên cực kỳ buồn nôn nói.

“Không cần lo lắng tình yêu à, hiện tại là ban ngày ban mặt, chẳng ai dám ăn hiếp ta đâu~” Tên tiểu tiện nhân Thiên Thiên ở kế bên Đậu đậu mở miệng phối hợp.

“Người ta là không muốn rời xa người, tách ra dù chỉ một giây đối với người ta mà nói chính là dày vò a ~” Đậu đậu bày ra bộ dạng dựa dẫm rất đổi buồn nôn.

“Còn ở đây chắc ta ói chết mất, ta thấy ta nên về trường là tốt nhất, gặp sau nha Thiên thiên, Đậu đậu.” Ta chạy nhanh ra mở cửa, thật sự chịu không nổi hai người bọn họ.

“Dạ! Mau đuổi theo!” Đậu đậu thét lên một tiếng chói tai. Ta không nói gì, đứng ở ngoài cửa chờ Dạ ra.

“A, người đang đợi ta?” Dạ bước ra thấy ta đứng ở cửa có chút hoảng.

“Vô nghĩa, xem bộ dạng dù có thể nào cũng muốn đưa ta về của người, thì ta chạy mà làm gì, ta cũng không phải nữ sinh rụt rè nhút nhát.” Ta bắt đầu dĩ nói.

Dạ cùng ta đi ăn trưa, sau đó đưa ta về ký túc xá, Dạ cũng không có ý muốn rời đi, bảo muốn theo ta vào lớp học, mấy giáo sư dạy tiết Văn hóa có rất nhiều lớp, mà hệ nào cũng có, chẳng ai biết ai, chủ yếu là điểm danh thôi, cho nên có thêm một Dạ cũng không quan trọng.

“Quan hệ của Dạ với Mặc mặc cũng tốt thật.” Lão Tứ nói.

“Thuần khiết lão Tứ.....” Lão Tam lắc lắc đầu. Lão Tứ hỏi lão Tam có ý gì, thì lão Tam lại lắc lắc đầu nói, “Hỏi bà xã người đi.”

“Hoa khôi hấn cũng là đàn ông a, người không mở miệng cũng không ai nói người cầm điếu đầu.” Ta quay đầu lại nói với lão Tam.

Lão Tam nhún vai, lão Tứ vẽ mặt mù mịt.

Tiết buổi tối là văn học cổ, giáo sư là một người trên 40 tuổi, hấn nói chuyện có chút ẻo lả, mà lại hay dùng kiểu Lan hoa chỉ để viết bằng. Chưa kể hấn lớn lên xấu, thật sự rất không đẹp mắt, không phải chúng ta trông mặt mà bắt hình dong, chính là bản thân đã xấu, còn đi lấy ngoại hình của người khác ra chê cười. Các bạn trong lớp xem chừng cũng nghĩ giống như bọn ta, nói miết nói miết thành quen a.

*Lan hoa chỉ: Mường tượng tới bàn tay đĩa phật ấy. 2 ngón cái + ngón trỏ cầm phần, 3 ngón còn lại cong cong)

Hắn lên lớp vừa nói vừa hát vừa nhảy, cứ như chạy show, làm cho tiết học cứ y như màn độc diễn, tiếc là trong mắt bọn ta nhiều lắm cũng chỉ có thể xem là coi xiếc thú mà thôi.

Ta cùng Dạ ngồi ở dãy cuối, cũng không có nhiều người chú ý tới y, sinh viên trường ta ngoại trừ việc của bản thân cùng vài việc vụn vặt ra, những thứ khác đều không hứng thú.

Giáo sư ở trên bảng nói gì đó, chúng ta cũng không nghe rõ, bỗng nhiên có một câu truyền vào lỗ tai ta.

“Lúc trước ta dạy ở lớp kia, có một nam sinh, trông y như con gái, vừa nhìn là biết ngay đồng tính luyến ái.” Người nào đó biểu tình khinh thường nói.

“Hừ. Hắn nói người khác như thế mà không cảm thấy xấu hổ sao.” Ta đối với da mặt dày của người nào đó có phần không nói nên lời.

“Ai, ‘Phụ nữ’, luôn ghen tị với ngoại hình của người khác.” Dạ lặng lẽ nói.

“Ta muốn ói.” Phụ nữ ư, làm ta sợ muốn chết a.

“Có em bé?” Dạ vụng trộm đưa tay qua sờ bụng ta, bị ta mở miệng xỉ vả nhéo cho một cái.

Thật vất vả mới chờ tới cuối tiết, quả nhiên lại điểm danh, bình thường các giáo sư khác điểm danh đầu giờ, chỉ có hắn là học xong mới điểm, sợ người khác học nữa chừng rồi chuồn mất.

Phi ngư ở cửa len lén ngó vào, thấy bộ mặt đưa đám của bọn ta mà cười trộm.

Bên cạnh sân bóng rổ dưới ký túc xá có một quán nước, bên ngoài bày rất nhiều bàn, Cả đám chúng ta tới tìm một bàn ngồi nói chuyện phiếm.

“Phỉ phỉ, vừa rồi ta nói quan hệ của Dạ cùng Mặc mặc rất tốt, lão Tam đã nói ta thuần khiết, là có ý tứ gì?” Lão Tứ còn nhớ tới việc này.

“VẬY Ạ??” Phi ngư thực hưng phấn nhìn ta cùng Dạ, “Bạn học Dạ à, thành thật sẽ được khoan hồng, người có phải đã đem bạn học Momo đáng yêu nhà chúng ta giữ trong tay rồi không?”

“Không có, tiếc là làm cho người thất vọng rồi.” Ta giành nói trước.

“Đúng vậy, Mặc mặc cùng Dạ sao có quan hệ đó được. Mặc mặc cũng không phải lão Tam, thích nam nhân.”

“Quý ~ người biết cái P gì!” Lão Tam cắt lời lão Tứ, nói với Phi ngư, “Phi ngư, trọng điểm trọng điểm.” Lão Tam ra hiệu chỉ chỉ vào cổ mình.

“Ác ha ha ha ha.....” Phi ngư phát ra tiếng cười khùng bổ.“Nguyên lai là màu đỏ tím. Không thừa nhận quan hệ, tự mình bơi móc cũng là lạc thú. Đúng rồi, gần đây Đậu đậu vì sao mà không kiếm ta a, dạo này nàng bị gì à?” Bởi vì Phi ngư không cùng chúng ta chơi Thiên đường 2, cho nên không biết chuyện Đậu đậu, chúng ta cũng cố ý che giấu.

“Bạn việc, qua vài ngày sẽ rảnh, lúc ấy sẽ chạy tới chơi.” Dạ nói.

“Tốt tốt, Khi nào gặp Đậu đậu nhớ nói ta rất nhớ nàng nha.”

Ký túc xá sắp đóng cửa, quán nước cũng muốn dọn dẹp, ta định về ký túc xá, Dạ lại muốn ta đi qua nhà y ngủ. Do dự sợ người khác nhìn thấy náo nhiệt, cuối cùng bất đắc dĩ đành đem Dạ về ký túc xá. Giờ ta mới phát hiện nguyên lai Dạ có bệnh thích đeo bám nha.

18. Chương 18

Cuối tuần mọi người hẹn nhau đi chơi, kết quả một lần nữa chúng ta lại bị Đậu đậu cùng Phi ngư dắt tới quán Gay bar kia.

Hôm nay không biết ở đây chúc mừng ngày hội gì, mà trong quán bar có tổ chức hoạt động, có biểu diễn, may mà chúng ta đến sớm, vẫn còn chỗ, những người sau đến chỉ có thể kê thêm bàn, so ra kém thoải mái hơn chúng ta rất nhiều.

Tiết mục đầu tiên là biểu diễn thời trang, một ít 0 hóa trang thành con gái đi lại biểu diễn trên sàn, vừa nhìn liền biết là gay, khung xương khá lớn, đường cong cũng có vẻ thô, nhưng nếu nhìn sơ qua thì cũng giống con gái, trông cũng không tới nỗi, họ vừa đi vừa gửi những cái hôn gió dưới khán đài, làm phía dưới từng đợt xôn xao, ồn ào không thôi.

Sau đó còn có mấy tiết mục khác, tiểu phẩm gì đó, 2 nhóc 0 giả làm một đôi gái quê, lần đầu tiên lên thành thị, biểu diễn khoa trương đến buồn cười, trong đó một người giả giọng nữ, một người dùng giọng thật của bản thân, bắt quá hần rất bảnh, rất có nét, nhưng vì ăn mặc trang phục phụ nữ, làm cho ta cảm thấy hần cùng giọng nói kia thật chẳng ăn ý.

Ta buồn cười nhìn bọn họ biểu diễn, không phát hiện Dạ cách ta càng ngày càng gần, cánh tay còn đặt trên vai ta, đem ta ôm vào lòng, ta không đẩy y ra, dù sao lực chú ý của mọi người đều hướng về sân khấu, không có người để ý đến bọn ta.

Ta thả lỏng thân thể, khẽ tựa vào Dạ, bên tai còn có thể nghe được mạch đập nơi cổ y. Dạ cúi đầu, hôn phớt lên môi ta một cái, ta liền ở trên đùi y thụ cho một quyền.

Xem xong tiết mục chúng ta liền chuyển qua ăn nhậu cùng nói chuyện nhảm, ta bị bọn họ nhồi không ít rượu, ngồi thì không sao, chứ đứng lên một cái liền thấy hoa hết mặt mày. Ta sợ bọn họ cười, làm bộ không có việc gì, rồi chạy vào WC ới.

Nôn xong vẫn thấy choáng váng, WC quán bar không lớn, thời điểm ta đi ra không cẩn thận đụng phải người.

“A, thực xin lỗi.” Ta cuống quýt giải thích, lại phát hiện bản thân đã đụng vào ông thầy Lan hoa chỉ dạy môn văn học cổ. Hần nhìn ta, dường như cảm thấy ta nhìn quen mắt, ta thật không biết có nên chào hần hay giả vờ như không biết, trong đầu cứ quay mòng mòng, sinh viên hần dạy nhiều như vậy hần sẽ không nhớ ra ta, vẫn là giả vờ không biết thì tốt hơn.

Ta xoay người muốn rời đi, lại nghe được hần ở phía sau nói: “Mĩ viện?” Ta làm bộ cái gì cũng không nghe bước ra khỏi cửa, trở lại chỗ ngồi, trong lòng tự nói lần tới vào tiết hần phải chui tuốt bàn cuối ngồi, miễn bị hần phát hiện ra.

*Mĩ viện này ko phải thẩm mỹ viện nha, Mui đoá nó ý là tên đường or là tên trường của e Momo.

Mà ông giáo sư văn học cổ này, ta nhớ rõ hần đã có vợ có con, mà con hần cũng đã học tới trung học, tuy rằng cách nói chuyện của hần có hơi đàn bà, nhưng ta không nghĩ hần lại là gay.

Hiện tại quan hệ của ta và Dạ là gì, ta cũng không rõ, ta không nghĩ bản thân mình là gay hay vô tình bị biến thành gay, ta chỉ cảm thấy rất thích Dạ, cùng y ở chung một chỗ rất thoải mái, nhưng còn về tình nhân gì đó thì hiện tại chưa phải, tình cảm đối với Dạ hần đã vượt qua tình bạn nhưng còn chưa phải là yêu. Tuy ta có thể cùng y hôn môi âu yếm, nhưng nếu phải đi tới bước cuối cùng thì, ta còn chưa tưởng tượng ra, tâm lý có phần không tiếp nhận được.

Từ quán bar đi ra vẫn chưa tới 1 giờ đêm, nhưng bởi vì chịu không nổi ánh mắt của ông giáo sư văn học cổ, ta sớm đã kéo cả đám chuẩn mất. Bởi vì còn sớm, lại không thể quay về trường, cả đám bỏ ra quán net, cảm giác đã lâu rồi không online.

Bởi vì là cuối tuần, nên người lên mạng không ít, quạ đen cũng có ở đó, hần nói bởi vì chúng ta vài ngày không lên, hần cùng ca vũ trong đội phải ra ngoài tìm đội ngũ tạm thời, lập được 1 đội phải tốn rất nhiều thời gian, còn nói một ít chuyện xảy ra khi chúng ta không có mặt.

Bá V chủ gửi thông báo nói trở về tiếp tục chơi, cùng Hoàng tộc đánh nhau túi bụi, mỗi ngày gặp mặt chém giết không nói, còn phải cấp cao trong bang đi giết đối thủ, hồng danh cũng không sợ, rút cái gì liền được Bá V chủ cấp lại. Trong nhất thời khiến lòng người hoảng sợ, song phương đều có không ít những cấp thấp không cách nào tăng cấp được, lựa chọn rời khỏi liên minh. Hoàng tộc Truy mệnh vì bận việc.. cùng Bá chủ tranh cao thấp, trên cơ bản là không có thời gian tìm liên minh chúng ta gây phiền phức, vì thế những

thành viên trong liên minh của chúng tôi lại có thể luyện cấp 1 cách an toàn. Bá V chủ còn làm sáng tỏ chuyện hắc cùng Đậu đậu chỉ là hiểu lầm, hy vọng mọi người bỏ qua.

Bởi vì trước kia lúc còn chưa có chuyện âm ĩ có add friend Bá chủ, cho nên khi ta login được một lúc thì hắc Pm: [Mặc mặc, người đến rồi.]

Ta ở trong liên minh cùng quạ đen nói chuyện phiếm, không có hồi âm, hơn nữa ngày hắc lại Pm ta, ta mới đáp lại một câu: [Có chuyện gì?]

[Ta muốn cùng Đậu đậu giải thích, trả tiền lại cho nàng ấy.]

[Vậy người tìm Đậu đậu a, nói cái này với ta làm gì.]

[Đậu đậu đem ta vào sổ đen, ta không Pm được, ta gọi điện nàng cũng không nghe, người giúp ta nói với nàng một tiếng.]

[Chúng ta đã muốn đã quên chuyện này rồi, người hiện tại lại muốn làm gì?] Ta một bên đánh chữ, một bên đem những lời của Bá chủ nói cho Đậu đậu. Đậu đậu trực tiếp nói, “Bảo hắc đi chết đi, ta không muốn nhìn đến hắc.”

[Đậu đậu nói không muốn gặp người, coi như đó là % lợi nhuận của người đi.] Ta hướng Bá chủ nói.

[Ta không hy vọng xa vời sẽ được Đậu đậu tha thứ, ta chỉ thấy hối hận, bằng không ta đi tìm người, các người ở Hồng thụ lâm bên cạnh Mĩ viện à?]

Ta hoảng sợ, bá chủ đang có ý tứ gì đây, Bá chủ đã không phải Bưu ca của trước đây nữa, sự đơn thuần lúc trước đã không còn, hắc hiện tại làm cho ta cảm thấy sợ hãi. Nếu nói, bản thân lúc trước còn hoài niệm khoảng thời gian ở cùng hắc, lúc đó rời đi có chút không đành lòng, thì ở thời điểm hắc đem hắc Đậu đậu bẻ gãy trước mặt ta, kéo ta tới ghế sofa, rất nhiều thứ đã tan tành rồi.

[Không cần, người đừng tới tìm chúng ta, chúng ta không muốn gặp người.] Ta từ chối hắc, nhưng enter xong mới thấy hệ thống gửi thông báo [Đối phương đã không còn trên mạng.] không biết hắc có thật sự đến tìm chúng ta hay không, đáng tiếc hiện tại chúng ta thật sự không ở Hồng thụ lâm, chúng ta ở tiệm net bên cạnh quán bar a.

“Mặc mặc, mấy ngày tới người đừng ra net, bằng không ta đổi tiệm net đi.” Dạ lo lắng nhìn ta.

“Để làm gì? Người sợ Bá chủ tìm ta gây phiền toái sao? Bản lĩnh cỡ ta người còn lo sao? Hơn nữa, cũng không nhìn xem Mĩ viện là địa bàn của ai.” Ta khinh bỉ nhìn Dạ.

“Cẩn thận một chút, ta sắp tới đi công tác vài ngày, thời gian ở bên cạnh người ít hơn nhiều, ta cũng không thể bỏ bê công việc được, mỗi lần đi là phải đi tỉnh này tỉnh nọ, gần nhất thì cũng là ngoại thành, ta thật sự lo lắng cho người.”

“Người đừng có như má ta được không, ta là đàn ông con trai, không cần người bảo hộ.” Ta có điểm mất hứng, ánh mắt Dạ khi nghe ta nói không cần y bảo hộ có chút bi thương.

Chúng ta lại tiếp tục chơi, người vui vẻ nhất tối nay hắc là Hoa khôi, tuy rằng bình thường hắc cùng lão Tam cũng hay gọi điện thoại nói chuyện qua lại, nhưng là hai người cùng nhau ở trong game chơi thì có cảm giác ở bên cạnh nhau hơn.

Hoa khôi tuổi không lớn, vừa mới qua 18 tuổi, đang học cấp 3, nghe chúng ta nói lão Tam là kẻ chuyên hủy hoại mầm non của đất nước. Hoa khôi lập tức muốn thi vào trường cao đẳng, một lòng muốn học chung một trường với chúng ta, cũng đã nói với người nhà. Điều kiện trong nhà hắc cũng tốt, hơn nữa gia đình có vẻ khá tôn trọng lựa chọn của hắc. Cho nên nếu đã quyết định, hắc không tới vài ngày hắc sẽ đến trường học phụ cận để học bổ túc.

Trường học chúng ta thi cơ bản dựa trên chuyên ngành, yêu cầu với môn văn hóa tương đối thấp, chỉ cần tập trung hết vào vẽ vời, là ổn cả. Nếu trước cuộc thi học thêm lớp vẽ tăng cường, hắc sẽ không có vấn đề gì lớn. Lão Tam đối với chuyện Hoa khôi sắp tới đây, có phần vừa mong chờ vừa lo sợ.

Điều khiển ta không ngờ là, vị giáo chủ Hoàng tộc, Khả ái đào tử Pm ta: [Có đó không?]

[C6.]

[Các người còn chơi không?]

[Còn a, mấy hôm trước có chút việc, hiện tại ổn rồi.]

[Đậu đậu có chuyện? Ổn thỏa là tốt rồi!] Đào tử nói thẳng dự định của mình, [Ta định thiết lập kết minh, các người tham gia không?]

[Thật là lợi hại, Liên minh của người cấp 4 rồi à.] Ta cảm khái thực lực của Đào tử.

[Vô nghĩa, không phải cấp 4 thì làm sao thiết lập kết minh, tham gia hay không tham gia?] Đào tử tính tình quả thật nóng nảy.

Ta đang muốn đáp lời, bỗng nhiên nhớ tới, Đào tử không phải cùng Hoàng tộc kết minh sao? Như thế nào lại tự mình mình thiết lập kết minh, mà lại tìm chúng ta nữa chứ. Chúng ta cùng Hoàng tộc là đối địch a, [Tham gia, các người cùng Hoàng tộc chia cách rồi?]

[Ừ, các người ở đâu? Ta tới tìm Minh chủ các người.] Đào tử không trả lời vấn đề của ta chỉ nói muốn tới tìm chúng ta.

Làm cho ta giật mình là, Liên minh Đào tử thiết lập kết minh tên là [Mặc sát], Đào tử đại khái đoán được ta sẽ cảm thấy kỳ quái, liền nói với ta, “Tên thật của ta là Mặc, không có liên quan gì với tên của người cả.”

Ta vã mồ hôi hột, tên Đào tử này nói chuyện thật thẳng thắn, ta đối với hắn nói “Khéo thật, tên thật của ta cũng vậy.”

“Ừ, cùng nhau cố gắng, hoan nghênh các người” Đào tử tại kênh kết minh nói với chúng ta.

19. Chương 19

Ta sờ dĩ cảm khái thực lực Đào tử, là vì hiện tại trong hệ thống chỉ có Hoàng tộc là liên minh cấp 4, để thăng lên cấp 4 phải làm một nhiệm vụ vô cùng phức tạp, cần nhiều thành viên kết hợp, công cụ thăng cấp cũng rất khó đánh. Trong đó còn có một phần rất biến thái, Npc hỏi người có hay không vì mình chủ mà chết, nếu người trả lời có, lập tức liền mất mạng.

Trong liên minh của Đào tử, không có nhiều người lắm, được cái nhóm người này so với chúng ta có vẻ mạnh, thoát nhìn ra đáng hơn, Đào tử nói trước mắt nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta là luyện cấp, thừa dịp Bá V chủ cùng Hoàng tộc Truy mệnh lo đánh nhau mà đem cấp bậc của bản thân luyện cho cao một chút.

Trên BBS có một người tự xưng là nguyên lão của Hoàng tộc viết một bài về Đào tử, nội dung chủ yếu là nói: Đào tử vong ân phụ nghĩa, của bà xã của Hoàng tộc Truy mệnh, lúc trước Truy mệnh như thế nào như thế nào giúp đỡ Đào tử, vì Đào tử như thế nào thế nào, nhưng Đào tử lại không thêm bận tâm tới tình cảm anh em này, lại đi của chị dâu. Kết quả Truy mệnh tức giận, đem liên minh của Đào tử đá khỏi kết minh.

Bất quá Truy mệnh ở dưới comment một câu, [Sự tình không như mọi người nghĩ đâu, là Đào tử muốn rút khỏi kết minh, Đào tử chính mình lựa chọn, hy vọng các bạn bè quen biết ta không cần làm khó Đào tử.]

Bá chủ cũng vào comment, [Đào tử làm tốt lắm, rời khỏi kết minh rác rưởi của Hoàng tộc đúng là lựa chọn sáng suốt, ta bảo hộ người.] Đào tử comment sau bài của Bá chủ: [Bá chủ người ít nói nhảm đi, ta cần quái gì sự bảo hộ của người. Lăn xa ra một chút.]

Lần đầu tiên ta nhìn thấy Khả ái đào tử còn nghĩ, vì cái gì một thằng đàn ông con trai mà lại đi đặt cái danh đáng yêu như vậy, cảm giác cái danh này rất có thể đại biểu cho tính cách của một người. Nhưng là sau khi biết hắn rồi, lại cảm thấy hắn rất lạnh lùng, hơn nữa còn rất táo bạo, nói chuyện khá thẳng thắn.

Ta rốt cục nhìn không được Pm hắn: [Đào tử, Danh trong game này là tự người đặt sao?]

[Không phải.]

[.....] đối với câu trả lời ngắn gọn của Đào tử, làm ta không biết phải nói gì tiếp.

[Chi vậy?]

[Không có gì, chính là cảm thấy tính cách của người không đáng yêu như thế, mà lại đặt danh là Khả ái đào tử.] ta cũng nói trắng ra.

[.....] Đào tử cũng phản lại, [uy ~ Cái tên này, nói chuyện cũng thẳng thắn vừa thôi, chạm tự ái a.]

[Ta vậy nhưng không có thẳng thắn bằng người.] Hắn thế mà lại đi nói ta.

[Ta cho người ấn tượng như vậy sao? Thật có lỗi, kỳ thật trước kia ta không phải như thế. A] Bộ đáng Đào tử dường như có tâm sự.

[Là vì người giúp người đặt Danh sao?] Trực giác của chòm sao Song Ngư.

[Người là thầy bói sao?] Xem như Đào tử thừa nhận sự suy đoán của ta.

[Ừm, là người trong game này?] Ta kỳ thật cũng không muốn hỏi chuyện riêng tư người ta, bắt quá tay đã đánh ra mấy dòng chữ.

[Hừ, sao người không trực tiếp hỏi ai cho lẹ.....]

[Chậc..... Ta không ý gì khác, đừng có tức giận a.]

[Cũng không có gì quan trọng, Người đặt danh cho ta là Truy mệnh, bọn ta vốn quen biết trước ngoài đời, là hắn bảo ta vào chơi, acc của ta là do hắn tạo, chức nghiệp cũng là hắn quyết định.]

[Bất quá giáo chủ người chơi cũng khá mà.] Lời ta nói là thật mà cũng thuận tiện chuyển hướng đề tài. Nói thật ra, kỳ thật ta cũng thấy quan hệ của Đào tử cùng Truy mệnh rất tốt, bất quá dù sao cũng là chuyện của người khác, tìm hiểu sâu quá không tốt.

[Ừ, phải, ta chơi cái gì cũng khá cả.] Đào tử một chút khiêm tốn cũng không có.

[Người đồng bác?] Ta nhớ rõ người đồng bác thích dùng “Phải” để trả lời những câu khẳng định.

[Ừ a, out đi ngu.8888] Ta chưa kịp nói thêm lời nào thì hệ thống thông báo hắn out.

Sau ngày chúng ta vào sống tạm ở liên minh của Đào tử, ở kết mình nói chuyện nhiều hơn, cũng từ từ quen được nhiều đồng bào hơn, vừa đánh quái vừa nói chuyện phiếm cũng xem như lạc thú a, rảnh rỗi chút còn có thể lên BBS xem chút tin tức.

Dạ ra ngoài công tác, đến một nơi không xa lắm, từ trường bọn ta ngồi xe chỉ mất 3,4 giờ. Đáng tiếc là họ không thể tự do tự tại lắm, còn ta có đi thăm y một lần, nhưng bởi vì ta say xe, cho nên có cho vàng cũng không định đi thêm lần nữa.

Ta mỗi ngày cùng vài tên trong kí túc xá lên mạng, Đào tử cùng ta quen thuộc dần, cảm giác hắn cũng không tới nỗi lãnh đạm vô tình như vậy, thời điểm chúng ta luyện cấp chán, thì chạy tới bờ biển ngồi nói chuyện phiếm. Hắn một lần nữa kể chuyện của Truy mệnh với ta.

Thời điểm Đào tử biết Truy mệnh, là ở trên một game khác, Truy mệnh có acc là Truy mệnh, còn Đào tử là một acc nữ danh Hắc đào thất, bạn bè đều gọi hắn tiểu Thất, chỉ có Truy mệnh gọi hắn là Đào tử, còn nói Đào tử là cô gái hắn thích nhất trong thế giới ảo. Đào tử thực không khách khí phá tan ảo tưởng của hắn, làm Truy mệnh bỏ không chơi game suốt 2 năm liền, qq cũng biến mất. Đến khi Thiên đường 2 ra mắt, Truy mệnh lại tìm Đào tử, hơn nữa còn tạo acc cho Đào tử, đó là một pháp sư nhân loại có danh là Khả ái đào tử.

Truy mệnh và bạn bè hắn đều lấy hai chữ Hoàng tộc đặt trước danh, chỉ có Đào tử không phải. Trên cơ bản Đào tử trở Giáo chủ chuyên dụng của mỗi Truy mệnh. Khi hoàng tộc thiết lập liên minh, Đào tử cũng tự tạo liên minh, gia nhập kết minh, để mở rộng thế lực Hoàng tộc. Mọi chuyện hết thấy đều thuận lợi, Hoàng tộc càng ngày càng mạnh, cho đến khi một cô gái có danh là Nhiệt độ không khí tham gia, thì mọi chuyện bắt đầu loạn hết, Không khí là Bạch pháp sư, mà bộ dáng nữ Bạch tinh linh, đều khiến phần lớn game thủ

nam ưa thích, vô hình đem lại cho người ta hảo cảm với nàng. Không khí lại thích cùng Đào tử ở một chỗ, có việc gì đều tìm Đào tử, bởi vì nàng là con gái, Đào tử cũng khó lòng cự tuyệt, cho nên thường giúp cô nàng đi làm nhiệm vụ. Sau đó Đào tử phát hiện, Không khí ở phương diện nào đó, rất giống hắn.

Chính vì vậy mà hành vi của Đào tử vô tình làm Không khí hiểu lầm, bản thân hắn cũng không phát giác, cho đến khi Không khí mở miệng thổ lộ. Đào tử là một người không giỏi an ủi người khác, cũng không biết vòng vo, cho nên, cự tuyệt thẳng thừng.

Cuối cùng Không khí trở thành bà xã Truy mệnh, sau đó không biết từ khi nào mà dấy lên, người trong kết minh bắt đầu đồn đãi Đào tử dụ dỗ Không khí. Đào tử nghĩ ai nói gì mặc kệ, Truy mệnh chắc sẽ không tin, nhưng là Truy mệnh lại tin, Đào tử cũng không thêm giải thích, rút khỏi kết minh.

Ta không an ủi, ta sẽ không, Đào tử cũng không cần, ta chỉ nói, thời gian sẽ chứng minh tất cả. Quả đào lại nói, không nhất định. Ta có thể nghe ra được cảm giác chua xót trong lời nói của hắn.

“Momo, vì cái gì chơi game lại phiền lòng như vậy.” Đào tử hỏi ta.

“Suy nghĩ nhiều quá trong lòng sẽ mệt mỏi.”

“Ta cảm thấy không cam tâm. Đã không có tính nhiệm, giải thích thì có được gì, ta out trước.” Đào tử nói xong liền logout mất, ngay cả chào cũng chẳng nói, ta thì đối với tác phong đó của hắn đã thành quen.

Thời gian cũng không còn sớm, mấy đứa bọn ta cũng trả máy về kí túc xá nghỉ ngơi, ra khỏi tiệm net lại thấy ngay người không muốn thấy.

“Mặc mặc, quả nhiên người ra tiệm net này chơi.” Bá chủ vẻ mặt bình thường hướng ta nói.

“Có chuyện gì?” Ta lãnh đạm hỏi.

“Ta có lời muốn nói cùng ngươi, ta muốn mời ngươi qua quán café bên đường nói chuyện chút.” Bá chủ lấy lòng nói.

“Quán cà phê? Đẹp đi, ta không có hứng thú.” Ta lờ lảo Tam rời đi. Bị Bá chủ kéo lại, ta tránh đi.

“Lí vĩ, người đừng tới tìm ta, có việc gì thì tìm người khác đi, cảm ơn.” Ta xoay người bước đi, Bá chủ không đuổi theo nữa.

“Là bạn người à?” Lão Tam hỏi ta.

“Cùng lớp hồi trung học.” Ta không nói hắn là bá chủ.

Thứ sáu có tiết của Lan hoa chỉ dạy văn học cổ, ta lấy cặp kính gọng đen bình thường vẫn dùng để đọc sách ra đeo, rồi nhanh chóng chạy ra tuốt đằng sau tìm một chỗ ngồi, miễn cho ông giáo văn học cổ chú ý.

Đến giờ vào học, lại không thấy ông giáo văn học cổ đâu, mà được thay bằng một nữ giáo sư trẻ tuổi.

20. Chương 20

Ta thở phào nhẹ nhõm, cho rằng ông giáo xin nghỉ, hắn sẽ được thoải mái vài ngày. Nhưng là hai giọng nữ bên cạnh khe khẽ nói chuyện không cần thận bị ta nghe được.

“Thật tốt quá, về sau không cần phải học với lão đó nữa.”

“Phải a, không nghĩ tới lão là loại kia, thật ghê tởm.”

“Hình như vợ lão cùng lão ly hôn rồi.”

“Chuyện trường học đình chỉ việc giảng dạy của lão không biết thế nào rồi.”

“Nghe nói.....” Câu nói kế tiếp thanh âm phi thường nhỏ, ta nghe không rõ ràng lắm, bất quá ít nhất cũng khẳng định được, chuyện hần là gay, bị công khai rồi, hơn nữa xem chừng còn bị vợ quây cho tương xứng, bằng không cũng chẳng bị trường học đình chỉ việc giảng dạy.

Tuy rằng trường chúng ta gay rất nhiều, trong lòng mọi người biết, tuy không ai nói ra, nhưng ở nước ta chuyện thế này phần lớn mọi người đều không chấp nhận được. Nếu là học sinh sinh viên thì không nói, dù sao thanh thiếu niên, học xong vài năm liền tốt nghiệp, nhưng giáo sư thì khác, vốn công tác lâu dài, xảy ra chuyện âm ỉ, đối với trường học ảnh hưởng không tốt, phụ huynh sẽ có ý kiến này nọ.

Không biết làm sao mà chuyện giáo sư văn học cổ lại bị phát hiện, ta lo hần nghĩ do ta nói ra ngoài. Lúc tan học, ta nhận không được đi tìm Phi ngư, nàng có vẻ nhiều chuyện, hần là sẽ biết một ít.

Phi ngư nói cho ta một bản thông tin cụ thể sau.

Đầu tiên là nghe nói vợ hần dẫn con về nhà mẹ đẻ, sau đó đòi ly hôn, giáo sư văn học cổ không đồng ý, vợ hần nói hần là đồ lừa đảo, rồi quây tới tận trường học. Kỳ thật vợ hần từ lâu ở ngoài đã có bồ nhí, hiện tại tính mượn chuyện này để giải quyết chuyện bản thân mà thôi. Cuối cùng nhà trường tìm đến hần nói chuyện, muốn ngừng lớp văn học cổ trước thời hạn. Giáo sư văn học cổ kháng nghị nói, như thế nào lại tùy tiện tin vào lời nói của một sinh viên, trường học trả lời, không phải là do sinh viên nói, còn bảo giáo sư văn học cổ không đánh mà khai.

Khi ấy ta không biết giáo sư văn học cổ nói sinh viên kia là chỉ ta.

Cuối tuần lão Tam về nhà, lão Tứ bồi Phi ngư đi chợ đêm ăn, bọn họ bảo ta cùng đi, bất quá ta không thích làm bóng đèn, chính mình một người đi ra quán net, vốn không định tới Hồng thụ lâm, tính đổi chỗ, nhưng mà lại nghĩ, sự việc đều là do tên khốn kia gây ra, vì cái gì ta phải tránh né, cho nên vẫn đi tới đó.

Đăng nhập vào game, xem qua friend list, có Đào tử, bất quá hai chúng ta cùng chức nghiệp, mà một đội ngũ bình thường không cần chi tới 2 giáo chủ, cho nên ta không gọi hần, chính mình chạy đi tìm đội ngũ. Ta ngồi ở trước cửa Long động, ở đây không ít người, có khi đơn độc kiểm tổ đội, có khi đi cả đám người, ta mở một cửa hàng, viết tên là, [Vô địch tiểu giáo chủ tìm tổ đội]. Vừa ngồi không bao lâu, màn hình phía dưới liền hiện một lời mời xin tổ đội, ta cũng chẳng thèm nhìn liền click đồng ý. Vào rồi mới biết Bá chủ là chủ đội, ta lại chui đi ra.

Chức nghiệp Bá chủ luyện là Âm kỵ sĩ nhân loại, đang đứng bên cạnh ta, đánh ra dòng chữ, “Mặc mặc, tổ đội đi, ta dẫn người.”

“Không cần, không dám làm trễ việc đi giết người của người.” Ta hồi lại câu.

“Người P đi.” Bên cạnh có một nữ tiên tri của Đằng long nói với ta.

*P: hần là đi chết đi T_T. cái nì là đoán. Ai biết gì hơn thỉnh chỉ giúp

“Biến.” Ta hướng tiên tri kia nói, thật sự đó giờ ta chưa bao giờ mắng phụ nữ, bất quá trong trò chơi này nam giả nữ nhiều, nên ta cũng không cần phải giữ nguyên tắc làm gì.

“Ta x mẹ người,xxxxx” Tiên tri kia tuông ra một tràng ngôn ngữ thô tục, khẳng định là gay, còn nếu là nữ có đem tặng ta cũng không cần.

Ta còn chưa kịp nói gì, Bá chủ đã động thủ trực tiếp đem cô vú em kia giết chết. Khiến cô em kia tức giận, nói Bá chủ sao lại vì người ngoài mà giết người nhà, mấy người trong Đằng long cũng vì vậy mà rất bất mãn.

“Bá chủ, người đừng ở trước mặt ta đóng kịch được không? Ta buồn nôn.” Ta đối với hần nói. “Chuyện lúc trước cũng đã xong hết rồi, đừng có dây dưa mãi thế, người rút cuộc muốn thế nào?”

“Mặc mặc, chẳng lẽ tình nghĩa trước đây của chúng ta người quên hết rồi sao?”

“Ta không quên, bất quá đã qua rồi.” Ta nói, “Chúng ta về sau xem như người xa lạ đi, người đừng tiếp tục dây dưa nữa.”

Bá chủ hơn nữa ngày không nói, ta bỗng nhiên phát hiện bên cạnh có nhiều người hơn, Bá chủ đang hồng danh, nhưng những người xung quanh không ai dám động thủ đánh hần, một đám người đều giả bộ không

có gì đứng đó xem náo nhiệt, chắc chắn có không ít kẻ bị gọi đến. tôi thật sự ngưỡng mộ những người chỉ lo sợ thế giới không có hỗn loạn.

Ta không muốn làm thú kiểng, ta đứng dậy sử dụng Hồi trình quyền*, Bá chủ liền chặn lại, “Yên lặng, người đừng đi.”

*Tài liệu này chỉ cần click vào sẽ triệu hồi về thành. Cụ thể bay về thành nào thì có nhiều loại do người dùng chọn mua...xài xog 1 lần mất.

Ta thật muốn nói, người giỏi thì trực tiếp giết ta tặng một vé hồi thành miễn phí đi. Ta bất đắc dĩ hỏi, “Bá chủ, người rốt cuộc muốn thế nào a? Ta hình như không có nợ nần gì người cả!!”

“Lúc trước ta còn cho rằng chuyện hồi đó chỉ là sự tò mò của trẻ con, nhưng nhiều năm trôi qua, ta mới phát hiện ta vẫn chưa quên được người. Ngày đó vô tình gặp lại người, ta mới phát hiện bản thân vẫn luôn thích người.”

Bá chủ đánh ra một câu, chung quanh thật im lặng, không có người viết ra lời nào, không có người lộn xộn, ngay cả tên tiên tri vừa mất ta cũng ngừng lại.

“Thật có lỗi, thỉnh không cần thích ta cảm ơn! Ta không có loại hứng thú này, ta không thích nam nhân.”

“Người gạt ta, người không phải đang quen Dạ sao?”

“Ta cùng Dạ là quan hệ bạn bè trên game, không phải là loại quan hệ người nghĩ, xin người lần sau đừng nói mấy chuyện thế này để người khác nghe phải hiểu lầm.”

Ta nghĩ lời bày tỏ của Bá chủ vừa rồi cũng khá chấn động, bởi vì Đào tử Pm ta, hẳn nói nhầm chán nên lên BBS coi, nhìn thấy rất nhiều người post bài viết về Long đầu Bá chủ tỏ tình cùng một giáo chủ danh là Mặc mặc. Còn có người hỏi kỳ thật Mặc mặc là nữ sao?

Đào tử cũng hỏi ta, “Người là nữ à?”

“Đương nhiên không phải.” Ta bất đắc dĩ nói.

“Bá chủ cùng người tỏ tình? Hẳn thích người?” Đào tử cũng biết nhiều chuyện a.

“Đúng vậy, tỏ tình, vậy mà người cũng không đi 99 ta, không lương tâm a.”

*999: trợ giúp. Cú ta

“Ai da thiên nga của ta, vừa rồi sao người không gọi ta, để ta được dịp đi coi náo nhiệt, hiện tại ta mà đi 9 người, Không bị người ta xem là tình địch P chết mới sợ.”

Ta thật sự bất đắc dĩ, không cho ta hồi thành, nhưng logout chắc là được! Ta không tin người có thể đứng đây chờ lần login sau của ta.

Nhưng out rồi không biết làm gì, nên ta định quay về ký túc xá ngủ, lúc mới tiến tới hẻm nhỏ thông ra cửa sau trường, thì ta bị vài người vây lấy. Nơi này thực sự rất tối, bình thường nữ sinh cũng không dám đi đường này, do ta lười, nên thường quẹo vô đây, mà cũng chưa từng nghe nói ở đây có cướp.

Nơi này vốn tối mù, nên cơ bản ta chẳng nhìn thấy được mặt mũi ai, ta không nói gì, định bắt động ta bắt động, ngấm lại trên người mang tiền cũng không nhiều, thứ quý nhất chính là chiếc điện thoại di động cơ, ta mới mua chưa được một năm a.

“Lưu mặc hử.” Là tiếng của ông thầy văn học cổ.

“Giáo sư cổ, thầy có việc gì thế?”

“Ta không đắc tội người, vì sao người muốn hại ta.” Giọng ông giáo này có chút bắt đầu âm trầm, cảnh tượng như vậy, làm ta thấy rét run.

“Xem ra ta bị hiểu lầm rồi.” Ta bất đắc dĩ nói.

“Xem ra người không chịu thừa nhận. Không sao cả, ta cũng không nghĩ người sẽ thừa nhận.”

“Ta không làm tất nhiên không nhận, nếu làm dĩ nhiên sẽ nói.”

Hắn không trả lời, ta cảm giác trên bụng trúng phải quyền, hắn lại tát ta một cái, mắt của ta ở trong đêm nhìn sự việc không tốt, hơn nữa cũng không có năng lực dựa vào tiếng động mà đoán ra vị trí, nên chỉ có thể đánh trả bằng trực giác, nhưng dù sao bọn chúng đông người, ta chỉ có thể dùng hai tay che chở khuôn mặt, một bên suy nghĩ đối sách. Cuối con hẻm này là trường học, chỉ cần chạy tới trường học liền an toàn, trước cổng có bảo vệ, bọn chúng không dám đi vào gây sự, nhưng là xa quá, còn quay lại, sẽ gặp ngay con phố nhỏ, người tuy nhiều, nhưng lại không có ai nhảy vào trợ giúp, bọn chúng cho dù có đánh chết ta cũng chẳng ai quản.

Suy nghĩ nhanh, ta liền quyết định quay trở ra, hướng chạy về trường quá xa, ta không tự tin có thể thoát khỏi bọn chúng. Ngăn đường thoát của ta chỉ có hai người, ta tung nắm đấm vào mặt một trong hai kẻ đó, hắn nghiêng người tránh, mục đích của ta chính là để cho hắn tránh, rồi đẩy kẻ còn lại, dùng sức chạy, đằng sau có kẻ ném gạch lên, đập phải bắp chân, ta đứng không vững ngã chúi về phía trước. Lúc gần ngã xuống đất, ta lấy tay chống đỡ thân mình, tiếp tục chạy tới, cuối cùng vọt ra con đường nhỏ.

21. Chương 21

Bọn chúng theo ta xông lên, vài tên hướng ta nhào tới chào hỏi, con đường đông đúc nhanh chóng xuất hiện một khoảng trống, Mọi người đều sợ bị vạ lây, nhưng nhịn không được muốn xem náo nhiệt, đem chúng ta vây giữa trung tâm. Giống như ta đã nghĩ, không ai ra tay giúp đỡ, bất quá có những ngọn đèn bên đường với ta mà nói đã là một sự giúp đỡ rất lớn rồi.

Ta động thủ hướng bọn chúng đánh tới, một bên trốn tránh sự công kích, kẻ thì bị một cước của ta té văng ra, kẻ thì bị ta đâm trúng mặt, máu mũi chảy không dừng. Mấy người xung quanh thì không ngừng phát ra âm thanh thốn thức.

Tuy rằng đơn độc từng người đánh sẽ không ai là đối thủ của ta, nhưng là hai nắm đấm không địch nổi bốn tay, thể lực của ta cũng dần dần chống đỡ không nổi, chỗ bị gạch chọi trúng ở đùi phát đau khiến ta chảy mồ hôi lạnh, một kẻ trong số chúng hướng đùi ta mà đá vào, ta vội vàng tránh, nhưng lại bị một kẻ khác dùng côn gỗ đập vào đầu, máu theo trán chảy xuống, ánh mắt mơ hồ, ta cảm giác chính mình không giữ vững được nữa, trên người lại có vài chỗ bị đánh trúng.

Hồi trung học thường xuyên đánh nhau, kinh nghiệm lúc đó là, một khi bị hội đồng bản thân chơi không lại tập thể thì chỉ có thể nhờ lấy một tên mà mặc sức đánh. Ta bị đập tới hai mắt đỏ ngầu, nhưng vẫn cố chụp lấy một đứa trong số đó ra toàn lực đánh. Bên cạnh một kẻ đem ta đá ra, ta ôm bụng đứng cũng đứng không nổi, không ngừng thở hổn hển, một tên khác cầm gậy hướng ta đánh xuống, ta vươn hai tay bảo vệ đầu, nhưng gậy kia không có nện xuống, ta ngẩng đầu nhìn, ánh mắt lại mơ mơ hồ hồ không rõ ràng lắm.

“Mặc mặc, mặc mặc.” Trong朦胧 lung ta nghe ai đó gọi tên.

Tỉnh lại một lần nữa, hình như là ở trên xe, ta bị ai đó ôm vào lòng, người nọ lo lắng thúc giục: “Tài xế chạy nhanh lên.” Giọng nói bắt đầu dĩ của bác tài “Gần bệnh viện xe nhiều người nhiều, đây là tốc độ tối đa rồi.”

“Đây là thế nào?” Ta mơ mơ màng màng nói, người kia lo lắng nhìn ta, ngó rất quen mắt, “Người là ai?” Sau đó ta lại mất đi ý thức.

Thời điểm ta tỉnh lại là giữa trưa ngày hôm sau, Bá chủ đang ngồi ăn cơm hộp trên bàn cạnh giường ta, thấy ta tỉnh liền chạy ra ngoài gọi bác sĩ.

Bác sĩ nhìn tình trạng của ta, hắn nói ta rất biết cách bảo vệ mình, chỗ nặng nhất là ở chân, bị nứt xương một chút, những chỗ khác không có vết thương nào lớn, đều là bị thương ngoài da, bác sĩ còn hảo tâm dặn dò buổi tối đừng đi những chỗ vắng vẻ, rất nhiều người xấu. Đại khái cho rằng ta bị người ta đánh cướp.

Bác sĩ đi rồi, Bá chủ đem hộp cơm vứt, uống miếng nước, sau đó ngồi bên nhìn ta.

“Cám ơn.” Ta đối hắn nói. “Người vừa vịn đi ngang qua đó? Xem ra mạng ta còn chưa hết, ha ha.”

“Mặc mặc.” Bá chủ đề thấp thanh âm nói, “Đừng nói như vậy, người hẳn biết ta bám theo người mà?”

Nguyên lai đúng là bám theo ta, trong lòng ta không khỏi có chút rét lạnh, tiếp tục nói, “Vậy sao người không giúp ta sớm một chút, bộ dạng ta bị thương thể này, là người cố ý đi.”

“Không phải Mặc mặc,” Bá chủ có chút gấp gáp, “Ta không ngờ mấy con hẻm ở đây ngoằn ngoèo quá, nên sau khi lạc mất người ta bỏ đi ăn luôn. Tới khi có người kêu đánh nhau, ta mới đi qua xem.”

“Ta nói đùa thôi.” Lòng dạ ta bây giờ chẳng biết có tư vị gì nữa, mặc dù có chút may mắn, chưa bị người ta đập chết, nhưng lại không muốn nợ ân tình Bá chủ, ta tuyệt không muốn dây dưa gì với hắn.

“Cám ơn, lần này người cứu ta, ta sẽ nhớ rõ.” Ta quay đầu không nhìn hắn, hướng ra cửa sổ ngắm phong cảnh, bình thần nói, tuy rằng thật khinh bỉ việc bị hắn theo dõi, nhưng dù sao hắn cũng đã cứu ta.

Trong trận đánh vừa rồi, làm điện thoại ta bị hư, ta mượn di động của Bá chủ gọi về ký túc xá, không ai nghe máy, ta cũng không nhớ số di động của lão Tam cùng lão Tứ, không còn cách nào liên lạc được với bọn họ.

Bá chủ thoát nhìn có điểm cao hứng, nói sẽ giúp ta, làm ta cũng yên tâm phần nào, ta nói, tiền viện phí, ra viện sẽ trả đủ cho hắn. Không thể liên lạc được với ai, ta không thể không nhờ Bá chủ đem điện thoại đi sửa.

Buổi chiều ta một người nhàm chán xem tạp chí, trong lòng rối mù, nhớ tới Dạ, không biết hắn nghe được tin ta bị thương, có hay không ba chân bốn cẳng bỏ về a. Nhớ tới ông giáo sư Cổ này, không biết hắn có từ bỏ ý đồ không nữa. Nhớ tới Bá chủ, ta rốt cuộc vẫn nợ ân tình hắn, nên như thế nào đây.

Bác sĩ đến xem qua một lần, nói ở thêm một ngày là có thể về nhà dưỡng bệnh được rồi. Đến giờ cơm tối, Bá chủ trở lại tay cầm 2 phần cơm hộp.

“Có nhiều cuộc gọi tới máy người, ta không mở máy.” Hắn vừa đem thức ăn đặt lên bàn cạnh giường vừa nói. Bày đồ ăn xong hắn mới lấy chậu hứng nước ấm cho ta rửa tay. Dáng vẻ bận rộn của hắn, vẫn ngồi lên bộ dạng bánh bao, trước kia Đậu đậu nói Bá chủ rất đẹp trai, cùng đám chúng ta không bằng được, quả thật là như thế a. Năm đó vào thời chúng ta vẫn còn lông bông quậy phá, ta vẫn chưa có quên nha. Nếu không phải chuyện hắn cùng Đậu đậu như vậy, có khi chúng ta lại giống như trước đây cũng nên, chỉ tiếc xảy ra sự tình như vậy ta tha thứ không được a.

“Cám ơn.” Ta đối hắn nói lời cảm tạ, ăn cơm xong mở di động, tin nhắn không ngừng chen chúc gửi tới. Lão Tam cùng lão Tứ hỏi sao ta không về kí túc xá, cũng không mở điện thoại. Bình thường cho dù cây suốt đêm ngoài tiệm net, cũng sẽ gọi điện thoại về nói một tiếng. Nhưng điều làm ta thất vọng chính là, không có tin nhắn nào của Dạ.

Ta gọi điện thoại cho lão Tam, nói với lão nhà ta có việc phải về gấp, quên báo lại. Lão Tam nghe thấy tiếng của ta cũng không có gì hoài nghi, ta không muốn bọn họ phải tới bệnh viện trông nom ta, tấm thân này cũng không tới nỗi, không phải ở bệnh viện quá lâu. Nhất là, ta chán ghét bị người khác vây quanh xem như kẻ bất lực.

Sáng thứ hai ta gọi lão Tam giúp ta xin phép, bác sĩ nói trưa nay ta có thể xuất viện, bắt quá phải ở nhà tịnh dưỡng, không thể chạy loạn, tục ngữ nói thương cơ động cốt một trăm ngày. Tuy rằng ta không nghiêm trọng như vậy, bắt quá không chú ý lơ lửng lại bệnh tật gì thì không tốt lắm.

Ta nói phải về ký túc xá, Bá chủ lại muốn ta tới nhà hắn, ta kiên trì muốn về ký túc xá. “Mặc mặc, người sợ ta đối với người làm gì sao?” Bá chủ bỗng nhiên nói, ta ngẩng ra một lúc, hắn lại nói “Tới nhà ta đi, ta chiều cổ tốt cho người, người cứ yên tâm, người như vậy ta cũng không thể làm gì người được.” Ta cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng vẫn kiên trì không nói, dường như sợ hắn thật đối với ta làm như vậy.

Nếu giờ phút này là ở với Dạ, ta sẽ không cần do dự, nhưng hắn là Bá chủ a. Nếu là một ngày trước, có lẽ ta đã kiên quyết nói không đi, nhưng sáng hôm nay, Thiên Thiên gọi điện thoại cho ta.

“Mặc mặc, đang ở đâu vậy, ngày hôm qua sao không mở di động, ta tìm người khắp mà không thấy. Anh trai ta gọi điện cho người sao?” Thiên thiên nói, “Người nhà ta đem anh ta đi xem mắt, rầu muốn chết a.”

“Vậy cũng phải mà.” Ta nghe xong cũng không phản đối, dù sao tuổi Dạ không nhỏ, đã đi làm, chuyện người nhà thu xếp đối tượng cho cũng là bình thường thôi.

“Ây da, Mặc mặc, rốt cuộc người với anh ta xảy ra chuyện gì vậy.” Thiên thiên có điểm sốt ruột, “Chiều hôm qua anh ta trở về, còn cùng cô gái kia ra ngoài.”

Ta ngậm ngẩn cả người, đầu có chút lúng búng, không thể nào, ta không tin, Dạ không phải nói thích ta sao.

“Thiên thiên, vậy phải chúc mừng anh người a, người đừng hiểu lầm, ta với anh người là bạn tốt mà.” Ta còn mạnh miệng.

“Mặc mặc!” Thanh âm của Thiên thiên có chút vội vàng xao động.

“Ha ha, Thiên thiên, ta tắt máy trước, có việc.” Ta kích động tắt điện thoại, ngơ ngác nhìn vách tường màu trắng đến gần người, Bá chủ đi tới kéo ta ôm vào lòng, ta không có giẫy dụa.

Được Bá chủ đỡ lên xe taxi, ta hướng mắt nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe. Ta vốn có một thói quen không hay ho lắm, đó là thích miên man suy nghĩ, theo chiều hướng tiêu cực nhất, tự làm bản thân mâu thuẫn. Ta nhìn điện thoại, hy vọng Dạ gọi tới, nhưng điện thoại vẫn không vang, ta ấn dẫy số di động của y, nhưng không ấn nút gọi.

Mờ mịt đi theo bá chủ về nhà. Bá chủ ở ngay mặt sau tiệm game lần trước, bởi vì đây là một văn phòng game lớn, không phải mấy cái quán game nho nhỏ, cho nên không kinh doanh thâm đêm.

Bá chủ phải sạch giường, để ta nghỉ ngơi trước, ta nằm xuống liền ngủ, được một lúc thì bắt đầu phát sốt, không ngừng phát run, mặt đỏ bừng, Bá chủ phải cho ta uống thuốc hạ sốt.

Điện thoại reng, Bá chủ nghe máy, ta định nói Bá chủ sao lại tự tắt điện thoại của ta, nhưng chưa nói được gì, tay giờ lên cũng không nổi. “Mặc mặc.” Bá chủ bảo ta. “Ừ?” Ta trả lời hần, sau đó hần nói, “Ngoan, ngủ đi.” Ta ừ một tiếng, sau đó liền ngủ.

22. Chương 22

Ta rất nhanh liền tỉnh lại, ngủ không an giấc, Bá chủ ngủ ở ngay cạnh ta, tay còn khoát trên lưng ta, khó trách nửa đêm cảm thấy thở không nổi, người kia rõ ràng nói sẽ ngủ ở ghế sofa cơ mà. Ở lại đây vẫn là rất nguy hiểm a, ta hiện tại bị thương nặng hần có lẽ sẽ không làm gì, nhưng chờ tới khi ta tốt lên một chút, thật sự khó mà nói trước được, dù sao hần cũng có “Tiền án” rồi.

Ta nằm trên giường, ngơ ngác nhìn di động, đêm qua nghe Bá chủ tiếp điện thoại, ta hỏi hần là ai, hần nói không biết, nhật ký cuộc gọi bị xóa, hần nói loay hoay sao, vô tình xóa mất. Ta biết hần nói dối, là Dạ gọi, khẳng định.

Ta nhin không được bấm số Dạ, bên kia là âm thanh xa lạ của một cô gái bắt máy, “Xin chào.”

“Thật xin lỗi ta lộn số.” Ta tắt điện thoại, nhìn dẫy số, không có sai, ta lại gọi qua.

“Người tìm ai?” Cô gái kia nói.

“Xin hỏi là số Trầm thủy?” Tên Dạ, cho dù bình thường ở cùng một chỗ với y, ta cũng rất ít gọi.

“Anh ấy đang nghỉ ngơi, tối người gọi lại đi.”

“Ta là bạn học của y, xin hỏi người là?” Ta nhin không được hỏi.

“Ta là bạn gái anh ấy, người có chuyện gì sao?” Cô ta có chút không kiên nhẫn trả lời.

“Phiền người nhắn khi nào thức y gọi lại cho ta, cảm ơn.”

“Hảo.” Vừa nói xong liền tắt máy.

Không khí thật nóng, nhưng tay ta lại rất lạnh, ta cũng không biết cảm giác trong lòng lúc này là gì, cảm giác bị phản bội cũng không phải, mà cảm giác rất bị thương cũng không, chính là rất muốn rất muốn tìm một chỗ trốn đi, cái gì cũng không phải suy nghĩ.

Bá chủ tỉnh dậy nói đi ra ngoài một chút, khi quay lại liền cầm theo điểm tâm sáng, còn giúp ta mượn một đôi nạng. Buổi chiều điện thoại lão Tam gọi tới, hỏi ta ở đâu, sao lại thế này? Ta lúc đầu không nói vì sợ làm lão Tam lo lắng, nhưng cuối cùng lão vẫn gọi tới hỏi. Ta chỉ có thể thành thật khai báo nói mình bị thương đang ở nhà bạn học, lão Tam kiên quyết muốn tới xem, hỏi ta địa chỉ. Ta nói ăn cơm trưa xong sẽ bảo bạn học đưa ta về, lão Tam mới bỏ qua.

Bá chủ không muốn cho ta đi, ta nói ta không quen giường, ngủ ở đây không yên giấc, hẳn mới mượn xe bạn bè, đưa ta trở về trường học. Ở trên xe ta gọi điện cho lão Tam, nên lúc xe dừng trước cổng trường, lão Tam cùng lão Tứ còn có Phi ngư đã đứng sẵn đó đợi ta.

Ta nói Bá chủ không cần đưa ta vào, kỳ thật là hy vọng hẳn không biết chỗ ta ở. Bá chủ cũng không nói gì thêm, dặn dò vài câu, liền lái xe trở về.

Lão Tứ sức trâu, công ta trên lưng, ta cũng không cự tuyệt, dù sao trường bọn ta nhỏ, từ đây tới ký túc xá chỉ tốn vài bước.

“Mặc mặc, người vừa đưa người về, có phải Bá chủ?” Lão Tam đột nhiên hỏi.

Ta có chút cứng đờ, lại nghe lão Tứ nói, “Lão lục, xem người khấn trương vậy, quả là bị bọn ta đoán trúng rồi.”

“Mặc mặc, người đừng cùng Bá chủ thân thiết quá, ta cảm thấy hẳn cùng chúng ta không cùng một hạng người.” Lão Tam lo lắng nói với ta.

“Làm sao các người biết được.” Ta hỏi hai lão. Lão Tứ nói về ký túc xá rồi chậm rãi nói.

Lúc tới ký túc xá bác gái canh cửa chỉ chú ý tới vụ ta bị thương, không bận tâm tới sự hiện diện của Phi ngư, cho nên cô nàng thực thuận lợi theo bọn ta rút vào ký túc xá.

Bọn họ đem thương tích của ta dàn xếp tốt, rồi ngồi quây lấy ta, có chút mùi vị bị thẩm án.

“Mặc mặc, người như thế nào bị thương, có quan hệ tới ông giáo sư Cổ không.” Phi ngư lo lắng nhìn ta.

“Ha ha, sao các người giống siêu tình báo thế.” Ta ngu ngơ cười.

“Người đừng có cười, giáo sư Cổ nằm viện rồi, vết thương y chang người, bất quá so với người nghiêm trọng hơn nhiều.” Lão Tam nói, “Hắn cũng bị thương chân, bất quá chân là bị chặt đứt, đầu thì bị chém một đao, lòi cả xương.”

Nụ cười của ta còn đọng trên mặt, đầu óc ong ong, vết thương trên đầu cũng nhói đau, “Sao lại như thế được?” Tự trong lòng ta biết là do Bá chủ làm, nhưng làm sao hẳn biết ta bị giáo sư đánh?

“Ngày đó quán internet đụng trúng Bá chủ, người nói là bạn học cũ đúng không, nhưng ta lại cảm thấy hẳn rất quen. Rốt cuộc sau đó ta nhớ ra, hẳn cùng chúng ta có lên lớp học vài lần, người nhất định là không phát hiện ra.” Lão Tam nhìn chằm chằm ta nói, “Cho nên ta nghĩ, hẳn đang theo dõi người.”

Ta giống như được nghe phải một câu chuyện vô cùng khủng bố, cảm thấy lông tơ dựng hết cả lên, cúi đầu nhìn lớp gra giường. Lão Tam nắm tay ta tiếp tục nói, “Kỳ thật bọn ta cũng không nghĩ lại có thể phát sinh chuyện lớn như vậy, cuối tuần bọn ta ra quán internet chơi, Bá chủ ở BBS thổ lộ chuyện của người. Còn có vài người cùng quán net với hẳn comment nói.....” Lão Tam nhìn thoáng qua lão Tứ.

“Nói cái gì?” Ta ngẩng đầu nhìn lão Tam.

“Nói lão đại của chúng anh hùng cứu mỹ nhân, hơn nữa mỹ nhân lấy thân báo đáp, nửa đêm làm ra rất nhiều tiếng động, khiến bọn chúng muốn ngủ cũng ngủ không được.” Lão Tứ thay lão Tam nói tiếp đoạn sau. Ta chỉ muốn chửi thề nhưng là cái gì cũng nói không ra.

“Ngày đó Dạ tới tìm người, không thấy người ở đây liền gọi di động, là Bá chủ tiếp. Dạ không nói gì liền bỏ đi luôn.”

Lòng ta cảm thấy buồn bực, cơ hồ xung quanh nói gì cũng chẳng nghe nổi, chỉ có thể nghe tiếng tim đang đập.

“Các người đừng nói nữa, để Mặc mặc nghỉ ngơi chút đi.” Phi ngư có phần quan tâm nói.

“Ta là lo lắng cho hần.” Lão Tam hai tay bắt lấy bả vai ta, “Mặc mặc, chuyện giáo sư Cổ là hần làm, cho dù để giúp người báo thù, nhưng thủ đoạn như vậy ác quá, đừng để hần lừa người.”

Ta hất tay lão Tam ra, nằm xuống, ta nói muốn nghỉ ngơi, lão Tam còn muốn nói gì nữa, đã bị Phi ngư cùng lão Tứ kéo đi.

Bọn họ ở trong khoa nói vài lời cho ta nghỉ vài ngày, Phụ đạo viên còn tới thăm ta một lần, hỏi qua tình huống, ta nói lúc đi trong hẻm nhỏ gặp cướp. Phụ đạo viên nói, nếu có tình huống gì thì cứ báo cho trường, bảo ta đừng lo lắng, biết gì thì cứ nói ra. Ta kiên trì trả lời không biết. Phụ đạo viên không muốn hỏi nhiều, liền rời đi.

Ta bắt đầu ở ký túc xá lý dưỡng thương, ngày qua ngày thật sự nhàm chán, ăn ngủ ngủ ăn, càng ngủ càng không có tinh thần, bất quá nhàm chán được hai ngày, thì tới giữa trưa lão Tam đã trở về trong tay ôm một cái notebook, bảo là mượn từ bạn bè cho ta giải buồn. Ta kích động đem lão ôm một cái đầy yêu thương, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn của lão Tam liền thấy thật đáng iu, muốn hôn cái chụt lên mặt lão.

Lão Tam vô tình đẩy ta ra, vừa giúp ta chuẩn bị máy tính, vừa nói, “Ta muốn thủ thân như ngọc cho gia đình quyền quý nhà ta a.” Nói xong câu này, động tác của lão bỗng nhiên khựng lại, do dự một chút, làm bộ lơ đãng hỏi ta, “Bá chủ không làm gì người chứ?”

Ta bỗng nhiên nổi lên hứng thú trêu đùa lão, cúi đầu, “Ta.....” Ta ấp a ấp úng nói, “Ta cũng không muốn, nhưng là.....”

“Mặc mặc.....” Lão Tam cầm lấy ta, “Mẹ nó, tên cầm thú kia.”

“Lão Tam, ta đùa thôi.” Ta muốn cười, nhưng một chút cũng cười không được, ta bỗng nhiên nghĩ tới Dạ.

“Mặc mặc, người đừng hờ chút đùa bậy, sẽ hại chết người a.” Lão Tam đem đường dây net nối với mạng của ký túc xá rồi cắm vào máy tính, bởi vì hiện tại net trường đang trong giai đoạn thí nghiệm, nên không thu phí.

Ta nhìn máy tính, bỗng nhiên không biết nên làm gì, lại hỏi lão Tam, “Dạ, từ bữa tới giờ không nói gì sao?”

“Ừ, các người..... hai người các người sao vậy?”

“Hình như Dạ có bạn gái.” Ta thành thật nói, “Do Thiên thiên nói với ta, mà sáng hôm trước gọi cho y, là con gái bắt máy, nói y còn ngủ.”

“Kỳ thật Dạ là người tốt, không phải các người hiểu lầm gì chứ, người vẫn nên trực tiếp gặp mặt hỏi rõ đi.”

“Dạ trời sinh không phải gay, trước kia y có kể với ta về một người bạn là gay, người kia sau lại tự sát. Lão Tam, người hần cũng lý giải được, dù sao bọn ta đều không phải gay, chỉ trùng hợp thích nhau. Nếu y tìm được người con gái y yêu, ta nên chúc phúc y, như vậy là tốt nhất.” Tâm thu về, nước mắt lại bất chợt chảy xuống, thời điểm cùng y ở trên giường ôm ấp ta còn chưa phát hiện chính mình đã hăm sâu như vậy.

Lão Tam không nói gì, đứng dậy cầm cái khăn lau mặt cho ta.

23. Chương 23

Buổi chiều một mình ở ký túc xá, cầm notebook mở trang game, đăng nhập vào, đường net của trường xem như cũng không tệ, mà card máy cũng khá mạnh. Dù sao ta cũng không có tâm tình đi ra ngoài luyện cấp, không bằng lên mạng tìm người tâm sự a.

Làm cho ta thất vọng chính là, chẳng có ai trên mạng, ta mở BBS, bản thân cơ hồ thành tiêu điểm bàn tán, chuyện náo nhiệt gần đây đơn giản chỉ có Bá chủ cùng Truy mệnh trong lúc minh chiến, hiện tại thêm ta vào nữa, mọi người ai nấy đều hứng thú, còn có vài bạn nữ lấy ta cùng Bá chủ làm nhân vật chính cho tiểu thuyết, thiệt lắm người tâm bốc, lòng ta cảm thấy có chút buồn cười.

Ta ngồi ở trước cửa giáo đường Kỳ nham thành, luôn có người dừng lại ở trước mặt ta, mặc kệ có phải ảo giác hay không, nhưng ta vẫn thấy không được tự nhiên, ta đứng lên, mở cửa hàng, tùy tiện thả vài thứ vào đó, lại ngồi xuống ngay trang thành dân kinh thương, sau đó tiếp tục xem BBS.

Có người ở Kỳ nham thành không ngừng gửi một đoạn tự màu vàng*, [Hoàng tộc cửa giáo đường tập hợp!!! Tốc độ!!!]

Lục tục có người của Hoàng tộc tới tập hợp ở cửa giáo đường, bỗng nhiên có người viết ra một đoạn chữ trắng*: “Nga? Người mở cửa hàng kia không phải người yêu nhỏ của Bá chủ sao?” Hắc đại khái nghĩ ta chỉ mở quán ở đó, bản thân thì đi mất rồi.

“Hắn là nam hay nữ?” Một người khác hỏi.

“Vô nghĩa, khẳng định là nam, nếu nữ thì cần gì ngạc nhiên như vậy.” Kìa hắc yêu kia nói xong còn bày động tác nhúng vai một cái.

“Ta khinh! Có phải hay không a? Ha ha! Có ý tứ.” Một người khác nói.

“Mau nhanh tổ đội! Không có việc gì đi bàn bạc chuyện người khác là không ra gì!” Hoàng tộc Truy mệnh nhảy vào cắt đứt đoạn hội thoại của chúng.

[Mặc mặc thân ái, người đến rồi nha, ha ha, nhớ ta không?] Đào tử xuất hiện, nhưng bộ dáng lại rất vui vẻ.

[Người tới rồi.] Nhìn thấy Đào tử xuất hiện, bỗng nhiên cảm thấy thật vui vẻ.

[Hắc hắc, rất muốn ta? Người ở đâu, ta tới tìm người.]

[ta ở QY [Kỳ nham] trước cửa giáo đường mở cửa hàng.] Ta thực bất đắc dĩ.

Đào tử rất nhanh liền xuất hiện trước mặt ta, bởi vì bình thường chúng ta đều ở Kỳ nham logout, hắc đại thấy một đồng người Hoàng tộc đứng bên cạnh cửa hàng, cũng không khách khí hướng ta đánh vài chữ: “Uy, bạn học Mặc mặc, đừng mở cửa hàng nữa, đứng lên lẹ đi, theo ta đi nào!!”

Ta bất đắc dĩ thu quán đứng dậy, tên hắc yêu vừa rồi không ngừng bàn chuyện về ta lúc này đánh trên đầu một đoạn “.....”

Hoàng tộc Truy mệnh hướng chỗ Đào tử đang đứng tiến vài bước, nhưng cái gì cũng không nói. Đào tử bày bộ dạng cái gì cũng không thấy, tổ đội ta rồi rời đi. Ta theo hắc đại ra cổng Kỳ nham thành, chạy đến cạnh Kỳ nham phụ cận.

“Mặc mặc, có chuyện HAPPY thể, cũng không tìm ta chơi nha.”

“Ta bị người ta đánh, bó bột đây này, chơi cái P á!” Ta thực buồn bực nói.

“Oa ha ha ha ha!!! Tình sát sao?” Đào tử này vô lương tâm còn cười vui vẻ như vậy.

“Giáo sư của bọn ta là gay, bị người ta phát hiện, vợ hắc đại ly hôn, hắc đại cho là ta nói ra, tìm người đánh ta.”

“Vì cái gì hắc đại nghĩ là do người nói, người đả tội hắc đại à?”

“Không a, chỉ đụng hắc đại một lần ở quán bar, mà quán bar đó người nhiều như vậy, đâu nhất định chỉ có mình bọn ta tới đó.”

“Bar gay sao?” Đào tử trước giờ nghĩ gì nói vậy.

“.....”

“Nhất định rồi, bằng không sao hắc đại khẳng định do người nói. Người bị thương thể nào?”

“Đầu bị nện cho một cục, bất quá không có gì lớn, cơ bản mà nói thì ổn, hiện tại chính là trên đầu, bị chút rạn xương, phải bó bột.” Ta thích cùng Đào tử nói chuyện phiếm, vì không cần lo lắng, có cái gì nói cái đó, thực thoải mái.

[Mặc mặc, xin chào.] Hoàng tộc Truy mệnh Pm ta.

[Xin chào. Có chuyện gì?]

[Ta thay mặt thành viên của ta xin lỗi người.]

[Mấy thứ vật vãnh đó không sao đâu, không cần giải thích chi, ta không ngại.] ta nghĩ nghĩ, lại bổ sung câu: [Còn chuyện gì khác?]

[Người cùng Đào tử, quan hệ rất tốt sao?]

[Đúng vậy, rất tốt.] Truy mệnh a Truy mệnh, ta biết người căn bản không bỏ Đào tử xuống được, bằng không sẽ không nổi hứng đặt ra cái tên Khả ái đào tử a. Bất quá xem ra tự bản thân hắn còn chưa tự phát giác ra được.

[Hắn dạo này khỏe chẳng khỏe mà vui cũng chẳng vui.] Hắn buồn bực hỏi ta, tâm tình vừa mới tốt lên chút liền cuống cuống trở lại.

[Người không phải đang thân mật với bà xã nhà người sao? Quan tâm đến chuyện Đào tử nhà chúng ta làm gì?] Thói quen nói chuyện này của ta hoàn toàn là bị Phi ngư cùng Đậu đậu lầy bệnh , tự nhiên lại thích nói nhà chúng ta, nhà các người này nọ.

[Truy mệnh, hắn người đã nghe chuyện của ta rồi, Bá chủ mở miệng thổ lộ với ta, đã truyền bá khắp diễn đàn.] Ta muốn thăm dò nhận xét của Truy mệnh.

[Ha ha, thích người là chuyện của Bá chủ, còn thích hay không thích hắn là chuyện của người, về phần người thích là nam hay nữ, đều không sao cả. Vì cái gì lại nói với ta?]

[Ha ha, bọn họ nói không có sai, quả thật ta thích con trai, đáng tiếc ta không thích Bá chủ, mà thích Đào tử.]

[Đào tử hắn đang ở đâu?]

[Chúng ta ở cảnh QY, người muốn hỏi Đào tử cái gì thì tự mình hỏi đi.] Ta có chút không kiên nhẫn. Truy mệnh không trả lời.

“Mặc mặc, người làm gì vậy, nửa ngày không nói lời nào! Cùng tình yêu nhỏ của người Pm tán gẫu?? Lòng ta tan nát ~”

“Không phải của ta, là Truy mệnh của người.” Ta xem phản ứng của Đào tử.

“Ha ha.....” Đào tử cười khan một tiếng, chỉ nhìn chữ nên ta đoán không ra.

“Đào tử, chúng ta là cùng một loại người sao?” Ta bỗng nhiên cảm thấy ta cùng Đào tử có điểm giống nhau. Là Truy mệnh cùng Dạ trêu chọc chúng ta trước, cũng đều vì một cô gái mà buông tay trước.

“Cùng người giống nhau sao? Mặc mặc người có phải đang vũ nhục chỉ số thông minh của ta?”

“Người đi chết đi!”

“Đào tử.” Một hàng chữ trắng xuất hiện trong khung đối thoại của chúng ta, cùng màu màu xanh lục dùng cho đối thoại đội ngũ tương phản rất lớn.

*Trong game này phân nhóm theo màu: Đỏ là của hệ thống, vàng là thể giới, trắng là phụ cận xanh lục là tổ đội.

Truy mệnh đi đến ngồi xuống bên cạnh đào tử. Chiến sĩ nhân loại làm cho người ta có một loại cảm giác uy nghiêm vương giả. Dạ, Bá chủ, Truy mệnh, ba người họ đều chọn chiến sĩ nhân loại. Dạ màu tóc nâu đỏ, thật dài che khuất một bên mắt, làm cho người ta có một loại cảm giác ôn nhu. Bá chủ là mái tóc ngắn màu trắng, Truy mệnh lại chọn kiểu tóc tối màu. Mà mái tóc của Bá chủ, ta chính mình nghĩ mãi mà vẫn cảm thấy buồn cười.

Ba người chúng ta song song ngồi đó, chuyện gì cũng chưa nói, lẳng lặng nghe thanh âm sóng biển.

“Đào tử, người Không khí thích là người.” Truy mệnh đánh ra đoạn tự trước phá vỡ sự trầm mặc.

“Ta đã sớm biết.”

“Ta thực ích kỷ, ta sợ người cũng thích nàng.”

“Phải, rất ích kỷ.”

Ai ai, ta buồn bực, vì cái gì người bị thương ta đây bị người vứt bỏ, lại còn muốn ở đây giúp người dứt dây bắt cầu, hiện tại tình trạng này rõ ràng là ông chú Truy mệnh muốn thổ lộ, nhưng hiện tại mà bỏ đi thì quả là không biết xấu hổ mà.

“Đào tử.....” Truy mệnh còn tại nổi lên cảm tình.

“Truy mệnh, người có thể nói nhanh lên không, ta muốn đi WC.” Đào tử thực không hình tượng nói.

“Đào tử.....” Ta vốn không tính xen mồm vào, nhưng là người, người, người rất biết cách phá hư không khí.

“Không được, thật sự. Ta đi trước đây, chờ ta a.” Đào tử chạy trốn.

“.....” Ta đánh. “.....” Truy mệnh đánh.

“Ta tính đem Đào tử từ tay người cướp về.” Truy mệnh nói với ta.

“Ừ, người vẫn chưa hẳn ngu ngốc lắm.” Ta đánh xong gửi đi, lại biến thành “Người vẫn chưa hẳn ** lắm” Hệ thống thế nhưng lại đem hai chữ ngu ngốc của ta chấn mất.

“Cái gì?”

“Ngu! Ngốc!” Ta ở giữa bỏ thêm dấu! Rồi gửi thêm một lần.

“Mắc cái gì mắng ta.....”

“Ta.....” Quên đi, hết chỗ nói rồi.

Đào tử không biết có phải rút mạng rồi không, mà cả buổi cũng chẳng thấy trở về, ta cùng Truy mệnh cũng không thể cứ im lặng không nói gì, có chút khó xử, vẫn là tìm chuyện nói thôi.

“Truy mệnh, người lúc ấy là sợ Đào tử cùng Không khí ở chung, nên mới theo đuổi Không khí?”

“Phải, ta thấy bọn họ ở cùng một chỗ, ta sợ Không khí thổ lộ với Đào tử, con gái thổ lộ trước, tỉ lệ thành công rất lớn. Ta rất sợ bọn họ ở cùng một chỗ, nhưng cũng sợ Đào tử biết tâm tư của ta.” Ông chú Truy mệnh này thoát nhìn cũng không tới nỗi thiếu hụt, đáng tiếc vẫn là có chút phản ứng trì hoãn.

“Ai, vốn đã thổ lộ qua rồi mà, ngu ngốc.”

“A?”

“Người là cái P a, Đào tử sớm đã cự tuyệt Không khí, bằng không Không khí có thể để ý tới người sao? Chết tiệt. Người vì chuyện này mà đập Đào tử ra khỏi liên minh, người thực không có tính người.”

“Không phải a, ta chỉ hỏi có phải Đào tử có hảo cảm với Không khí không, ai ngờ Đào tử lại rút khỏi liên minh.”

“Nói..... Truy mệnh, người xem chúng ta có cần phải thành lập một cái tổ đội trụt vót, đem Đào tử trong WC kéo lên, gội rửa sạch sẽ rồi mần ăn a.”

Đào tử nhảy dựng lên: “Mặc mặc người thật ghê tởm.”

“Không ghê tởm hơn người, có thể làm người chui ra sao?” Ta chỉ biết người này đã trở lại, giả vờ không có mặt rồi nhìn lén chúng ta nói chuyện phiếm.

24. Chương 24

“Đào tử! Ta thích người.” Truy mệnh phỏng chừng sợ Đào tử lại chạy mất, lần này phi thường nhanh chóng đem dòng chữ đánh ra.

“Ta không thích người, ta thích Mặc mặc.” Quả đào trả lời. làm nội tâm ta không ngừng cười trộm.

“Không thích ta, nghĩa là rất thích ta rồi, ta làm người thất vọng thế, cho nên người mới tức khí như vậy. Không quan hệ, ta sẽ đem người mang trở về.”

Ta cẩn thận nghĩ nghĩ, kỳ thật Truy mệnh thuộc dạng người không chỉ phi thường tự tin, mà còn có chút tự cao. Từ lúc chúng ta mới vào game, hắn vẫn là một bộ dạng như vậy. Ta cảm thấy cảm tình hắn đối với Đào tử, chính là đang chuyển sang một bước ngoặt lớn, nhất thời không tiếp thu được, chứ kỳ thật không phải vì hắn sợ bị người khác nói nay nọ.

Trước kia cùng Truy mệnh đánh nhau, hắn ôm đồm nguyên một đại gia tộc, lại đối với các thành viên trong tộc quá nuông chiều, làm cho bản thân phải chạy vạy khắp nơi thu dọn cục diện, một người bạn ta còn nói: “Người xem Truy mệnh trông cứ như dân cứu hỏa, ở đâu có bất bình thì ở đó có hắn.” Lúc nghe nói thế thiếu chút nữa cười chết. Lúc ấy cũng không nghĩ tới sẽ có ngày thấy hắn ở trước mặt tình nhân thổ lộ tình cảm.

[Mặc mặc.] Truy mệnh lặng lẽ Pm ta.

[Sao? Đừng hy vọng ta đem Đào tử tặng cho người, không có cửa đâu!]

[Đào tử là của ta, không cần người tặng cho ta. Dạ gần đây sao không onl?]

[Để chi rứa? Người hiện tại cùng Bá chủ phân tranh, còn thời gian đuổi giết chúng ta ư?]

[Ha ha, người đã là bạn bè của Đào tử, ta tự nhiên sẽ không cùng các người gây qua đánh lại. Ta chỉ muốn hỏi một chút, kỳ thật, người cùng Dạ mới là một đôi?] Tên oắt Truy mệnh này, cũng rất bà tám a.

[Người quản làm gì?] ta bị nói trúng chỗ đau, có chút buồn bực, vốn đang cùng Đào tử tán gẫu vui vẻ, không suy nghĩ chuyện của Dạ nữa. Mà cái tên Truy mệnh này đã chạy tới tranh Đào tử với ta, còn chọt vào vết thương của ta, rất đáng giận.

Lúc này chúng ta nhìn đến trên kênh Thế giới có một đoạn chữ màu vàng, là Bá chủ viết: { ta login, người Truy mệnh đâu, chúng ta tiếp tục đánh!!}

[Mặc mặc, người onl rồi sao, đỡ chút nào không, mấy ngày nay bận quá, không tới tham người.] Quả nhiên Pm ta.

[không có gì, vẫn an dưỡng tốt, lão Tam mượn cho ta cái notebook để lên mạng.]

[Đang ở đâu?]

[Nói chuyện phiếm với bạn.]

[Ta đến chỗ người.]

[Không cần.]

[Mặc mặc, người đừng lãnh đạm như thế, sớm biết thế đã không để người trở về.]

“Truy mệnh a, bá chủ kêu người kìa, người không đi đánh với hắn sao?” Ta nghĩ quãng Truy mệnh ra đánh nhau với Bá chủ, bọn họ sẽ không có thời gian ở đây quấy rầy ta cùng Đào tử.

“Không đi, người sao không ra bồi Bá chủ, tại đây làm bóng đèn mờ mịt gì.”

“Ta khinh a, người mới là bóng đèn!” Cả hai cứ thế đấu võ mồm, Đào tử thì đứng ở đó kiêu ngạo bày bộ dạng tươi cười.

“Mặc mặc, người quả nhiên ở đây, đúng là người rất thích biển mà.” Bá chủ cùng âm hồn giống nhau cứ thế xuất hiện sau lưng chúng ta. Truy mệnh nhìn thấy Bá chủ, nhảy dựng lên.

“Ta nói các người nha, muốn đánh nhau thì lặn xa một chút, đừng ở trước mặt ta cùng Đào tử quần đảo, bực bội.” Ta đối bọn họ nói.

Bá chủ đi tới chỗ ta ngồi xuống, hoàn toàn không thèm nhìn Truy mệnh, “Mặc mặc, ta đang ở tiệm net dưới trường người. Sao người không mở di động? Ta mua đồ ăn đem đến cho người nha?”

“Không cần, lão Tam nói sẽ mua cho ta. Di động ta quên mở.”

“Mặc mặc, các người quen sao?” Đào tử hỏi ta.

“Chúng ta là bạn học sơ trung, ta từ hồi sơ trung đã thích hấn đến tận bây giờ.” Bá chủ nói.

“Ta khinh, Mặc mặc a, người mà ăn điểm tâm, loại tính cách như hấn, đem người cường x cũng có khả năng. Nguy hiểm a ~” Truy mệnh ở một bên gây hấn, ta vẫn cảm thấy Truy mệnh là người khá văn minh rất ít khi nói năng mang tính gây sự, lời này từ miệng hấn nói ra làm ta có chút ngoài dự kiến.

“Rác rưởi!” Bá chủ mắng, phỏng chừng vì ngại ta, nên mới cố nén không động thủ.

Ta mở di động, không có tin nhắn. Ai, ta nói với lão Tam sẽ chúc phúc Dạ, nhưng là Dạ một câu cũng không cho ta nói, chuyện này phải tính sao a. Dạ đối với ta tốt, khiến ta bị chìm đắm, nhưng tình cảm tốt đẹp đó, cũng không phải giả a.

Cả bốn người bọn ta ngồi nhìn biển, không khí quả thật rất khó xử, ta nói một mỗi, bảo bọn họ hồi thành, ta logout trước. Khép máy tính lại, không biết nên làm gì, chỉ có thể ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dạ đến thăm ta, là vào ngày thứ ba ta nằm nhà dưỡng thương, buổi sáng mấy lão đi học, ta ở ký túc xá nhàn hạ ngủ, bỗng nhiên cảm thấy có ai đó vuốt ve khuôn mặt mình, còn nhẹ nhàng hôn lên trán ta. Mở to mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Dạ.

Ta ngồi dậy, y ngồi bên giường, kéo tay của ta, ta không rút tay về, nhưng vẫn lạnh lùng nhìn y, cho dù là một thằng đàn ông, thì ta vẫn cần được giải thích.

“Mặc mặc, anh không định nói lời xin lỗi, chỉ là, để em đợi lâu rồi.” Dạ mỉm cười nhìn ta.

“Người nói cái gì vậy? Ai chờ người a!” Ta có điểm buồn bực, buồn Dạ quá tự tin cũng buồn chính mình vì Dạ cười ôn nhu mà đầu hàng mau như vậy, dường như ta thật đã đợi rất lâu rồi.

“Cô gái kia, là bạn gái cũ của anh, anh yêu cô ấy đã 5 năm.” Dạ dùng giọng điệu thản nhiên nói.

“Cô gái nào?” Ta giả vờ không biết nói.

Y buồn cười nhìn ta: “Ha ha, còn biết giả vờ, em thật đáng yêu.”

“Đi chết đi, không bỏ xuống được thì tiếp tục yêu đi!” Ta tức máu, 5 năm thì thế nào?

“Anh từng đối với cô ấy nói, sẽ yêu cô ấy cả đời, cho dù có bị cô ấy vì xuất ngoại mà vứt bỏ, anh vẫn sẽ yêu cô ấy. Lần này về nước cô ấy tới tìm, hỏi anh còn yêu cô ấy không? Anh nói không còn, anh đã có người yêu khác, cô ấy trách anh vi phạm lời thề.” Trên mặt Dạ vẫn hiển hiện nụ cười. “Bởi vì, anh không thương, anh yêu em, cô ấy hỏi là đơn phương yêu mến hay là lưỡng tình tương duyệt. Anh nói, đương nhiên là lưỡng tình tương duyệt, vì anh rất ưu tú mà.”

“Ghê tởm, tự kỷ, biến thái.” Ta quả trách y.

Y bỏ nhào tới, ôm lấy thân ta, mùi vị quen thuộc, ta cố dùng sức đẩy y ra, “Người còn chưa nói xong đã giở trò lưu manh ra a.”

“Đúng vậy, vốn anh chỉ là một người bình thường, nhìn em liền biến thành tên lưu manh, em là dụ dỗ người ta phạm tội a.”

“Đừng cợt nhả như thế, người còn chưa nói xong.” Ta trừng y.

“Cô ấy hỏi người anh thích như thế nào, anh đem ảnh của em đưa cô ấy xem.”

“Người..... Người đưa hình ta cho cô gái đó xem? Sao người có hình của ta?”

“Anh lấy máy chụp hình chụp, có rất nhiều hình của em, có lúc vui vẻ, tức giận, ngẩn người, ngây ngô cười, mỗi tấm đều khiến tâm anh dao động, những lúc không thấy em anh liền lấy ra xem.”

“Người, người, người..... Người biến thái, người xâm phạm quyền chân dung của ta!”

Dạ không để ý chất vấn của ta, tiếp tục nói: “Kết quả tính cách cô ấy vẫn không thay đổi, vô cùng bốc đồng, nói muốn anh bồi một tuần, lúc nào cũng phải ở chung không rời, bằng không sẽ nói cho mẹ anh mọi chuyện, anh biết cô ấy tùy hứng, cho nên mới đáp ứng.”

“Lúc nào cũng ở cùng một chỗ? Bao gồm cả khi ngủ? Khó trách!”

“Khó trách sáng sớm em gọi điện thoại đến là cô ấy nghe máy đúng không? Anh đồng ý nghe theo cô ấy, không tiếp điện thoại của em, không gặp em, bắt quá em yên tâm, anh cùng cô ấy cái gì cũng không có làm, cô ấy mặc đồ rất gợi cảm a, đáng tiếc chính là anh không động tâm, mỗi ngày chỉ muốn em ở trong lòng anh bày bộ dạng rên rỉ.” Dạ sớm đã tựa sát vào ta, ánh mắt nhìn chăm chăm ta.

“Dạ.....” Tim của ta đập loạn cả lên, mặc kệ bị y ôm vào ngực.

“Mặc mặc, anh không biết em bị thương, anh có thử lén gọi điện thoại cho em, là Bá chủ tiếp. Hắn nói em không thương anh, em cùng hắn ở chung, hơn nữa..... Hắn nói hai người đã làm. Anh còn nghe được tiếng của em. Bắt quá anh tin tưởng em, ta tin tưởng Mặc mặc của anh cũng thích anh.”

“Nếu có thể anh muốn cùng em giáo huấn đám lưu manh, cho dù đánh không lại, cũng có thể cùng em bị thương.” Dạ đem ta siết vào lòng, ôm gắt gao.

“Hừ, ghê tởm, bày bộ dạng này, là hư tình giả ý.” Ta một bên mắng y, một bên ôm chặt lấy y.

“Anh rất vĩ đại, bán mình bảo hộ tình yêu của chúng ta.”

“Người rất ghê tởm.” Ta nói từ nội tâm a.

“Mặc mặc.....” Dạ nhẹ nhàng đem ta đẩy trên giường, tay không thành thật ở trên người ta sờ soạng, y hôn lên cổ ta, đầu lưỡi xẹt qua xương quai xanh. Hô hấp của ta càng ngày càng dồn dập.

“Dạ, mở cửa!” Ngoài cửa là tiếng lão Tam, ta bỗng nhiên thanh tỉnh. Đúng rồi, ta quên bèn mất việc hỏi Dạ làm sao vào đây được, nguyên lai là lão Tam đưa cái chìa khóa.

Dạ mở cửa, lão Tam tắc tắc lưỡi cười nhìn ta, mặt của ta muốn đỏ bừng lên.

25. Chương 25

“Hòa rồi à? Sớm đã bảo người đừng nghĩ nhiều, người khóc chẳng khác nào lệ nhân a. Ai ~” Lão Tam quở trách ta.

“Người cú đi, đừng có mà nói hư nói vượn!” Ta rống giận.

“Ta biết ta rất xin lỗi các người, đã lỡ vào không đúng thời điểm, người cũng không cần bày bộ dạng hung ác đó ra a, làm ta sợ muốn chết.” Lão Tam ai oán đem đồ ăn để trên bàn cho ta, ngửi được mùi đồ ăn, bụng thấy đói đói, nuốt nuốt nước miếng, bỗng nhiên trở nên vô lực, bày bộ dạng không có cốt khí.

“Ăn đi, bị thương mà còn giả bộ tức giận cái gì.” Lão Tam buồn cười nhìn ta.

Ta hoàn toàn không thèm để ý đến hình tượng nữa mà nhào vào ăn, bỗng nhiên cảm giác được có ánh mắt đang nhìn, “A..... Dạ, người ăn không? A..... Ha ha.....” Ta thật mất mặt nha, trong lòng thoải mái hơn, nên chỉnh trang bộ dạng lại, ngượng ngùng nhìn Dạ.

“Buổi tối sẽ mua đồ ăn ngon cho em, mất mặt quá.” Dạ nhẹ nhàng hôn lên trán ta một cái, ta lén nhìn lão Tam, lão đang đứng ở ngoài ban công, ngắm quang cảnh.

Tối chiều, Dạ nói muốn ra ngoài mua đồ ăn cho ta, ta thấy chán quá, nên ngồi dậy đi lại một chút, lúc sờ vào cây nạng trên đầu giường, ta bỗng nhiên nhớ tới Bá chủ. Hắn đã giúp ta rất nhiều, ta còn chưa trả ơn hắn. Ta tính bản thân tốt lên rồi, sẽ đem tiền trả lại cho hắn, cùng hắn nói rõ ràng.

Ta gãy dựa đứng lên, kỳ thật chân cũng không bị thương gì nặng lắm, cục thạch cao vốn bó ở cẳng trên, đi thử vài bước, không cảm thấy đau. Sáng ngày hôm sau, ta nhờ Dạ đưa ta tới một chỗ.

“Giáo sư Cổ, thầy khỏe không?” Ta đứng cạnh giường giáo sư nói.

“Người.....” Giáo sư Cổ dùng ánh mắt kinh hoàng nhìn ta. Vợ giáo sư Cổ ngồi ngay bên cạnh, đại khái thấy thái độ kỳ quái của chồng, nên cũng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn ta.

“Giáo sư Cổ, thầy không cần nhìn ta như vậy, ta chỉ đến thăm hỏi, thuận tiện nói rõ, chuyện đó, không phải ta nói.” Lúc đi tới đây là Dạ đỡ ta vào, vì y không muốn ta xài đồ của Bá chủ. Nhưng lại sợ ta mệt, nên kéo cái ghế gần đó cho ta ngồi.

“Đây là học trò của anh?” Vợ giáo sư Cổ hỏi hắn.

“Giáo sư Cổ, thầy bị thương, ta cảm thấy rất đáng tiếc, nhưng ta chỉ có thể nói, thầy rất không bình tĩnh suy nghĩ, thầy có thể ngẫm lại, công khai chuyện của thầy với ta có lợi ích gì.” Người trong phòng bệnh không nhiều, ta lại dùng thanh âm không lớn để nói chuyện, nên không lo sẽ có người khác nghe được.

“Người gọi người đến đối phó ta?” Thanh âm của giáo sư Cổ không lớn, nhưng là âm điệu có chút vụn vặt.

“Như thế nào có khả năng, người đối phó thầy là người ta biết, bất quá ta không bảo hắn làm như vậy, hắn làm cái gì ta quản không được. Nhưng, nếu thầy không truy cứu, hắn hẳn cũng không gây thêm chuyện gì nữa đâu.”

“Đây xem như là cảnh cáo cùng uy hiếp ta?” Giáo sư Cổ trừng mắt nhìn ta.

“Giáo sư Cổ, ta không phải kẻ thù của thầy.” Ta thành khẩn nhìn hắn. Dạ nâng tay khoát lên vai ta, ta giờ tay đặt lên tay y. Giáo sư Cổ nhìn nhìn Dạ, lại nhìn nhìn ta, lại quay đầu nhìn vợ hắn.

“Khi anh bị thương, em mới phát hiện, kỳ thật cảm tình nhiều năm như vậy, cũng chưa từng biến mất.” Vợ giáo sư Cổ nhìn hắn nói, hắn nắm tay vợ, cái gì cũng không nói, chỉ thở dài một tiếng.

Ta không nói gì nữa, kéo Dạ rời đi. Có lẽ, đối với giáo sư Cổ mà nói thật đúng với câu Tái ông mất ngựa.

Từ bệnh viện đi ra, ta thở dài một tiếng, Dạ giúp ta gọi taxi, nói đưa ta đi ăn.

“Ừ, notebook của anh chưa bị em làm hư chứ?” Y đột nhiên hỏi ta.

“Cái gì? Notebook kia là của người?” Khó trách bên trong có sẵn chương trình game.

“Vô nghĩa, trừ anh ra còn có ai dám đem notebook của mình cho người khác mượn, là anh bảo Thiên Thiên đưa cho lão Tam, cho em chơi đỡ buồn, biết em bị thương, anh vội muốn chết, bất quá cũng không thể thất bại trong gang tấc, anh đành chịu đựng, khó chịu vô cùng.”

Nghe y nói như vậy, ta cảm thấy ấm lòng. Bất quá, lão Tam chết tiết kia, biết rõ notebook là của Dạ, vậy mà lúc đưa cho ta cũng không nói, còn hại ta khóc tới xấu cả mặt, cái đồ xấu xa này.

Sau khi ăn uống no đủ bước ra từ tiệm cơm, dạ dày của ta căng muốn chết, Dạ nói ta nâng cái bụng phình ra như vậy, thật giống bộ dạng bà xã mang thai, ta bị thương không thể đánh người, nhưng đá y một cái thì vẫn có thể, liền tung chân đá một cước, làm Dạ đau đến chảy nước mắt, dù vậy y vẫn không thể buông tay không thể chạy trốn, thực khiến ta vui vẻ chết được.

“Muốn đi chơi game không? Nhiều ngày không lên rồi, không biết mọi người trong game có chạy đi đâu hết không.” Dạ đề nghị.

“Ừm, tìm một tiệm net được được đâu đây vào đi, chơi một lát rồi gọi xe chở về trường.”

“Không sao, gọi cho lão Tam, tối nay em qua chỗ anh.”

“Người cái đồ sắc lang.” Ta lườm y một cái.

“Ai, em sao lại không thuần khiết như vậy a? Mới nói đi về nhà anh thôi đã nghĩ sai lệch như thế, chẳng lẽ..... Em khẩn trương muốn cho anh?” Dạ tiến tới nói vào lỗ tai ta.

Khí thổi vào tai âm áp làm ta ngứa ngáy, ta lười cùng y đấu võ mồm, liền thúc giục y đi kiếm quán net.

Ở quanh tiệm cơm tìm một quán net, kỳ thật không nói ra nhưng xem như chúng ta cũng ăn ý, vì dù tạm thời không nghĩ tới Bá chủ, nhưng nếu hẳn có trên game, khẳng định là đang ở Hồng thụ lâm chờ ta.

Đăng nhập vào trò chơi, Đào tử onl, ta vui vẻ réo hân, kết quả hân nói, Truy mệnh đang bồi hân làm nhiệm vụ Baby rồng con. Baby rồng con là sủng vật trong game, một con khủng long nhỏ nhỏ, thực đáng yêu, nuôi lớn có thể dùng làm vật cưới, rất uy phong, tốc độ di động cũng rất nhanh.

Nhiệm vụ Baby rồng con cấp 35 đã có thể tiếp nhận, bất quá trong quá trình làm phải đánh quái, mà người cấp 35 thì không đánh lại quái. Các nhân vật có cấp bậc cao hơn lại toàn đi lo thăng cấp, không có người tình nguyện tốn thời gian làm nhiệm vụ này, cho nên hiện tại ta còn không biết có kẻ vẫn chịu khó dắt bé rồng đi tản bộ a.

Truy mệnh cùng Đào tử mà làm nhiệm vụ cái gì chứ, chính là mượn danh nhiệm vụ đi hẹn hò thì có. Ta muốn tới quây, ta gọi Dạ cùng ta đi nhận nhiệm vụ, sau đó chạy đến địa phương làm nhiệm vụ bắt hai kẻ thông dâm. Quả nhiên bị ta bắt trúng, hai người kia làm nhiệm vụ gì chứ, rõ ràng là ngồi ở địa phương đánh quái nói chuyện phiếm. Bất quá nơi này tuyệt đối không đẹp, Truy mệnh không phải cực phẩm, thật sự rất ủy khuất Đào tử.

“Ha ha, Mặc mặc, sao các người cũng tới đây.” Đào tử nhìn thấy ta, đứng lên lấy đao chém ta.

“Ta tới bắt gian a Đào tử, người vứt bỏ ta.....555555” Ta làm động tác than khóc.

“Nga, người mang theo gian phu tới bắt gian sao Mặc mặc?” Quả đào đi qua chém Dạ.

“Này..... Đào tử? Truy mệnh?” Dạ vẫn còn mờ mịt, tới lúc này vẫn chưa nắm được tình hình, ta cười trộm.

“Khụ.....” Bạn học Truy mệnh tỏ vẻ muốn chúng ta chú ý tới.

“Khụ cái P người a, ta nói người đúng là không có khí chất? Mang Đào tử nhà ta tới cái chỗ quỷ quái này hẹn hò sao?” Ta làm một bộ dạng phủ nhận.

“Uy! Cái gì mà Đào tử của em a?” Dạ đáp lại làm ta phát rầu thêm.

“Đúng vậy, chân mệnh thiên tử của người ở đây, đừng có mà tranh Đào tử của ta.”

Chúng ta ở đó gheo qua chọc lại, Danh đều vì đánh loạn mà chuyển hết sang màu tím, bỗng nhiên toàn thân ta run lên, máu tuột mất một nửa, ta hoảng hồn, nhanh chóng tự bơm máu chính mình, hướng bốn phía nhìn qua.

Ở cách không xa có hai Vu sư của Đẳng long, địa phương chúng ta làm nhiệm vụ là nơi Vu sư thích dùng để luyện cấp. Hai Vu sư kia tiếp tục công kích ta, ta nhanh chóng chạy ngược hướng với bọn họ, Đào tử cũng giúp ta thêm máu, một bên dùng thuật thôi miên đối với bọn chúng. Dạ cùng Truy mệnh chạy tới đánh, Truy mệnh đối chúng dùng kỹ năng hôn mê, Dạ thì phóng tới chém một nhát vào lưng, có kị sĩ phòng cao công kích cao, còn có 2 giáo chủ, đối phó hai Vu sư thực dễ dàng, không biết dũng khí của chúng lớn tới đâu mà lại giả trò đánh lén.

Hai Vu sư bị giết, còn nằm trên mặt đất chưa chịu trở về thành, đánh ra một đoạn chữ trắng mắt chúng ta, có một người còn nói: “Tên Mặc mặc này không phải tình nhân của lão đại sao, lão đại không có ở đây liền vụng trộm?”

“Đúng vậy, người ta mị lực như thế, bằng không sao có thể câu dẫn nhiều kẻ ngu như thế?”

“Một thằng con trai, thích ăn cơm mềm*, còn tìm nam thiếp, thật tiện a.”

“Đúng vậy, thực khai a, bị đàn ông làm thích lắm sao?”

“Thứ dòng họ rác rưởi nhà các người, các người dùng miệng nói chuyện à?” Ta còn chưa kịp tức, Đào tử đã nổi quạu trước.

*Chỉ mấy em ẻo lả, ko thích cứng rắn mà chỉ... ày

26. Chương 26

“Đào tử. Không cần để ý đến chúng.” Truy mệnh nói.

“tmd, chúng mắng Mặc mặc.”

“Ha ha, mắng thôi mà ~ không đau không ngứa, đối với ta vô dụng.” Ta đứng trước thi thể hai tên kia, làm vài động tác khiêu vũ.

“Tiện!” Một bạch pháp sư nói.

“Ta tiện, thì người đánh được ta sao?~” Ta tiếp tục ở trước thi thể hấn khiêu vũ.

“Không biết xấu hổ!” Một tên khác nói.

“Quá khen quá khen, đừng khen ta, ta sẽ kiêu ngạo, phải biết rằng ta là lấy ngài làm tấm gương a.” Ta lại tiếp tục khiêu vũ, chẳng những khiêu vũ ta còn cười.

“xxxx” Rốt cục bắt đầu chửi tục, ta không đáp lời, tiếp tục khiêu vũ.

“Là đàn ông thì đứng lên nói chuyện. Không phải đàn ông thì tiếp tục quỳ rạp ra đất mà sửa đi!” Dạ ở bên cạnh nói.

Hai người kia rốt cục vẫn hồi thành, chúng ta cũng hết cách. Dạ hỏi ta đã xảy ra chuyện gì, ta đại khái kể lại chuyện Bá chủ đã đưa ra thông báo kia, còn chuyện của Truy mệnh cùng Đào tử. Sau đó Dạ rõ ràng đối với Truy mệnh thân thiết hơn nhiều.

Truy mệnh nhân cơ hội dụ Đào tử trở về kết minh, nhưng Đào tử không đồng ý, Đào tử nói vất vả lắm mới thành lập kết minh, như thế nào có thể nói giải tán là giải tán. Dạ lại cảm thấy chuyện này cũng không có gì, cho dù trở lại kết minh trước kia, liên minh của Đào tử vẫn là cấp 4 như trước, chỉ cần đem mấy liên minh hiện tại kéo vào kết minh của Truy mệnh không phải được rồi sao.

Bất quá nếu thật sự gia nhập kết minh của Truy mệnh, sẽ cùng Bá chủ đấu đá, cho dù nhân tài Bá chủ ít hơn, trận này đối với bên mình có lợi, nhưng ta không đành lòng chơi trò qua cầu rút ván. Cho dù sau này khó tránh xảy ra ẩu đả, ta hiện tại nghĩ nếu buông được thì buông a.

Nhìn lại liên minh của mình, cũng tiêu sái a, dù giải tán thì vẫn còn đám bọn ta chơi với nhau, còn cái tên Quạ đen kia nữa. Mấy ngày nay Quạ đen đều cùng Hồ ly, lão Tam lão Tứ chơi đùa. So với bọn họ, ta vốn cấp đã thấp giờ lại càng thua xa lắm.

Dạ nói như vậy cũng tốt, miễn thêm chuyện phiền toái, chỉ cần cùng ta chăm lo luyện cấp, đem cấp kéo lên là được.

Bốn người chúng ta làm thành một tổ, cùng nhau làm nhiệm vụ rỗng bẻ, chạy tới chạy lui giết tiểu quái, ta chuyên tâm thêm máu cho hai chiến sĩ, cũng không chú ý đến Dạ đang ngồi bên cạnh, lúc này Đào tử lặng lẽ Pm ta.

[Mặc mặc, Bá chủ onl rồi.]

[Sao người biết hấn onl?]

[Oa ha ha, người xem BBS thì biết. Người hiện tại khá nổi tiếng a.]

Ta nghe nói vậy trong lòng hoảng hốt, mở BBS ra nhìn, không ít comment của Bá chủ, viết là hấn thích ta tới mức nào, hấn nói, ở đời thật hấn có thể bảo vệ ta, nào là ta ở trong lòng hấn say ngủ, như thế nào động lòng người. Ta xem mà nổi hết da gà. Hấn còn nói muốn ở trong game cường đại, cường đại đến mức có thể bảo hộ ta.

Comment mới nhất là của Dạ viết: [Bá chủ, người không cần thái quá như vậy, đừng tạo áp lực cho Mặc mặc, tự em ấy có quyết định.]

Bá chủ ở dưới trả lời, thời gian chỉ cách vài giây, hẳn viết: [Dạ, người đừng nói với ta là Mặc mặc sẽ chọn người nha, người cảm thấy người có tư cách sao? Thời điểm hẳn bị người ta khi dễ người ở đâu hả?]

Dạ comment trả lời tiếp: [Ta sẽ không rời khỏi em ấy nữa, Bá chủ, người cùng Mặc mặc không hợp.]

[Người dựa vào cái gì mà nói ta không hợp? Lúc trước chúng ở cùng một chỗ rất vui vẻ, người thì biết cái gì.]

“Dạ, quên đi, đừng nói nữa.” Ta cầm tay Dạ đang đặt trên con chuột, tay y có chút run run, giống như đang chịu đựng cái gì đó.

“Dạ? Làm sao vậy?” Ta lo lắng nhìn y. Dạ trực tiếp ấn thẻ thanh toán tiền trong máy, rồi đi ra quầy trả tiền.

“Trở về thôi.” Dạ nâng ta dậy, đi xuống lầu. Y hướng tài xế nói địa chỉ, là nhà y. Ta không nói thêm gì, lấy điện thoại gọi cho lão Tam, nói tối nay ngủ nhà Dạ, lão Tam cười thực tâm đắc.

“Mặc mặc, đây là áo ngủ anh mua cho em, anh vẫn hy vọng khi tới đây em sẽ mặc nó.” Dạ đưa ra một bộ đồ ngủ màu trắng hình con gấu khá dễ thương cho ta.

“Người..... Đây là áo ngủ của nữ mà?” Ta bất đắc dĩ nhìn bộ quần áo, nếu mặc bộ này bị đám trong kí túc xá nhìn thấy, hẳn sẽ cười chết ta.

“Sao có thể, đây là của nam a, lúc nhìn thấy anh nghĩ rất hợp với em nên mua, anh rất muốn nhìn bộ dạng của em khi mặc nó.” Ánh mắt Dạ nhìn ta, thập phần ái muội, làm cho ta động tâm, đồng thời có một loại dự cảm.

Bồn trong phòng tắm Dạ khá lớn, bình thường cũng không dùng nhiều, chắc y phải tốn nhiều công sức lắm mới đem nguyên cái bồn chà đến trắng bóng như vậy. Ta nằm trong bồn thò cái cẳng thạch cao được quấn một lớp giấy kiếng ra bên ngoài.

Ta lẳng lặng nhìn Dạ giúp ta tẩy rửa, tóc của ta, thân thể, ngón chân..... Từng địa phương y đều giúp ta rửa sạch sẽ. Khi tay y chạm tới nơi tư mật phía sau kia, cơ thể ta run rẩy một chút, y hôn ta, một nụ hôn triền miên không dứt, đem khí lực của ta cướp mất.

Y ôm ta mang lên giường, giúp ta lau khô, sau đó mặc bộ áo hình gấu vào.

“Vì cái gì còn giúp ta mặc vào? Dù gì người cũng sẽ lột phăng nó ra còn gì.” Ta nhịn không được hỏi y.

“Anh muốn hưởng thụ toàn bộ quá trình.” Dạ ôm ta, ở bên tai nói.

Sau đó Dạ tắt đèn, chỉ để lại một lớp ánh sáng vàng mỏng manh phát ra từ đầu giường, không khí lúc này thực ám muội, y bắt đầu thưởng thức quá trình như lời y vừa nói.

Ta ôm cổ Dạ, y hôn ta, chợt có một bàn tay thô ráp, vói vào bên trong lớp quần áo, vuốt ve trơn trượt, những âm thanh rên rỉ vụn vặt của ta không phát ra được, đều bị nụ hôn của y che lấp. Toàn bộ nút áo đều bị cởi bỏ, Dạ ngậm lấy điểm nổi trước ngực ta, dùng đầu lưỡi vẽ loạn vài vòng trên đó.

“Ân.....” Ta cắn ngón tay nhằm giảm bớt thanh âm. Bộ đồ gấu dễ thương kia, rốt cục toàn bộ bị y lột bỏ, tay y ở trên người ta không ngừng vuốt ve khơi mào phản ứng, ta càng ngày càng thở không nổi, bên tai tựa hồ chỉ nghe mỗi tiếng tim đang đập.

“Mặc mặc, để anh tới đi.” Dạ nằm sấp trên người ta, liếm liếm vành tai ta. Y dùng đầu gối tách hai chân ta ra, ta vô lực kháng cự.

“Không..... Ừm.....” Ta vẫn cảm thấy sợ.

“Ư a ~” Một tiếng rên rỉ cực kỳ tâm đắc phát ra từ miệng ta, y dùng chân ma sát hai bên đùi non của ta.

“Mặc mặc, cho anh làm đi, anh chịu không nổi rồi, bộ dáng của em rất biết chọc người.” Thanh âm của Dạ khàn khàn, tràn ngập hương vị tình dục.

“Dạ.....”

“Mặc mặc, đừng sợ.” Bàn tay Dạ vươn tới phía sau ta, tay y bôi một thứ gì đó lạnh lạnh, ần nhẹ, sau đó chậm chậm xâm nhập.

“Đau!” Ta bắt đầu có ý giãy dụa.

“Mặc mặc, Mặc mặc, ngoan, anh sẽ từ từ đi vào, tin tưởng anh.” Ngón tay Dạ không ngừng tác động, thân thể dần dần nhận thức được một cảm giác khó nói thành lời.

Dạ thấy ta có phản ứng, bỗng nhiên nâng chân ta lên, đem dục vọng nóng như lửa đi vào.

“A!” Ta kêu lên, đau quá, đau muốn rách toét ra, ta dùng sức muốn đẩy Dạ ra.

“Mặc mặc, anh yêu em!” Dạ động thân một cái, ta cảm thấy như muốn chết ngất. Dạ không dám tùy tiện động nữa, chỉ cúi người hôn ta, “Mặc mặc, thả lỏng một chút.” Dạ hôn lên cổ, đó là nơi mẫn cảm nhất của ta.

Dạ chậm rãi co rút, toàn thân ta cứng ngắc, móng tay bấm chặt trên vai y, Dạ bắt đầu luận động nhanh hơn, một bên kêu tên ta.

“Ân..... Ừm..... Dạ..... A.....” Dần dần thân thể không còn đau như vậy nữa, mà bị một loại khoái cảm kỳ diệu thay thế, ta ý loạn tình mê ôm y, gọi tên y.

Đêm đó, ta vẫn nghe được y ở bên tai ta nói, y yêu ta.....

27. Chương 27

Sáng sớm khi vừa tỉnh dậy liền thấy khuôn mặt Dạ chinh in trước mặt.

“Làm gì vậy, hù chết ta a.” Ta đẩy y ngồi xuống, bất quá trong nháy mắt ta lại nằm xuống, những gì đêm qua đều hiển hiện rõ ràng, bất giác ta cuộn người quay lưng đi.

“Mặc mặc, em hối hận?”

Ta không trả lời Dạ, ta rất muốn nói, không hối hận. Nhưng trên thực tế, ta hối hận. Dạ từ phía sau ôm chặt lấy ta, ôm phi thường nhanh, giống như sợ ta sẽ chạy trốn mất.

Ta ở lại nhà Dạ một ngày, sáng ngày hôm sau y giúp ta tới bệnh viện tháo bột. Bác sĩ nói chân ta đã không còn vấn đề gì nữa rồi, có thể vận động vừa phải, miễn đừng quá sức là được. Bình thường gãy xương đại khái phải mất hai tháng mới lành lại, còn cổ ta cùng lắm chỉ là nứt xương, bởi vậy mới có được cái cơ để làm biếng vài ngày.

Được Dạ đưa trở về trường học, ta bỗng cảm thấy, ánh mắt bạn học xung quanh đều có cái nhìn tò mò hèn mọn, vẫn là không có chuyện gió thổi không qua kẻ tường a.

Giáo sư Cổ và vợ không có ly hôn, Phi ngư nói với ta, Giáo sư Cổ chuyển tới làm ở một trường cao đẳng tư nhân ở phía nam, mang vợ và đứa con nhỏ theo cùng, mà chuyện của ta, sau khi giáo sư Cổ rời đi, đã bị truyền bá khắp nơi.

Bề ngoài thái độ của bạn học đối với ta không có gì thay đổi, nhưng ta biết đó chỉ là mặt ngoài. Trong khoa có một thằng nhóc, ta biết hắn là gay, qua năm hai hắn mới được phân vào khoa của ta. Mà lúc vừa vào khoa, ta nhìn đã biết tính hướng của hắn, có lẽ, bởi vì cùng loại đi. Nhưng thái độ hắn đối với ta cũng không có cái loại cảm giác gặp người đồng phái, cứ tỏ thái độ không gần không xa, cứ nhìn ta bằng ánh mắt vừa đồng tình vừa sợ hãi, ta hiểu được hắn là không muốn bị người ta biết.

Ta trước kia cứ nghĩ, ta cùng Dạ quan hệ, chính là chỉ vô tình thích y, nhưng hiện tại ta đã rõ, ta không thể yêu phụ nữ, cho dù trước kia cũng từng có bạn gái, nhưng cái loại tình cảm đó cũng không phải gọi là yêu, mà giờ chính ta cũng không biết mình có yêu Dạ hay không nữa.

Đối với Bá chủ, ta nói với hắn, cho ta chút thời gian, đừng cố gây phiền phức nữa, không phải ta cấp cho hắn hi vọng, mà là tự cho mình thời gian, thời gian có lẽ sẽ làm cảm xúc của hắn dành cho ta phai nhạt. Cho dù không quên được, thì cũng có một số việc, bản thân ta đã tự có quyết định.

Ban lãnh đạo tìm ta nói chuyện, bảo ta không được cùng thanh niên bên ngoài ra ra vào vào, sẽ ảnh hưởng không tốt, ta sắp là sinh viên năm tư, sẽ ảnh hưởng tới nghề nghiệp sau này, tốt nghiệp cũng sẽ gặp kết quả không tốt. Ta nói ta biết làm như thế nào, ta biết.

Khẩn trương bắt đầu thi cử, đối bọn ta mà nói, bắt đầu nhúng tay vào thi cử mới biết được không khí khẩn trương ra sao, bởi vậy game gì cũng tạm thời bỏ hết. Mà kỳ thật cũng không phải tạm thời, chính ta cũng không còn sức để chơi tiếp nữa. Rời game, ta đem acc đưa cho Đào tử, bởi vì, chỉ có Đào tử mới là bạn bè chân chính của ta trên mạng. Ta chỉ nói, cần thì đưa bạn bè dùng, ta không nói sẽ bỏ chơi, nhưng trên thực tế, ta thật sự không biết làm sao để chơi tiếp. Nhưng cái acc bị chụp mũ biến thái của tôi, phỏng chừng cũng chẳng có ai thèm sai.

Nghỉ hè ta xin được việc làm thêm, giúp một nhà xuất bản thiếu nhi vẽ bản hình nền của các tác phẩm nổi tiếng. Ta muốn chính mình bận rộn một chút, ngày nào cũng vội vã với mấy bản vẽ, cuộc sống cứ vội vội vàng vàng. Bên nhà xuất bản lo hẳn cho ta một phòng nghỉ nhỏ. Bởi vì thức đêm mà ta gầy hóp đi, mỗi ngày cặp mắt càng thâm quầng hơn. Dạ nói y đau lòng, y muốn ở cùng ta, nhưng rốt cuộc ta không cho y làm vậy.

Đến hết hè, chúng ta cũng lên năm bốn, chương trình học so với trước trước ít đi rất nhiều, nhưng là áp lực vô hình càng lúc càng lớn. Tâm tình Lão Tam rất buồn bực, bởi vì Hoa khôi cùng lão đã chia tay, sau chuyện đó Hoa cũng không ghi danh vào trường bọn ta học. Ta an ủi lão Tam, nói chia tay cũng không phải là không tốt, nếu buông được thì buông đi, dù sao, ngay cả mặt mũi thế nào cũng chưa gặp qua. Lão Tam khóc, khóc rất nhiều, lão hỏi ta: “Bởi vì không phải người, người mới có thể nói nhẹ nhàng như vậy, nếu là Dạ, người có thể buông sao?”

Ta ôm lão Tam, vỗ vỗ an ủi lão, vấn đề kia ta không trả lời, vì ở trong lòng ta, hẳn là muốn buông, buông tha đi.

Mỗi ngày Dạ đều gọi cho ta rất nhiều cuộc, cuối cùng ta phải nói bận mà không nghe, có lẽ Dạ đã phát giác có gì đó không đúng ở ta. Ta nghĩ, ta thật sự thương y, bằng không sẽ không cho y tất thấy như vậy.

Dạ có một công trình lớn phải đi xa, muốn ta đưa y ra sân bay, ngồi một giờ trên xe buýt, say xe làm ta muốn ói. Khi đến sân bay, y ôm ta, ta nhẹ nhàng đẩy y ra: “Phải đi rồi.”

“Mặc mặc, anh yêu em, anh yêu em.” Y ở bên tai ta thì thào, sau đó không để ý tới hành khách xung quanh, y hôn ta, nước mắt ta chảy xuống.

Dạ đi rất lâu, một năm trời không về, thậm chí một cuộc điện thoại cũng không có. Ta đối với việc của Dạ hoàn toàn không biết, bất quá ta biết trong quá trình công tác y thường bị cô lập, di động đều bị tịch thu, ta cảm thấy khó hiểu, cũng không phải đặc vụ, vì sao lại thần bí như vậy.

Năm bốn rất khẩn trương, làm mọi người đều mệt mỏi từ tinh thần lẫn thể xác. Cho dù là sinh viên trường ta, thì cũng ngập mặt chuẩn bị cho công việc, chúng học mỹ thuật tạo hình, thiên về nghệ thuật, càng không dễ dàng gì, vốn dĩ nghề họa sĩ cũng không dễ làm mà.

Ngày đó mặc bộ y phục tốt nghiệp, thời tiết phi thường nóng bức, bộ đồ tốt nghiệp đã nặng mà còn phải đội mũ, làm nóng đầu toàn mồ hôi. Cuối cùng bọn ta đem mũ ném hết lên trời, giáo sư giúp chụp lại thời khắc đó. Trên mặt mọi người đều cười tươi rói, rất rõ ràng.

Các sinh viên ngoại tỉnh, đại bộ phận đều trở về quê nhà, vụ đưa tiễn thì ta xin miễn, ta chịu không nổi loại không khí này, một đám khóc lóc nước mắt nước mũi tùm lum. Ta nhìn mà khó chịu.

Cuối cùng ta cũng tìm được một nơi công tác thích hợp, một công ty internet ở thượng hải, làm mỹ thuật thiết kế tạo hình.

Ngày rời đi, ta cố ý kêu người nhà đừng tới tiễn, ta sợ nhìn mẹ khóc, lão Tam cùng lão Tứ cũng đáp ứng không đến tiễn, vậy mà vẫn tới, bọn họ muốn ta đừng cắt đứt liên hệ. Ta chỉ gạt đầu, bởi vì ta không nói ra

lời, lão Tam cùng lão Tứ đều khóc, chỉ có ta không khóc, lão Tam nói ta vô tâm không phé. Xe lửa chuyển bánh, ta một mình chui vào WC, lệ rơi đầy mặt.

Công ty kia yêu cầu thử việc ba tháng, đãi ngộ cũng không tệ, có ký túc xá, hai người một phòng, Tivi tủ lạnh đều có đủ, còn bao luôn cơm trưa, bất quá công tác rất vất vả, từ chỗ làm trở về, chỉ muốn bỏ nhào trên giường, cảm giác như bị đá đè suốt một ngày trời.

Đến Thượng Hải được vài tháng, ta cũng chuyển thành nhân viên chính thức, tiền lương cao hơn rất nhiều, đối với thành phố Thượng Hải này, ta thật sự chưa từng chuyên chú thăm thú thật sự. Cuối tuần ta một mình, lượn lờ ra cầu tình nhân ngắm nghía, vì chưa tới kì nghỉ dài mừng quốc khánh, nên khách du lịch cũng không nhiều.

Ta xem Hoàng phổ giang đến gần người, ta thay số di động, nhưng không nói với bạn bè trước kia, bọn lão Tam hẳn trong lòng hẳn đang không ngừng chửi rửa ta a.

Dạ.....

Không biết y có nhớ ta không, có hay không lòng xục khắp nơi tìm ta, có hay không đang rất giận ta.

Thời gian bận rộn trôi qua phi thường nhanh, mùa đông Thượng Hải lạnh đến thấu xương, vừa lạnh vừa ẩm, phòng mà không có máy điều chỉnh nhiệt độ, chắc ta chịu không nổi, nhưng bởi vì sợ lãng phí tiền điện, điều hòa cũng chỉ mở một hồi rồi tắt. Ta trên cơ bản phải chui vào chăn chơi trò PsP.

Di động vang lên.

“Xin chào, ngài là?”

“Mặc mặc!! Người là cái đồ khốn, người còn chưa chết sao? Có thì nhớ báo để ta biết còn làm gì.” Âm thanh quen thuộc của lão Tam truyền qua điện thoại.

“Ha ha, lão Tam a.” Ta cảm thấy âm thanh này kì thật là thứ luôn khiến ta hoài niệm bấy lâu.

“Người cười cái P, ta thực TM không biết nói sao mới tốt a!” Lão Tam đối ta rộng giận, ta lại cười.

“Kỳ thật ta rất nhớ các người.” Nói xong mắt ta có chút ươn ướt.

“Thật hết cách với người. Mặc mặc, lễ mừng năm mới này về họp mặt đi, mọi người đều rất nhớ người.” Giọng lão Tam dịu lại.

“Chắc về không được, công ty bận quá, ta lại là người mới.”

“Mặc mặc, người là sợ gặp Dạ?” Lão Tam hỏi ta: “Người là đang sợ phải đối mặt với tình cảm của Dạ, cho nên mới trốn chạy?”

“Ha ha, thật sự bề bộn công việc.” Ta cười gượng.

“Người thật sự bức điên y rồi.” Lão Tam bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Sẽ không đâu, thời gian lâu, hết thấy liên phai nhạt, y cũng sẽ quên ta, bắt đầu mối lương duyên mới.” Ta làm bộ bình thản nói, làm bộ như không nghe ra giọng mình đang run run.

“Người đừng có giả bộ, nói cho người biết, hồi Dạ đến tìm người, bọn ta nói người đi Thượng Hải, tháng 11 vừa rồi y gửi đơn xin chuyển công tác về thượng hải, lúc đầu đơn vị không đồng ý, y nói không được sẽ từ chức, đơn vị hết cách, liền đem y điều qua. Bọn ta đều khuyên y, chẳng ai biết người làm ở công ty nào, nguyên cái thành phố Thượng Hải lớn như vậy, căn bản không thể tìm được người, y căn bản một chữ cũng nghe không vào. Mặc mặc, nè, Mặc mặc, người chết rồi à?” Lão Tam bên tai không ngừng gọi ta, nhưng ta cảm thấy giọng của lão bỗng nhiên bay đâu mất.

“Mặc mặc, ta đem số điện thoại của y gửi qua cho người, gọi hay không tùy người.”

Lão Tam đem số di động nhắn qua cho ta, ta vô thức lưu tin nhắn vào điện thoại. Bất quá, ta không gọi qua một lần.

Lễ Giáng Sinh, lễ mừng năm mới, sau đó là..... lễ tình nhân, cả đám đông sự đều ra ngoài hẹn hò, ký túc xá lý bỗng nhiên lạnh lẽo vắng lặng, ta đứng dựa vào ban công, nhìn các đôi tình nhân kề sát bên nhau, hai người yêu nhau, luôn thích hướng thể nhân phô trương tình cảm bản thân, còn ta thì không thể làm được.

Ta trốn tránh Dạ, chúng ta là không thể hướng thể nhân phô bày tình yêu, ta cảm thấy thực ngốc, cho dù như vậy thì cuộc sống của ta tốt đẹp hơn sao. Vì cái gì lúc ấy lại bỏ chạy.

Dãy số kia ta nhìn vô số lần, đã sớm quen đến không thể quen hơn được. Nhưng là, ta vẫn chưa gọi. Không biết có phải vì không khí lễ hội, khiến ta chưa từng cảm thấy tịch mịch hơn thế này, rất nhớ một người.

Rốt cục ta vẫn nhấn gọi dãy số đó.

“Trầm thủy.....” Ta gọi tên y, ta rất ít khi gọi tên này, cho dù là lúc ấy, ta cũng gọi Dạ.

“Mặc mặc, thời tiết lạnh, mặc mong manh như vậy đứng ngoài ban công sẽ cảm thấy.” Giọng điệu bình thản của Dạ tựa như đang hỏi han bạn bè thường ngày.

“Cái gì? Dạ! Người nói cái gì?” Lòng ta kinh hoàng.

“Ha ha, Mặc mặc, anh đang ở dưới lầu.” Dạ cười nói.

Ta chạy xuống lầu, kéo cổ áo y, không ngừng loạng choạng, “Người như thế nào lại ở đây? Người đến từ khi nào, người người.....” Ta có thật nhiều vấn đề, bỗng nhiên không biết nên hỏi từ đâu.

“Mặc mặc, anh mỗi ngày đều tìm em. Anh tìm hết thấy các công ty quảng cáo ở Thượng hải, nếu tìm không thấy, sẽ tiếp tục tìm nữa, cho tới khi thấy em mới thôi. Quả nhiên bị anh tìm ra, ngày 20 tháng 12, với anh mà nói là một ngày rất đáng ăn mừng.” Đêm nhẹ nhàng chạm tay ta.

“Tháng 12? Người..... Vì cái gì khi đó không tới tìm ta.”

“Mỗi ngày anh đều ở dưới lầu nhìn em, em từ công ty đi ra, ăn cơm, về ký túc xá, sau đó anh mới trở về. Mỗi ngày đều thấy em, anh biết em không muốn gặp anh. Anh sẽ không đảo lộn cuộc sống của em. Chỉ cần biết em tốt, là được.” Dạ vui vẻ nói, khiến nước mắt của ta mơ hồ chảy xuống, nhìn không rõ y.

“Hôm nay là lễ tình nhân, anh biết em ở ký túc xá, ta chỉ muốn ở cùng em, an vị dưới lầu nhìn cửa sổ phòng em, sau đó lại thấy em đi ra, còn gọi điện thoại cho anh. Đây thật sự là ông trời tặng cho anh một lễ vật.” Trên mặt Dạ tươi cười khiến ta xúc động.

Ta mặc kệ tất cả, ôm hôn y, mặc kệ địa điểm, mặc kệ người chung quanh. Giờ khắc này, là thuộc loại về chúng ta, ta thật sự muốn hướng thể giới phô trương tình yêu của chúng ta.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-chi-thuong>